



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 13 / IV legislatura / Primer període

Dimecres, 1 de juliol de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 11

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts.

Preguntes (Punt trenta-setè de l'ordre del dia.)

Pregunta al Consell Executiu sobre la repercussió ambiental del Campionat mundial de pesca submarina en el cap de Creus (Reg. 1352)

Formulació: Sr. Salvatella (CiU) (p. 501).

Resposta: Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 501).

Preguntes al Consell Executiu sobre l'impacte ambiental que produeix la presència en massa de vehicles amb tracció 4x4 en determinats espais (Reg. 1523) i sobre les mesures previstes per al control dels vehicles amb tracció 4x4, amb finalitats esportives i turístiques, en determinats espais (Reg. 1524)

Formulació: Sr. Gavín (CiU) (p. 501).

Resposta: Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 502).

Repregunta: Sr. Gavín (CiU) (p. 502).

Pregunta al Consell Executiu sobre la composició de la comissió assessora i impulsora dels actes commemoratius del Centenari de les Bases de Manresa (Reg. 740)

SUMARI (2)

El president n'anuncia el decaïment (p. 503).

Pregunta al Consell Executiu sobre el preu més baix per la pensió completa en un hotel de tres estrelles de Catalunya ofert per una agència de viatges (Reg. 768)

Formulació: Sr. Gibert (S) (p. 503).

Resposta: Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 503).

Repregunta: Sr. Gibert (S) (p. 503).

Segona resposta: Conseller (p. 503).

Pregunta al Consell Executiu sobre la competitivitat de l'oferta d'allotjament turístic en relació amb la de l'any 1980 (Reg. 769)

Formulació: Sr. Gibert (S) (p. 504).

Resposta: Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 504).

Repregunta: Sr. Gibert (S) (p. 504).

Segona resposta: Conseller (p. 504).

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre d'establiments turístics que han tancat a causa de la nova classificació hotelera (Reg. 770)

Formulació: Sr. Gibert (S) (p. 504).

Resposta: Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 504).

Repregunta: Sr. Gibert (S) (p. 504).

Segona resposta: Conseller (p. 504).

Pregunta al Consell Executiu sobre la donació del 57,5% d'accions de l'empresa La Seda (Reg. 771)

Formulació: Sr. Rañé (S) (p. 505).

Resposta: Conseller d'Economia i Finances (p. 505).

Repregunta: Sr. Rañé (S) (p. 505).

Segona resposta: Conseller (p. 505).

Pregunta al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa al projecte de construcció d'una torre de refrigeració a la central nuclear d'Ascó (Reg. 1161)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 506).

Resposta: Conseller de Medi Ambient (p. 506).

Repregunta: Sr. Gimeno (IC) (p. 506).

Segona resposta: Conseller (p. 506).

Pregunta al Consell Executiu sobre el sanejament dels rius i en especial del riu Terri (Reg. 363)

Formulació: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 506).

Resposta: Conseller de Medi Ambient (p. 507).

Repregunta: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 507).

Segona resposta: Conseller (p. 507).

Pregunta al Consell Executiu sobre una subvenció per a la transformació del rec, promesa pel conseller d'Agricultura a la Cooperativa de Ginestar (Reg. 364)

Formulació: Sr. Benach (ERC) (p. 507).

Resposta: Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 508).

Repregunta: Sr. Benach (ERC) (p. 508).

Segona resposta: Conseller (p. 508).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra en els incidents esdevinguts durant la cerimònia de posar la primera pedra del parc Tibi-Gardens (Reg. 1203)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 508).

Resposta: Conseller de Governació (p. 508).

Repregunta: Sr. Gimeno (IC) (p. 508).

Segona resposta: Conseller (p. 509).

Pregunta al Consell Executiu sobre si pensa prendre mesures en relació amb l'actuació dels Mossos d'Esquadra durant la cerimònia de posar la primera pedra del parc Tibi-Gardens (Reg. 1204)

Formulació: Sr. Gimeno (IC) (p. 509).

Resposta: Conseller de Governació (p. 509).

Pregunta al Consell Executiu sobre els terminis d'inici i acabament de les obres d'urbanització de la llosa de la pota sud del segon cinturó (Reg. 1407)

Formulació: Sr. Corbacho (S) (p. 509).

Resposta: Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 510).

InterpeHació al Consell Executiu sobre els Jocs Olímpics de Barcelona del 1992 (Reg. 2381) (Punt quinè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia la retirada (p. 510).

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desplegament de la LOGSE respecte als ensenyaments musicals (Reg. 2411) (Punt setzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Martorell (S) (p. 510).*

Resposta: *Conseller d'Ensenyament (p. 511).*

Rèplica: *Sr. Martorell (S) (p. 512).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 513).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desplegament de la LOGSE en relació amb les necessitats educatives especials (Reg. 812) (Punt dissetè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S) (p. 513).*

Resposta: *Conseller d'Ensenyament (p. 515).*

Rèplica: *Sra. Torrent (S) (p. 516).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 517).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de recuperació de la qualitat de les aigües dels rius de Catalunya (Reg. 984) (Punt dinovè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 517).*

Resposta: *Conseller de Medi Ambient (p. 519).*

Rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 520).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 521).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de defensa dels consumidors i dels usuaris (Reg. 1132) (Punt vintè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sra. Torrent (S) (p. 521).*

Resposta: *Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 523).*

Rèplica: *Sra. Torrent (S) (p. 525).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 526).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general de reconversió turística (Reg. 1133) (Punt vint-i-unè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gibert (S) (p. 526).*

Resposta: *Conseller de Comerç, Consum i Turisme (p. 528).*

Rèplica: *Sr. Gibert (S) (p. 529).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 530).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la protecció dels espais d'interès natural (Reg. 472) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 531).*

Resposta: *Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 532).*

Rèplica: *Sr. Gimeno (IC) (p. 534).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 534).*

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut.

InterpeHació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les previsions de la LOGSE (Reg. 626) (Punt vint-i-tresè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 535).*

Resposta: *Conseller d'Ensenyament (p. 537).*

Rèplica: *Sr. Gimeno (IC) (p. 538).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 539).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya (Reg. 985) (Punt vint-i-quatrè de l'ordre del dia.)

El president n'anuncia el decaïment (p. 540).

InterpeHació al Consell Executiu sobre les exposicions universals (Reg. 1424) (Punt vint-i-sisè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Sala (S) (p. 540).*

Resposta: *Conseller de Cultura (p. 542).*

Rèplica: *Sr. Sala (S) (p. 544).*

Contrarèplica: *Conseller (p. 545).*

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Cas Casinos (Punt vint-i-setè de l'ordre del dia.)

Presentació del Dictamen: *Sr. Escudé (CiU) (p. 546).*

El Sr. Saura (IC) (p. 550), el Sr. Escudé (CiU) (p. 550), el Sr. Ribó (IC) (p. 550), el president (p.

SUMARI (4)

550), el Sr. Clotas (S) (p. 550), el Sr. Curto i Casadó (P) (p. 551), el Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 551) i novament el Sr. Ribó (IC) (p. 551) i el president (p. 551) intervenen per una qüestió d'ordre.

Propostes de resolució del G. P. Popular

Torn a favor: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 551).

Propostes de resolució del G. Socialista

Torn a favor: Sr. Madueño (S) (p. 554).

Propostes de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 556).

Posició dels grups no presentants: Sr. Rodri (ERC) (p. 559).

El president intervé per allusions (p. 561) i el Sr. Rodri li respon (p. 561).

Votació de les propostes de conclusions 1 a 3 del G. P. Popular: *rebutjades per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 561).

Votació de les propostes de conclusions 4 a 10 del G. P. Popular: *rebutjades per 17 vots a favor, 65 en contra i 29 abstencions* (p. 561).

Votació de les propostes de conclusions 1, 3 i 4 del G. Socialista: *rebutjades per 42 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions* (p. 561).

Votació de les propostes de conclusions 2 i primera del G. Socialista: *rebutjades per 46 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció* (p. 561).

Votació de la proposta de conclusió segona del G. Socialista: *rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció* (p. 561).

Votació de la proposta de conclusió 1 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjada per 46 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció* (p. 561).

Votació de les propostes de conclusions 2 i 3 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *rebutjades per 17 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions* (p. 561).

Votació de la conclusió 9 del Dictamen: *aprovada per 66 vots a favor, 13 en contra i 33 abstencions* (p. 561).

Votació de les conclusions 1 a 8 del Dictamen: *aprovades per 66 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció* (p. 561).

Control del compliment de la Resolució 160/III del Parlament de Catalunya, sobre la construcció d'enllaços amb l'autopista A-7 des de Gelida (Reg. 2221) (Punt vint-i-vuitè de l'ordre del dia.)

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 562), Sr. Farrés (IC) (p. 563), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 563), Sr. Tomàs i Torrens (S) (p. 564) i Sr. Escudé (CiU) (p. 564).

El president, a sollicitud del Sr. Curto i Casadó (P), pregunta al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Moció (p. 565).

Votació: *64 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció* (p. 565).

Control del compliment de la Resolució 165/III del Parlament de Catalunya, sobre la implantació de panells informatius de la comarca de l'Alt Penedès a les autopistes A-2 i A-7 (Reg. 2222) (punt vint-i-novè de l'ordre del dia), i Control del compliment de la Resolució 166/III del Parlament de Catalunya, sobre la implantació de panells informatius de la comarca del Bages a l'autopista Terrassa-Manresa (Reg. 2223) (punt trentè de l'ordre del dia).

Posició dels grups: Sra. Montserrat (P) (p. 565), Sr. Farrés (IC) (p. 565), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 566), Sr. Tomàs i Torrens (S) (p. 566) i Sr. Escudé (CiU) (p. 566).

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per contradiccions (p. 568) i el Sr. Escudé li respon (CiU) (p. 568).

La Sra. Montserrat (P) intervé per contradiccions (p. 568) i el Sr. Escudé li respon (CiU) (p. 568).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 11.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Comerç, Consum i Turisme i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Preguntes

La primera pregunta la formula el diputat senyor Josep Maria Salvatella, del Grup de Convergència i Unió, sobre la repercussió ambiental del Campionat mundial de pesca submarina. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre la repercussió ambiental del Campionat mundial de pesca submarina en el cap de Creus

El Sr. SALVATELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la meua primera idea havia estat de retirar aquesta pregunta tota vegada que el seu objectiu immediat, que era la no-autorització del Campionat del món de pesca submarina al cap de Creus, ja havia estat assolit, però, pensant-ho bé, m'ha semblat adient de mantenir-la tota vegada que els veritables objectius de la meua iniciativa havien d'anar forçosament molt més enllà; que l'esmentat Campionat era no més una de les moltes agressions que ha patit, pateix o patirà la zona, i que aquesta era una ocasió immillorable per tal de fer sentir, davant d'aquesta cambra, la necessitat urgent de protecció del cap de Creus. Per totes aquestes raons he cregut necessari, encara que potser conec, en part, la resposta, de formular la pregunta.

Senyor conseller, l'anunci del Campionat del món de pesca submarina al cap de Creus, que s'havia de celebrar en aquesta segona quinzena de juny, un campionat que ens venia rebotat des de la costa iugoslava i que, segons tinc entès, no havia ni tan sols demanat la reglamentària autorització, va crear un estat d'alarma general, tota vegada que podia representar l'extinció, entre altres, dels pocs neris que resten a la zona, amb danys importants també quant a altres espècies de peixos, com poden ser els déntols, els corballs, les orades, etcètera.

Les organitzacions ecologistes, les confraries de pescadors, els mateixos ajuntaments es van manifestar en contra de la celebració d'aquest campionat a Llançà, al Port de la Selva, a Cadaqués, a Roses... El rebuig d'aquesta competició va ser unànime. D'aquí que vam començar gestions —com vós bé sabeu— amb la Conselleria, la receptivitat de la qual va ser molt positiva. Sé, però, que hi ha hagut pressions importants i sé que, fins i tot, hi ha una contracampanya a través dels mitjans de comunicació.

Per tot això mantinc la pregunta: senyor conseller, quins han estat els criteris del Govern respecte a la no-autorització del Campionat mundial de pesca submarina al cap de Creus?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Salvatella. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Joan Vallvé): Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en data 5 de maig del 92 va rebre la Conselleria un escrit del president de la Federació Espanyola d'Activitats Subaquàtiques en el qual demanava..., comunicava —millor dit— que anaven a celebrar un campionat del món de pesca submarina a la zona de cap de Creus i que l'anaven a celebrar —com ha dit el senyor diputat— la segona quinzena del mes de juny. Ens va semblar que aquesta petició no anava fonamentada ni hi havia el temps material d'avaluar les conseqüències que podria tenir la celebració d'aquest campionat de pesca submarina.

Jo vull dir que al Departament, que dintre de les seves competències hi ha la regulació de la pesca esportiva, no estem, en absolut, en contra que es pugui celebrar un campionat de pesca submarina, però amb el benentès d'avaluar l'impacte que aquest campionat pot representar, avaluant, prèviament, la fauna que hi ha en aquella zona, el nombre de participants, les hores de participació i avaluant les captures que es podran efectuar durant aquells dies.

Tot això no havia estat previst en aquesta petició, que va ser formulada per la Federació Espanyola de Pesca Submarina, i en aquest sentit el 19 de maig vàrem comunicar al president de la Federació que no s'autoritzava la celebració d'aquest campionat. Val a dir també que en contra d'aquest campionat s'havien manifestat els alcaldes de la zona, el Consell Comarcal i s'havien manifestat, també, les confraries de pescadors i diverses agrupacions ecologistes.

Creiem que la celebració d'aquest campionat anava en contra del que és el criteri de conservació de la fauna marina i la política del Departament que hem fet amb la instal·lació de biòtops, amb la protecció de les illes Medes, amb la recerca i estudi dels alguers de posidònia, etcètera. Tota la política del Departament quedava contrariada amb un campionat de pesca submarina per al qual no s'havien avaluat les conseqüències que podia tenir, i per aquest motiu, doncs, va ser prohibit.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Se li ha esgotat el temps; no hi ha lloc a repregunta.

La següent la formula el diputat senyor Isidre Gavín sobre l'impacte ambiental que produeix la presència en massa de vehicles amb tracció 4x4. Té la paraula.

Preguntes al Consell Executiu sobre l'impacte ambiental que produeix la presència en massa de vehicles amb tracció 4x4 en determinats espais, i sobre les mesures previstes per al control dels vehicles amb tracció 4x4, amb finalitats esportives i turístiques, en determinats espais

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. Jo li demanaria, si no hi ha cap objecció, poder acumular la pregunta número 2 i la número 3, formulades per mi mateix i sobre un tema similar.

El Sr. PRESIDENT: Conforme.

El Sr. GAVÍN: Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyor conseller, la societat moderna penso que en molts aspectes produeix una sèrie de contradiccions. En aquests moments ens trobem com, en general, la nostra societat, els valors de la natura, el respecte per totes les qüestions mediambientals, el gaudi de la naturalesa, s'ha posat en un moment extraordinàriament d'actualitat, i això ha desenvolupat, juntament amb molts altres aspectes, tota una sèrie d'activitats esportives, lúdiques, turístiques, realitzades sobre el medi, sobre el medi natural en general.

Una d'aquestes activitats es redueix a l'activitat dels aficionats als cotxes de tracció integral, els 4x4, bé sigui per a ús turístic, bé sigui per a ús esportiu, i amb això jo crec que la preocupació del nostre Grup està en la repercussió que en determinades ocasions aquestes activitats poden tenir.

Nosaltres no veiem malament aquestes activitats, ans al contrari, i crec que s'hauria de respectar molt i molt l'afició de tot hom per aquest esport o per aquest *hobby*. El que passa és que en moltes ocasions, bé sigui per grups organitzats, bé sigui per activitats de «competició» —entre cometes—, bé sigui per l'ús que algun desaprensiu en pugui fer, d'aquest esport o d'aquesta afició, ens trobem que moltes vegades en el medi natural això produeix un impacte important; no només en el medi natural, sinó en el medi socio-econòmic del medi natural on aquestes activitats es poden desenvolupar.

En aquest sentit, jo posaria exemples que produeixen molts problemes tant a particulars, pagesos i ramaders, com a molts ajuntaments on, segons l'ús que se'n fa —hi insisteixo—, d'aquests vehicles, es deterioren molt els camins, es deterioren prats, es trenquen o s'arrenquen tanques —tanques de bestiar—, es fan malbé marges, determinats vehicles en determinades ocasions s'introdueixen per les lleres dels rius sense cap control i sense cap cura pel mal que puguin fer al medi..., i, per tant, aquestes preguntes van en aquest doble sentit: primer, el Departament té en compte, té informació de quins casos, de quina manera i si realment això té un efecte o no? Nosaltres pensem que sí. I la segona pregunta és: quines possibles mesures es podrien portar a terme per intentar no prohibir, però sí assessorar o, d'alguna manera, coordinar o regular que totes aquestes activitats, que són molt positives en general, no afectin d'una manera molt negativa el medi i els habitants del medi.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. El conseller Vallvé té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyor diputat, agraeixo aquesta pregunta, perquè representa una de les preocupacions que en aquest moment té el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en la conservació del patrimoni natural. El patrimoni natural és un patrimoni que mereix ser visitat i la seva visita, fins i tot amb mitjans motoritzats, ha de ser una possibilitat dels ciutadans per al seu gaudi. Però, evidentment, aquesta visita, aquesta presència massiva no pot anar en cap cas en la seva destrucció del medi. En aquest sentit, doncs, aquestes visites massives motoritzades al medi natural creiem que ocasionen un perjudici notable.

Nosaltres, des del Departament, els agents rurals vigilen la presència massiva motoritzada en els camins de muntanya i, sobretot, en la circulació fora dels camins de muntanya, aplicant

el que estableix el Decret 59/89, de 13 de març, pel qual es regula la circulació motoritzada per a la protecció del medi natural. Aquest Decret estableix la permissivitat i autorització que pot haver-hi per a competicions que s'hagin de desenvolupar en el medi natural i l'exigència dels permisos que han de demanar en cada cas per obtenir-los. De tota manera, creiem que aquesta legislació, que aquest Decret, que aquesta reglamentació pot avui no ser suficient i, en aquest sentit, el Departament està preparant un projecte de llei, que presentarà properament a aquesta cambra, per regular la circulació motoritzada a les zones de muntanya en totes les seves modalitats, i especialment establint el que haurien de ser els plans d'ordenació de la circulació motoritzada en el qual es reguli no únicament la possibilitat de circulació i la forma de circulació per camins, sinó també el nombre de vehicles que hi puguin circular, la intensitat de trànsit per tal de no comportar la destrucció del medi. En aquest sentit, altres països europeus tenen una legislació establerta més restrictiva, sobretot en aquelles àrees, en aquelles zones on l'impacte que produeix la circulació dels vehicles es fa difícilment recuperable.

Jo voldria dir, doncs, en aquest sentit, que el Departament veu positivament, doncs, aquesta possibilitat de circulació dels ciutadans per les zones de muntanya; però que això exigeix una regulació per tal que no es malmeti. Jo voldria esmentar —si em queda mig minut, senyor president— que darrerament, el mes de..., la tardor passada, es va celebrar a Catalunya un campionat mundial de rallis, una part del qual transcorria per camins forestals, i amb la deguda antelació es varen poder determinar els camins per on havia de circular, es van establir les fiances corresponents per a la restauració dels mals que es poguessin produir, i en aquest sentit es demostra, doncs, que qualsevol activitat d'aquestes és perfectament realitzable, sempre que es faci amb les degudes condicions per al respecte del medi natural.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Al senyor Isidre Gavín encara li queden gairebé dos minuts.

El Sr. GAVÍN: Sí, senyor president. Ho agrairé perquè, de fet, el conseller ha tocat un tema en el qual en la segona pregunta jo també hi faig un èmfasi. Jo crec que el punt clau de tota aquesta problemàtica és precisament aquesta presència massiva en la qual el conseller feia una incidència.

Jo també estic d'acord que l'ús particular i la circulació han d'estar perfectament oberts i perfectament, han de ser perfectament permissius, però jo voldria fer èmfasi en això, en el sentit que s'han detectat —i fins i tot la premsa se n'ha fet ressò— algunes competicions o algunes actuacions organitzades per clubs privats, i posaré l'exemple de dos casos en què, a causa d'una legislació molt més restrictiva a la Catalunya Nord i al sud de França s'han detectat en diverses ocasions, com per exemple..., citaré dos casos: ajuntaments, guàrdies forestals, ciutadans d'una determinada comarca de muntanya es troben un bon dia, es lleven al matí i es troben tota una sèrie de trajectes marcats amb pintures, amb fletxes verdes, etcètera, sense que ningú en tingués cap previ coneixement. Hi insisteixo: un club de la Catalunya Nord, del sud de França. I citaré un altre cas: es coneixen ofertes turístiques d'aquests mateixos clubs francesos, a causa —hi insisteixo— de la restrictiva regulació que ells tenen, a

través de la qual hotels fronterers o zones turístiques frontereres ofereixen a aquests clubs una oferta que consisteix a dormir a l'altre cantó de la divisió administrativa dels dos Estats, oferir dormir i esmorzar i un paquet de menjar per al trajecte, i aleshores fer tot un trajecte turístic per la muntanya del nostre país, pel Pirineu català. És evident, per tant, que aquesta legislació, aquesta regulació a la qual feia esment el conseller és molt necessària i, per tant, jo, una mica insistint en aquest aspecte, doncs, agrairé moltíssim, penso que tots nosaltres i el país també agrairà moltíssim que el Departament prengui aquesta mesura.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gavín. El senyor conseller? *(Pausa.)* Molt bé.

*Pregunta al Consell Executiu sobre la
composició de la comissió assessora i
impulsora dels actes commemoratius del
Centenari de les Bases de Manresa*

Doncs, passem a la següent, que formulen els diputats senyors Xavier Soto i Antoni Dalmau. *(Pausa. Remor de veus.)* Doncs, decau la pregunta.

La següent. Els senyors Santiago Riera i Arseni Gibert... Senyor Arseni Gibert, té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el preu
més baix per la pensió completa en un hotel
de tres estrelles de Catalunya, ofert per
una agència de viatges*

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. La pregunta estrictament formulada com ho estava per escrit: quin és el preu més baix ofert per alguna agència de viatges a Catalunya a operadors o agències de viatges estrangeres per la pensió completa en hotels de tres estrelles de Catalunya del qual té coneixement el Govern de la Generalitat?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. El conseller senyor Alegre té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME (Lluís Alegre): Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, el preu que he de dir que conec en funció de la reglamentació vigent, i tota vegada que suposo que vostè coneix que són preus que en aquests moments no estan autoritzats, sinó que són comunicats, jo podria referir-me a tot el que és el ventall màxim. Dit això, evidentment, tenim coneixement, per part dels mitjans de comunicació social, també per l'estret contacte que tenim amb els gremis, que en algunes ocasions hi ha tot un ventall de contractació en el qual..., el ventall, com dic, en el qual es belluguen els preus va des d'uns preus que són els normals en temporada normal a altres que jo diria que ens preocupen, perquè, naturalment, quan volem i estem fent un esforç per a la millora de la qualitat del nostre producte turístic, tot el que sigui contractar per sota de determinats preus és una pràctica que és enganyosa per al mateix empresari i que, per altra banda, no prestigia la nostra oferta turística.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gibert pot repreguntar.

El Sr. GIBERT: Sí, moltes gràcies, senyor president, i senyor conseller per la resposta. Si la informació és poder, vostè deu governar poc, senyor conseller. Està mal informat o, si no està mal informat, no vol donar la informació que té. És a dir, jo crec que necessitem conèixer els preus reals per fer política de turisme. Si no coneixem els preus reals és difícil que fem política de turisme. Quan el 29 d'abril vaig entrar aquesta pregunta, el preu més baix del qual jo tenia coneixement eren unes 850 pessetes per la pensió completa en hotels de tres estrelles. Estem vivint un moment en què la història s'accelera i les coses passen de pressa. En aquest moment —senyores i senyors diputats, jo els prego que retinguin la dada— ja hem arribat al preu zero. Hem arribat al preu zero. Voldria deixar-ne constància: aquí tinc ofertes d'agències catalanes fetes en un *mailing*, no pas ofertes concretes, *mailing*, a una sèrie nombrosa d'operadors estrangers, en els quals s'ofereix preu zero. Per al mes de maig, no per al mes d'agost, naturalment, preu zero. Voldria només deixar-ne constància.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor president. Escolti'm, aquest paper també li puc ensenyar jo, però si a tot el que surt d'una multicopista li hem de donar una importància, em sembla que no fem una bona política.

Ja li he dit, ja li he dit que hi ha tot un ventall ampli; que, per altra banda, en aquest moment nosaltres, més que estar obsessionats amb aquestes informacions, el que sí que li puc dir —i li consta— és que hi ha una bona comunicació amb els municipis, que, evidentment, són sensibles a aquesta problemàtica, i amb els gremis, a fi i efecte que, via disciplina de mercat, nosaltres del que sí que hem de responsabilitzar-nos és que d'aquestes instal·lacions cada un serà ben lliure de donar el preu que vulgui, però com que estan sotmesos a una disciplina turística, han de complir els serveis conforme als quals estan catalogats. He dit —i potser aquesta és una diferència de criteri respecte a vostè— que nosaltres entenem que la societat civil és madura i que, per tant, cadascú sabrà posar aquell preu que calgui; el que sí que nosaltres hem de ser és molt —i ho som— exigents que els serveis siguin aquells conforme als quals han estat catalogats i, per tant, si un hotel de quatre estrelles —evidentment que hi ha uns preus que són els recomanables pel mercat— vol fer un tipus d'oferta i en funció..., —com a vostè també se li ha escapat de dir—, el mes d'agost fixa uns preus bonificant un altre preu que pugui ser del mes d'octubre o del mes de gener, el que hauríem de comptar, si volem ser seriosos, a l'hora de fer afirmacions generals, són aquestes mitjanes.

El que sí que puc dir és que nosaltres estem oberts a la col·laboració amb els municipis, estem en estret contacte amb els gremis, a fi i efecte que, via disciplina de mercat, totes les nostres ofertes turístiques donin aquells serveis conforme als quals han estat catalogats.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor conseller.

El senyor Arseni Gibert continua fent preguntes sobre turisme. Té la paraula per formular la següent pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre la competitivitat de l'oferta d'allotjament turístic en relació amb la de l'any 1980

El Sr. GIBERT: Sí, també en els mateixos termes que està formulada per escrit: considera el Govern de la Generalitat que la competitivitat global de l'oferta catalana d'allotjament turístic és el 92 superior o inferior a la del 80?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. L'honorable conseller senyor Alegre té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor president. Senyor Gibert, senyores i senyors diputats, sí, i ho demostren, entre altres qüestions i molt telegràficament, les xifres. En aquest intermedí que vostè menciona de temps, les persones que de fora de l'Estat ens visiten han augmentat en un 50%.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gibert pot repreguntar.

El Sr. GIBERT: Tindrem temps de parlar-ne més, en la interpellació que després substanciarem, d'aquest tema. A mi em sorprèn que, després d'haver tingut notícia —que ja tenia, d'altra banda, segons ha reconegut— de preus d'aquest tipus que li he dit, arribant a zero, es pugui sostenir que la competitivitat en aquest moment és superior a anys endarrere.

Miri, li donaré també algunes dades que no són de xifres, evidentment. Jo crec que les xifres d'afluència ja no serveixen per mesurar la salut del sector, i en parlarem després a la interpellació. Però, si l'índex de preus al consum el fixem en 100 l'any 80, l'any 90 l'índex seria 271,1. Si ens fixem en els preus reals coneguts, aquests que he dit que hauríem de conèixer —i ja sé que la dada no és exhaustiva, perquè no els conec tots—, amb les dades que tinc, amb un índex 100 l'any 80 seria 149,3 l'any 90. Quan els preus creixen tan ostensiblement per dessota dels costos i de l'IPC, és difícil sostenir que la competitivitat és superior, i si agafem... Em sembla que no tinc temps de donar més dades, però és difícil de sostenir, senyor conseller, que això va així. Vostè sap molt bé que estem aconseguint, encara, unes certes cotes d'afluència de la manera que sigui i al preu que sigui, i això no és ser competitiu.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor president. Bé, aquesta sensibilitat que vostè té, jo fins i tot la vaig constatar temps endarrere. Vostè m'ha parlat de l'IPC. Escolti'm, potser amb els seus companys que tenen responsabilitat en altres instàncies això ho hem discutit en moltes ocasions... (*Remor de veus.*) El diferencial d'inflació, el diferencial dels costos d'interès, l'apreciació de la divisa, són efectes que pesen en un sector que és exportador, i el turisme és un sector exportador. Però, dit això, el que sí que li vull dir és que els nostres sectors han fet un esforç en la millora d'instal·lacions, en la millora de l'oferta, i naturalment el seu preu ha d'estar en consonància amb la competitivitat internacional. I els preus nostres no han pogut tenir una evolució diferent a la que han tingut altres preus en altres zones que, sortosament, per un altre tipus de política econòmica, han tingut una estabilitat de què no hem gaudit nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

El senyor Arseni Gibert és reincident i té una altra pregunta. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre el nombre d'establiments turístics que han tancat a causa de la nova classificació hotelera

El Sr. GIBERT: Gràcies, senyor president, sóc reincident, però és l'última, eh?, en qualsevol cas.

La pregunta, també formulada estrictament amb la seva formulació escrita: quin és el nombre d'establiments d'allotjament turístic que han tancat a Catalunya a causa de no poder o no voler adaptar-se a la nova normativa de classificació hotelera establerta pel Govern de la Generalitat?

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Senyor conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor president; gràcies, senyor Gibert. Senyores i senyors diputats, en el termini 87-92 el nombre d'hotels..., com a conseqüència del procés de reclassificació a què s'han vist sotmesos i que, per altra banda, he de dir que hi ha hagut una participació activa, ha fet que el nombre d'hotels en els quals la nostra plantilla s'ha reduït és de 279. 279, que han sigut: a la circumscripció de Barcelona, 66; a la de Tarragona, 61; a la de Lleida, 62; i a la de Girona, 90. Això vol dir que hem reduït el nombre d'hotels, hem reduït el nombre de llits, qüestió aquesta que, per altra banda, va en concordança amb aquesta política de mirar de mantenir l'oferta i en canvi anar millorant els serveis, i amb satisfacció podem manifestar que, havent-se reduït, ens han augmentat, i molt —ens han augmentat i molt—, els hotels de tres, quatre i cinc estrelles, amb 25.000 nous llits i, per altra banda, de la plantilla total, s'han vist reduïts fortament el que són una estrella o categories inferiors, i les de dues.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gibert pot fer repregunta.

El Sr. GIBERT: Sí. Senyor conseller, una vegada li vaig dir en aquest Parlament que els nens que diuen mentides van a l'infern; els consellers que deformen la realitat, no ho sé. (*Rialles.*) Però, en qualsevol cas, aquesta informació que m'ha donat, la tenia per la premsa: 279 establiments i 90 a les comarques de Girona. Bé, són establiments que s'han donat de baixa en el registre d'activitats i empreses turístiques, però la majoria d'aquests establiments, senyor conseller, la immensa majoria, ja estaven tancats, ja estaven tancats, ja no existien; simplement, no s'havien donat de baixa. I he fet la comprovació, no de tot Catalunya, però sí dels 90 de les comarques de Girona, que els tinc més a l'abast, i n'he trobat un, un, que realment ha tancat a causa de no poder-se adaptar a la reclassificació; dos, que en tinc dubtes —i, per tant, admeto que en podrien ser tres—, i els altres 87 ja estaven tancats. Per tant, informacions d'aquest tipus i, d'això, dir-ne reconversions, crec que no és informar bé l'opinió pública.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. El senyor conseller Alegre té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor president. Escolti, miri, a l'infern, no sé si ens hi trobarem o no —jo no hi penso anar. (*Rialles.*) Per altra

banda, el que sí que li puc manifestar... Jo no hi penso anar, i faré tots els possibles; vostè farà el que li sembli més adequat. (Rialles.)

El que sí que li puc dir és que en aquests cinc anys als quals nosaltres hem fet referència, escolti'm, les estadístiques no enganyen. Nosaltres partíem d'una oferta de 3.730 hotels, amb un nombre de llits, i avui aquesta s'ha reduït en 279, després de tot un procés de reclassificació, no només des del punt de vista de la mateixa Administració, sinó en estreta col·laboració amb les diferents comissions en les quals han participat els sectors, i avui la nostra oferta ha millorat substancialment, com a conseqüència que en els hotels, com he dit, de tres, quatre i cinc estrelles, s'han augmentat 25.000 llits, havent reduït el global de tot Catalunya en 4.000; el que és oferta de qualitat ha augmentat en 25.000, i el que és la banda més baixa s'ha reduït en 29.000. Si a això vostè no li diu reclassificació i millora, és realment..., potser serà preocupant perquè, el diàleg, costa de tenir-lo.

La xifra, la fotografia concreta, és la que jo li acabo de dir, i això no té cap tipus, diríem, de discussió, perquè és pura matemàtica.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta és sobre les accions de La Seda, que formula el diputat senyor Josep Maria Rafé. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la donació del 57,5% d'accions
de l'empresa La Seda*

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Fa un any, aproximadament, es va produir un fet mitjançant el qual la multinacional AKZO va cedir, va donar el 57,5% de les accions de La Seda de Barcelona a una persona, en Soler i Padró, amb uns determinats condicionants que després s'han fet públics, amb l'obligació de, després, cedir-ho, quan hi hagués alguna sortida diferent a la que tenien en aquells moments. Això, a més a més, no és una afirmació qualsevol, sinó que, a més a més, el senyor Soler i Padró ho ha posat per escrit, ho ha formalitzat, i un dels cessionaris o intermediaris cessionaris per poder donar una sortida a l'empresa era la mateixa Generalitat. Això ha permès que la Generalitat cerqués un soci industrial; ha permès també, amb l'aportació de la multinacional, de 8.000 milions, un sanejament de l'empresa, i amb el sacrifici responsable dels treballadors arribar a un acord d'un pla de viabilitat i d'una reducció important de la plantilla.

Tot això s'ha fet i, quan ha arribat aquest moment, el posseïdor del 57% de les accions ha fet una reinterpretació de la seva situació i s'erigeix com un membre, un accionista important d'aquesta societat, i posa en perill tot el procés de consolidació de La Seda. Fonamentalment, aquesta és una situació en la qual, de rebre unes accions per després cedir-les, se'n comença a fer un ús i, dintre del que són les lleis de mercat, es vol fer negoci.

Bàsicament, com que s'ha canviat aquest sistema, com que s'ha canviat tota aquesta situació, com que no s'ha produït aquesta cessió, la nostra pregunta, la meua pregunta, és, en concret: què ha fet la Direcció General de Tributs en relació amb aquesta donació del 57,5% de les accions del senyor Soler i Padró, ja que això incrementa fonamentalment el seu patrimoni.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rafé. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, la Direcció General de Tributs va rebre escrit de denúncia, en el qual s'aportava el contracte de compra-venda entre Jacint Soler i Padró i Enka Holding BB, subscrit a Barcelona el dia 26 de juliol del 91, pel qual adquiria aquestes accions a les quals vostè ha fet referència i que eren propietat d'Enka Holding, pel preu total i alçat d'una pesseta.

A la denúncia es deia que, donat que el valor de les accions de l'esmentada societat era molt superior al valor pactat, existien indicis fonamentats de la possible existència d'una donació, subjecta, per tant, a l'impost de donacions i successions. El Servei d'Inspecció de la Direcció General va iniciar, amb data 13 de març de 1992, un procediment d'investigació, a l'empara de l'article 103.1 de la Llei General Tributària, que estableix que la denúncia és un sistema que pot promoure l'actuació investigadora dels òrgans administratius. Aquesta investigació, en el dia d'avui, està pendent d'enllestir.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Rafé pot repreguntar.

El Sr. RAÑÉ: Bàsicament, senyor conseller, hi ha aquest decalatge sempre de dates, perquè aquesta és una pregunta que està feta el dia 29 d'abril —és a dir, quinze dies abans que se sotmetés aquesta denúncia, i, en tot cas, dir que esperem que d'aquesta investigació es desprenguin conseqüències que donin..., o bé, una situació en la qual el senyor Soler i Padró, que vol fer negoci tot i posar en perill molts llocs de treball, si més no, acabi contribuint a la hisenda pública, que a tots ens anirà molt bé, i, si no, que faci realment la cessió de les accions a la Generalitat, perquè es pugui trobar una solució industrial a La Seda, que és el que Catalunya i els treballadors de La Seda i el Baix Llobregat necessiten.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Rafé. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES: Sí, senyor president. En primer lloc, em sembla que hi ha una confusió de dates: jo he dit que la Inspecció de la Direcció General va iniciar-ho, amb data de 13 de març del 92, i el senyor Rafé em parla d'una pregunta d'abril; per tant, l'havíem iniciat abans de la pregunta.

Per altra banda, senyor Rafé, vostè dona uns arguments legítims, però la Inspecció ha d'actuar amb criteris administratius i objectius, i realment jutjar jurídicament si es tracta d'una compra-venda o d'una donació, i jutjar —encara que sembli sorprenent— si el preu d'una pesseta és un preu que respon a un regal o és un preu normal, just o fins i tot exagerat..., perquè vostè sap que, quan s'adquireix per una pesseta, es poden adquirir deutes molt importants i, per tant, pot ser realment un preu de compra-venda. Tot això s'ha de fer amb criteris, des de l'Administració, diferents dels arguments legítims, polítics o sindicals que esgrimeix el diputat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta és sobre la central nuclear d'Ascó, que formula el diputat senyor Gimeno.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el seu capteniment pel que fa al projecte
de construcció d'una torre de refrigeració
a la central nuclear d'Ascó*

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la pregunta té a veure amb una proposta de les centrals nuclears d'Ascó de construir una nova torre de refrigeració, a causa que en aquests moments estan incomplint, les dues torres que tenen en funcionament, els màxims autoritzats d'escalfament de l'aigua una vegada passa per aquestes torres. Llavors, el problema que s'ha generat és que aquesta torre té unes dimensions i uns efectes que podrien considerar-se, des de qualsevol punt de vista, excessivament impactants respecte al territori en el qual es pensa implantar.

Els motius són clars, i la torre té una alçada, segons sembla en un projecte modificat, de cent seixanta metres d'alçada; té un diàmetre, a la base, de cent vint metres, la qual cosa vol dir que, dintre, hi cap perfectament un camp de futbol, i que, a la cúpula, si no s'ha modificat excessivament en el projecte aquest modificat, seixanta-set metres de diàmetre. Vol dir que l'impacte visual és clar, perquè això significarà una alçada equivalent a un edifici de pisos, de més de cinquanta pisos d'alçada.

Però és que també hi ha el tema de l'evaporació. L'evaporació que es preveu quan estigui en funcionament aquesta torre, equivaldria a 0,8 metres cúbics per segon o, el que és el mateix, 800 metres cúbics per segon: cada segon durant tots els dies de l'any que estigui en funcionament, cosa que, si s'afegeix als 0,6 metres cúbics per segon que en aquests moments ja consumeixen —és a dir, evaporen i, per tant, es perden— les dues torres en funcionament, fa un total de 1.400 litres cada segon que evaporarien les tres torres.

Davant d'aquest impacte previsible, voldríem saber quina és l'opinió del Govern de la Generalitat respecte a la possible construcció d'aquesta torre.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Gimeno, la torre de refrigeració prevista a Ascó correspon, com molt bé ha dit, doncs, a la necessitat que els límits de temperatura en el riu no sobrepassin els tres graus. En aquest moment, a causa de la sequera que s'ha produït, durant els quaranta-un mesos darrers, per exemple, durant divuit mesos hi ha hagut menys cabal en l'Ebre, de 170 metres cúbics/segon, dels quals en tres mesos ha estat inferior als 77 metres cúbics/segon, que és justament la concessió que té, per a refrigeració, Ascó.

És evident que feia falta, feia falta, i per això la Confederació de l'Ebre va demanar que es fes un sistema de refrigeració adient. La companyia ho va tramitar a la Confederació de l'Ebre i va tramitar també l'estudi d'impacte ambiental. L'impacte ambiental, en aquest cas, per tractar-se de la Confederació de l'Ebre, és una competència de l'Estat. De tota manera, la Generalitat, ja en el seu moment i fins i tot abans que hi hagués el Departament de Medi Ambient, va fer l'informe, en el qual, doncs, estava d'acord en un tema de disminuir la temperatura del riu, però, sobretot, el que va establir és que hi hagués un seguiment i una sèrie de mesures que en la declaració d'impacte ambiental s'han fet.

En aquest sentit, per tant, el Govern de la Generalitat, respecte a aquesta torre —el Govern de la Generalitat forma part, també, de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre—, entenem que l'increment de temperatura del riu és perjudicial, i la solució donada per l'estudi d'impacte ambiental sembla que compleix tots els aspectes, des del punt de vista de plomall visible, des del punt de vista de boira, a nivell del sol, des del punt de vista de gel, des del punt de vista de posició de les sals normals que porta el riu, des del punt de vista de formació de núvols; des del punt de vista de consum d'aigua. No hi ha dubte que, des del punt de vista d'estètica o des del punt de vista de visió, fins i tot, del plomall, doncs, pot haver-hi opinions i pot ser una opinió subjectiva, però també li vull dir que potser hi pot haver persones, doncs, que no les enfolleixi veure aquella torre. Ara, la solució, vista des de tots els altres aspectes de l'impacte ambiental tramitat per la Confederació de l'Ebre, doncs, és positiva.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Té trenta segons per formular la repregunta, el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Si no ho he entès malament, en la resposta del conseller de Medi Ambient, sembla que aquesta torre, d'acord amb les especificacions de l'estudi d'impacte, no serà negativa, la seva construcció, excepte en l'impacte visual. Jo em permeto dubtar que un increment de més del doble de la humitat que es generarà a la zona no origini un microclima sensiblement diferent al que en aquests moments ja és diferent de l'estat originari, perquè la pèrdua o l'evaporació de sis cents litres per segon és notable.

Creiem que també podria posar en perill aquesta torre el projecte de navegabilitat del riu, perquè l'impacte important que això representaria podria contribuir a una certa meravella del món...

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor diputat. Segon conseller, li queden vint-i-nou segons.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president. Jo, el que voldria dir, senyor Gimeno, és que una solució o l'altra no tenen —el tiratge mecànic o natural—, no tenen gaire diferències quant a inversió i quant a taxa interna de rendibilitat, i és justament, en aquest cas, l'estudi d'impacte ambiental, que s'ha fet per tècnics, doncs, que demostra que sembla que és millor aquest altre aspecte. Nosaltres ens hem de creure aquest estudi d'impacte ambiental.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta, la formula el diputat senyor Josep Maria Reguant, sobre el sanejament de rius... (El Sr. Puigcercós demana per parlar.) Sí?

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, si no hi ha problema, la formularé jo.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el sanejament dels rius
i en especial del riu Terri*

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el riu Terri és un riu poc conegut, a molts la paraula Terri els sona potser a conyac o a un anunci que es feia al «tardofranquisme», però el riu Terri és un riu curt que circula, bàsicament, per dues comarques, el Pla de l'Estany i el Giro-

nès, mor al riu Ter, i això de «mor» és un eufemisme d'estil, perquè realment ja neix mort. És un dels rius, malgrat ser dels més curts, més contaminats de Catalunya i possiblement de la Península. Bàsicament hi ha diferents indústries —diferents indústries— que aboquen a aquest riu indiscriminadament, bàsicament del gremi de les pelleteries i també de les càrniques, entre elles la casa Callís. A banda d'això, s'hi sumen també moltes vegades que els purins, que diferents finalitzadors i diferents pagesos, de forma indiscriminada, també hi aboquen. En conclusió, tenim un dels rius —ho repeteixo— més contaminats, més contaminats i paradoxalment és un dels rius més curts.

Els municipis més afectats són els de Porqueres, Brunyola, Cornellà del Terri i, també, el terme municipal de Sant Julià de Ramis, que és on desemboca el riu Terri al riu Ter.

És per això que potser l'Ajuntament de Banyoles, que és on neix bàsicament el riu Terri, en aquest municipi, se n'ha desentès habitualment i que nosaltres fem les següents qüestions. Darrerament, l'any passat, si no m'equivoco, es va inaugurar la depuradora de Sords, en el terme municipal de Cornellà del Terri. La pregunta que nosaltres voldríem plantejar és quin rendiment està donant aquesta depuradora, ja que l'estat, si més no a primera vista, del riu —i voldríem saber també quines són les anàlisis que s'han fet—, demostra que la depuradora de poc ha servit.

En segon lloc, és quantes empreses han connectat amb aquesta depuradora; connectat, vull dir, en el sentit de quin és el control real d'aquestes empreses que aboquen de forma indiscriminada, que hi hagi un control real. En segon lloc, quina és l'efectivitat que se li dona a aquesta depuradora; si realment serien capaçs de dir-me, sincerament, si..., quin tant per cent d'efectivitat té sobre la neteja i la millora mediambiental d'aquest riu.

En tercer lloc, és: les empreses que van tenir expedients per abocar indiscriminadament, quin és el seguiment que se n'ha fet i quin n'és el control. I finalment, és quin és el control de la Junta de Sanejament sobre aquest riu i quin és el seguiment que hi ha.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. L'honorable conseller senyor Vilalta té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, respecte al riu Terri, la depuradora del riu Terri aplega les aigües de Camós, de Cornellà del Terri, Porqueres i Banyoles. Contràriament al que ha dit el senyor diputat, l'estació depuradora no està inaugurada, està en període de proves, encara no s'ha inaugurat, justament entre altres coses perquè fa falta actuar en una sèrie de temes que estan en marxa, un és la desconexió del sobreeixidor del llac en la xarxa de clavegueram de Banyoles, que fa que el volum d'aigua que arriba a la depuradora sigui amb escreix la que pot rebre aquesta instal·lació; l'altre tema és un conjunt de complement de col·lectors que, a través de la Junta de Sanejament, ajudem econòmicament tant l'Ajuntament com el Consell Comarcal perquè s'acabin de connectar i de fer, i, en tercer lloc, doncs, s'està en contacte amb les empreses i amb compromisos, perquè directament algunes d'elles i altres a través dels convenis que han signat amb diferents sectors, estableixin límits per descontaminar, doncs, facin les seves instal·lacions de descontaminació. Les seves instal·lacions de descontaminació, sobretot

aquelles empreses les quals aboquen amb un nivell de contaminació superior al que pot acceptar la planta depuradora.

En qualsevol cas, li vull recordar que està en procés l'auto-declaració, està en procés que els costos de les empreses que no depuren siguin proporcionals a la seva quantitat de contaminació i aquesta és, també, una mesura que estem notant com a molt positiva de cara a aquesta descontaminació a les empreses. Per tant, s'està seguint tota la contaminació a les empreses que aboquen al Terri, s'està completant la xarxa de col·lectors, s'està en període de proves i, en el moment en què tot aquest conjunt d'actuacions sigui finalitzada, doncs es posarà en funcionament l'estació oficialment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Li queden divuit segons, senyor...

El Sr. PUIGCERCÓS: Senzillament, si se'm podria quantificar quin temps calcula, des del Departament, que es podria donar en aquest cas, que es posés en funcionament o que s'inaugurés amb cinteta inclosa.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De totes formes, senyor Puigcercós, li haig de fer notar que la pregunta era una i vostè n'ha fet quatre en el transcurs de la seva intervenció.

El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president. El termini jo no li puc dir, però segurament el fet que totes aquestes indústries hagin acomodat els seus vessaments, doncs, pot produir-se potser en un any. El que sí que li vull dir, per complementar l'anterior —i penso que encara em queden alguns segons—, és que, tot i estar en proves, la capacitat de descontaminació de la planta en aquest moment està donant una..., tot i que és físico-química, està donant una demanda bioquímica d'oxigen amb una reducció del 80%; està, per tant, a 137 sobre 170; en sòlids en suspensió està per sota, fins i tot, de la taula número 3 del reglament d'aigües, està a 57 mil·ligrams per litre. Per tant, està donant una eficiència força considerable.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller, se li ha acabat el temps.

La següent pregunta és sobre la Cooperativa de Ginestar. La formula el diputat Ernest Benach. Té la paraula.

Pregunta al Consell Executiu sobre una subvenció per a la transformació del rec, promesa pel conseller d'Agricultura a la Cooperativa de Ginestar

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. No és ben bé sobre la Cooperativa de Ginestar, sinó sobre una subvenció que havia de rebre l'esmentada cooperativa.

Bé, en tot cas, la pregunta d'avui podria servir com un dels exemples del que no hauria de ser pel bé de la pràctica parlamentària, entre altres coses perquè aquesta pregunta està feta el mes d'abril, a començament d'abril i passa el mes de juliol; quatre mesos després probablement perdi una mica el sentit, però tanmateix entenem que val la pena mantenir-la.

La pregunta, per tant, és quin és el criteri del Departament d'Agricultura o com el Departament d'Agricultura ha resolt el problema de la subvenció que es va prometre a la Cooperativa de Ginestar per a tota la qüestió del rec.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. L'honorable conseller senyor Vallvé té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Benach, personalment vaig tenir una conversa, vaig parlar amb el president de la comunitat de regants de Ginestar, no amb el president de la cooperativa, i ell em va manifestar, doncs, la necessitat de millorar el rec de Ginestar. El rec de Ginestar és un rec antic que s'havia fet ja fa força anys, i que personalment vaig tenir ocasió de visitar i veure que en alguns dels seus trams es trobava realment molt defectuós, amb pèrdues considerables d'aigua, aigua que d'altra banda havia de ser bombada de l'Ebre i que, per tant, tenia un cost d'elevació que repercutia negativament en el cost que els usuaris havien de pagar per a l'ús de l'aigua. En aquest sentit, doncs, el que se li va comentar era que ells s'havien d'acollir, naturalment, a la Llei d'infraestructures hidràuliques que determina que per a la millora de recs, els regants han d'aportar un quaranta per cent del cost de la millora de recs.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, efectivament, aquesta seria la resposta teòrica fins al punt que a cada pagès li tocava pagar 1.020.000 pessetes per hectàrea i amb la subvenció se li rebaixava a 420.000 pessetes el cost, però vet aquí que això va passar prop de les eleccions municipals de l'any 91 i ara tot un seguit de gestions, en les quals hi va intervenir el president del Consell Comarcal de la Ribera i també hi va intervenir el secretari general del seu Departament en visita feta per la gent de Ginestar; perquè resulta ser que semblava que hi havia una promesa, no se sap ben bé de qui, si de vostè, del president del Consell Comarcal o del secretari general del seu Departament, en la qual se'ls prometia augmentar la subvenció del 60% al 80%. Evidentment, la pregunta és si és que això és cert; en tot cas, si és cert, per què és així o a partir de quin criteri és així? I en el cas que no sigui cert, potser valdria la pena explicar-ho a la gent de Ginestar, perquè encara hi confien.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. L'honorable conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, sí, vaig ser jo personalment que vaig ésser a Ginestar en vigílies de les eleccions municipals de 1991 i vaig manifestar davant de la reunió que vaig tenir allà amb diverses persones de la comunitat de regants que jo havia anat a Ginestar i que tenia ganes de poder tornar a Ginestar quan convingués i, per tant, per tornar a Ginestar quan convingués no faria cap promesa que no pogués complir. Com evidentment no podria complir cap..., un conseller de la Generalitat la vulneració del que estableix la Llei d'infraestructures hidràuliques, que diu que s'ha d'aportar el 40% per part dels beneficiaris del rec, en el cas que sigui millora de rec, i un 30% en el cas que sigui nou rec. Com he dit, el cas de Ginestar es tractava d'un regatge existent, per bé que en mal estat, i en aquest cas, doncs, corresponia l'aportació del 40%. Altra cosa és que després es puguin estudiar unes fonts de finançament adequades per fer l'aportació d'aquest 40%. Jo vull recordar també que hi havia el conveni, que hi ha el conveni fet amb la Diputació de Tarragona, però que aquell conveni feia que la Diputació aportava el 40% del

cost, el 20% l'aportava el Departament i els regants continuaven aportant, evidentment, el 40% de l'import que tenia el rec.

Gràcies, senyor president; gràcies senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vallvé.

La següent pregunta és sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra en uns determinats incidents, que formula el diputat senyor Víctor Gimeno. Té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
l'actuació dels Mossos d'Esquadra en els incidents
esdevinguts durant la cerimònia de posar la primera pedra
del parc Tibi-Gardens*

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Efectivament, el passat 27 d'abril, en el transcurs d'un acte festiu, així ho havíem d'entendre, perquè era la col·locació simbòlica de la primera pedra del parc Tibi-Gardens, tot i que encara no tenia resolt el seu finançament, com ahir vam poder comprovar que li faltaven uns quants mils de milions de pessetes, però es va col·locar aquesta primera pedra i dins d'aquest àmbit festiu hi va haver una, possiblement, actuació excessivament rígida dels Mossos d'Esquadra que van provocar, fins i tot, ferits entre la gent que no participava directament en l'acte, però sí que tenia ganes de participar-hi. En tot cas, m'agradaria que per part del conseller..., —de Governació, suposo— em contestés quina és la valoració de l'actuació dels Mossos aquell dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Té la paraula l'honorable conseller senyor Gomis.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis): Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, la meua valoració és que els Mossos van tenir una actitud correctíssima i van actuar proporcionadament a l'agressió que suposava per part d'alguns veïns voler entrar per la força en una... en un lloc, una porta que estava tancada. Per tant, una valoració correctíssima, justa i proporcionada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot repreguntar el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Precisament, correcta, proporcionada —em faltava justa— era la resposta que esperava del conseller. En tot cas, jo crec que no és així; entre altres coses perquè aquesta gent que pretenien entrar encara són avui propietaris de les terres sobre les quals s'ha de construir el parc Tibi-Gardens. Hi ha pendent..., està en procés d'expropiació, però ells volien accedir a les seves finques, entre altres coses, a la porta no sabem si tenia algú autorització de l'exclusivitat de l'accés a uns o a uns altres. Cal dir que això estava a més d'un quilòmetre, a més d'un quilòmetre del lloc —allí on es van produir els fets—, del lloc on es feia la primera pedra. Estava prou lluny com perquè pogués dissuadir-se tranquil·lament la gent.

Jo..., quan es diu correcta i proporcionada, vol dir que davant de les porres o en contra de les porres hi deuria haver també violència o actituds bèl·ligerants per part dels veïns; en tot cas, m'agradaria que se'm confirmés si és que els veïns anaven armats amb algun tipus d'arma, evidentment no de foc, però podrien ser pedres, podrien ser fustes, podrien ser bastons. En definitiva, si és que els veïns van actuar d'una forma violenta i, per això, es va haver de respondre d'una forma violenta per part dels Mossos d'Esquadra.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'honorable conseller senyor Gomis té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable senyor president, senyors diputats, senyor diputat, miri a mi em va sorprendre que vostè em fes la pregunta, perquè vostè coneix l'escenari i vostè coneix el que va passar. Els Mossos i la Guàrdia Civil havien muntat un dispositiu perquè des de la carretera no poguessin accedir aquells que des de feia dies venien anunciant que entrarien per la força en el parc amb unes intencions que vostè comprèn perfectament.

Durant quinze minuts els Mossos van estar demanant que, per favor, no passessin la tanca que hi havia en aquell lloc, i un dels veïns, no el centenar de veïns que hi havia allà, va actuar i va agredir un mosso d'esquadra. De tal manera que la meua preocupació no era justificar l'actitud dels Mossos, sinó si havia, o no, de presentar una querella per agressió a la força..., als Mossos d'Esquadra. Era totalment a l'inrevés; i vostè sap que això és així, que hi ha conductes que no es poden justificar i que en aquests temes, doncs, s'ha d'actuar correctament com actuen els Mossos o com varen actuar els Mossos, i que hi ha actituds que s'han de recriminar. I en aquell centenar de persones hi va haver una persona, concretament, que va tenir una actitud recriminable i que va obligar que un mosso d'esquadra actués, potser, amb la contundència necessària per reprimir o per evitar l'agressió d'aquest ciutadà. Per tant, aquesta és la situació i això és el que va passar.

I fixi's en una cosa: a part de la seva pregunta, ningú ha fet arribar ni a la Conselleria, ni a Mossos d'Esquadra, cap queixa, cap reclamació, cap denúncia. Per tant, els fets deurien ser molt normals o almenys es podria entendre que les actituds havien estat, doncs, per part dels Mossos d'Esquadra, d'una total correcció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La següent pregunta també la formula el senyor Víctor Gimeno sobre la mateixa qüestió. Té la paraula el senyor Gimeno.

*Pregunta al Consell Executiu sobre si
penja prendre mesures en relació amb
l'actuació dels Mossos d'Esquadra durant
la cerimònia de posar la primera
pedra del parc Tibi-Gardens*

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. En part està contestada, però, en fi, potser en un altre sentit, no. Jo a la segona pregunta diria: pensa prendre alguna mesura el conseller de Governació si, en tot cas, els agressors eren els manifestants; potser a part d'utilitzar la violència física en «legítima defensa» —ho poso entre cometes— també es podrien iniciar accions judicials per l'incivisme demostrat per part d'aquests veïns. Vol-dria preguntar, en tot cas, si hi ha hagut alguna recriminació als Mossos o alguna acció judicial als veïns aquests.

De totes maneres, i reincidint en el tema, penso que l'actuació no necessàriament s'ha de demostrar amb violència. No tinc jo la percepció que hi hagués una actitud belligerant fins als extrems que s'han comentat aquí per part dels veïns. En tot cas, evidentment no anaven armats i era major la dotació de forces de seguretat que fins i tot la de gent que anaven a manifestar-se. I també he de dir que per part d'altres forces —per part d'altres forces— es considerava desproporcionada l'actuació dels Mossos aquell dia.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. El senyor conseller de Governació té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ: Molt honorable president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, desproporcionada del tot: un centenar de manifestants i dotze mossos d'esquadra en aquell lloc concret; un veí que va rebre unes ferides i un mosso d'esquadra que també va ser agredit i va ser ferit. Per tant, és que li torno a repetir el d'abans: vaig estar pensant si s'havia d'obrir, no investigació als Mossos, sinó si s'havia de presentar una querella per agressió. I al final vaig considerar, i penso que la prudència és necessària moltes vegades, donada la situació i l'informe que tenia de com havien anat els fets, que, bé, hi va haver una conducta que segurament es va apartar de la normalitat, però que tampoc era necessari, doncs, passar més enllà. Per tant, aquesta és la situació. No es va obrir investigació perquè l'actuació dels Mossos va ser correcta, desproporcionada de la següent manera: cent manifestants i dotze mossos, i, per tant, les valoracions que vostè fa no s'ajusten a la realitat, ni al que va passar, ni a la forma d'actuar de la policia autonòmica.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol repreguntar el senyor...? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, passem a la següent pregunta, que serà l'última, que formula el diputat senyor Celestino Corbacho sobre les obres d'urbanització de la llosa de la pota sud del segon cinturó.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els terminis d'inici i acabament de les obres
d'urbanització de la llosa de la pota
sud del segon cinturó*

El Sr. CORBACHO: Moltes gràcies, senyor president. Fa temps, la ciutat de l'Hospitalet, mitjançant el seu ajuntament i les entitats del barri de Sant Feliu, vam tenir discrepàncies amb la Conselleria de Política Territorial sobre el traçat del segon cinturó al seu pas pel barri de Sant Feliu. Però finalment es va arribar a un acord entre les parts no solament sobre el traçat, sinó sobre la part constructiva del cinturó en el seu pas pel barri de Sant Feliu. Aquest acord va consistir que el cinturó fos soterrat al seu pas pel barri. Això ha comportat que el segon cinturó, en creuar el barri de Sant Feliu pel mig, no ha suposat ni separació ni ruptura urbana del barri. Sí que, en canvi, ha aportat un element nou com és una llosa de 20.000 metres quadrats de ciment, que esperem i desitgem que aquesta llosa no sigui de ciment aluminós, i, per tant, hem substituït un espai tou que hi havia abans en el barri, per un espai dur i àrid com és aquesta llosa de ciment.

Davant d'aquest fet, l'ajuntament i les entitats del barri de Sant Feliu, junt amb tots els ciutadans que viuen al barri, han manifestat d'aleshores ençà la seva oposició que aquesta llosa fos entregada per part del Govern sense urbanitzar; oposició i reivindicacions que tant el conseller de Política Territorial com el president del Govern en tenien perfecte coneixement. En una primera fase la Conselleria va manifestar la seva reticència a prendre en consideració aquesta reivindicació per urbanitzar la llosa. Però, finalment, aplicant una mica de sentit comú, sembla que va canviar d'opinió i, així doncs, quinze dies abans de les últimes eleccions al Parlament, a la Generalitat, el director general de Carreteres va trucar telefònicament a l'associació de

veïns per comunicar-los que el senyor conseller havia pres la decisió de fer-se càrrec del cost del projecte i, per tant, que la Conselleria adjudicaria tot seguit les obres d'urbanització de la llosa del barri de Sant Feliu, la qual cosa comunicava —deia el senyor director general a l'associació de veïns en nom del senyor conseller— perquè aquesta associació fes extensiva aquesta notícia al conjunt del barri.

Senyor conseller, han passat les eleccions, s'ha inaugurat i ja funciona la ronda de Dalt, però en canvi la llosa, malgrat la promesa del senyor director general de carreteres, en el seu nom, continua igual que abans. Davant d'aquest fet, la meua pregunta és: quan té previst el seu Departament, quan té previst la Conselleria de Política Territorial, començar les obres d'urbanització de la llosa del barri de Sant Feliu?

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Té la paraula el conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins): Gràcies, senyor president. D'acord amb la lògica que representa la realització dels Jocs i que durant els Jocs s'ha d'intentar no estar en aquell moment en obres, aquestes obres s'iniciaran el dia 15 d'agost i han estat d'acord amb la millor oferta —tenia un termini de sis mesos—; la millor oferta ha estat de quatre mesos i, per tant, hauria de finalitzar dintre d'aquest mateix any de 1992.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. S'ha acabat el temps, de manera que no hi ha repregunta.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els Jocs Olímpics de Barcelona del 1992

Passem al punt 16 de l'ordre del dia perquè la interpel·lació que era el número 15 ha estat retirada; per consegüent, la número 16 és interpel·lació sobre el desplegament de la LOGSE respecte als ensenyaments musicals, que formularà el diputat l'il·lustre senyor Oriol Martorell, del Grup Socialista, que té la paraula. (Pausa.)

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament de la LOGSE respecte als ensenyaments musicals

El Sr. MARTORELL: Molt honorable senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, no sabia començar la meua primera intervenció des d'aquesta tribuna sense expressar el gran honor i la gran responsabilitat que sento en aquests moments i, fins a un cert punt, la gran satisfacció que em proporciona el fet que aquesta interpel·lació es refereixi, bo i unint-los, a dos dels mòbils bàsics i constants en totes les meves activitats vocacionals i professionals: la pedagogia i la música. I he dit «fins a un cert punt», sobretot per dues raons: la primera, quasi anecdòtica, perquè no voldria de cap de les maneres que algú pogués pensar que els meus interessos com a parlamentari es limiten i es limitaran només a temes més o menys lligats amb aquests mòbils; i la segona, del tot essencial, perquè en formular aquesta interpel·lació l'hauré de fer des d'una situació que l'actitud del Departament d'Ensenyament ha fet que esdevingués molt tensa i plena d'incerteses sobre un futur immediat que s'endevina molt negre i borrascós.

La interpel·lació en si mateixa és molt simple i planera, però allò que complica la seva formulació, i potser la seva resposta, són totes les circumstàncies remotes i immediates que ens han dut a la situació actual. Resumint-les molt, aquestes circumstàncies ens portarien a recordar, en primer lloc, l'extraordinari canvi experimentat a nivell qualitatiu i quantitatiu en els ensenyaments musicals en una molt gran majoria de les nostres comarques, i no solament en localitats d'una certa importància i d'una innegable tradició i vitalitat culturals, sinó també en d'altres de les quals potser mai no ho hauríem pensat. L'actual cens de conservatoris i d'escoles específiques s'estén per una trentena de comarques i comprèn uns setanta centres públics i privats, entre oficials, reconeguts i autoritzats, i quant als conservatoris, entre els de grau elemental, mitjà i superior. I em sembla que no cal que subratlli el canvi tan substancial que aquest panorama planteja quant a les possibilitats i facilitats d'accés dels nostres infants i del nostre jovent als ensenyaments musicals, sigui en enfocaments de caràcter professional o, tot i que la denominació no m'agrada gaire, *amateur*.

Ara bé —i d'aquí han nascut moltes de les complicacions actuals—, es dona el fet curiosíssim i remarcable que absolutament cap d'aquesta setantena de centres pertany a la Generalitat, que, recordem-ho, és l'Administració educativa a Catalunya. I que, en canvi, una gran majoria d'ells, pràcticament la totalitat en el cas dels conservatoris, depenen dels ajuntaments, els quals amb un gran esperit d'iniciativa i de servei i amb un molt gran esforç econòmic —titànic, s'ha arribat a dir— han sabut assumir la responsabilitat de la suplència, una vegada més, de les mancances abans del Govern central i ara de l'autonòmic.

Aquesta tan meritòria i necessària suplència, que com també passa en d'altres camps de l'actuació de les administracions locals presenta l'indubtable aspecte positiu d'estar d'acord amb el principi de subsidiarietat, semblava com si fos considerada pel Departament d'Ensenyament com quelcom de provisional que en tot cas ja revisaria el dia que a nivell estatal s'intentés donar una solució a la vella problemàtica dels ensenyaments musicals. I si bé aquesta provisionalitat havia pogut justificar, més o menys i fins aleshores, una posició, diguem-ne, indiferent i absentista, ja és molt més difícil que també pogués justificar una manca absoluta de previsió i de perspectiva de futur per a la nova situació que sens dubte havia d'arribar.

Però amb independència d'aquest passat immediat, allò que realment avui ens preocupa i que ens ha portat a formular la present interpel·lació és veure què s'ha fet a partir de l'aprovació de la LOGSE, que, pel que fa als ensenyaments musicals, no podem oblidar que ha estat la primera vegada que s'han incorporat dins dels plans generals del sistema educatiu estatal i que, per tant, han adquirit un reconeixement oficial a uns nivells que encara mai no havien assolit. I recordem, també, que és en funció d'aquesta tan desitjada incorporació i de l'obligatorietat de la seva entrada en vigor ja a partir del curs que comença el pròxim mes d'octubre, que pertocava al Govern de la Generalitat, que en té totes les competències precises, arbitrar amb urgència el corresponent desplegament de la LOGSE i les condicions i els recursos indispensables per poder portar a terme la seva preceptiva aplicació. I la veritat és que, veritablement, no s'ha fet quasi res; de les decepcionants jornades de Sant Cugat potser més val no parlar-ne i, en tot cas, ja ho faríem en el torn de rèplica. I que aquesta sorprenent inactivitat és

la que ha provocat les tensions i les incerteses que esmentava al principi. I les ha provocat tant en el camp dels professionals de l'ensenyament musical com en el de les administracions locals, que majoritàriament són els titulars d'uns centres, molts dels quals, si haguessin d'aplicar ara la LOGSE sense tenir el suport de la Generalitat, que la Generalitat està obligada a prestar-los, és possible que es veiessin forçats a tancar les seves portes.

Uns i altres, professionals i administracions locals, han reaccionat amb molta fermesa i amb gran contundència davant d'aquesta situació i han elaborat diversos documents, que si bé estic segur que l'honorable senyor conseller coneix molt bé, potser en canvi ignoren algunes i alguns il·lustres senyores i senyors diputats. Uns documents que, en un i altre cas, proclamen el seu interès en l'aplicació de veritat de la LOGSE i, al mateix temps, l'absoluta impossibilitat de fer-ho.

Els professionals, que sobretot s'han expressat a través dels acords presos conjuntament pels directors dels nostres nou únics conservatoris públics de grau mitjà i superior —Badalona, Barcelona, Girona, Lleida, Manresa, Sabadell, Terrassa, Tarragona i Vila-seca— afirmen —i a continuació cito textualment algunes frases dels documents esmentats— que la reforma presenta aspectes molt positius que han de contribuir a millorar el nivell qualitatiu dels ensenyaments musicals, però que, davant la falta de condicions i recursos, tant per iniciar l'aplicació de la reforma l'octubre del 92 com per al seu posterior desenvolupament, «programarem el curs 92-93 amb els mateixos criteris que hem aplicat fins ara» —sense aplicar la LOGSE, doncs— «ja que si es vol actuar amb dignitat i honradesa professionals és del tot inviable l'aplicació de la LOGSE mentre no es resolgui la precarietat de mitjans i l'Administració educativa no defineixi quins són els seus criteris per dissenyar l'ensenyament musical a Catalunya».

I pel que fa a les administracions locals, que fins ara s'han expressat públicament de manera individual o a través de la Federació de Municipis de Catalunya, totes donen el seu suport a la posició dels professionals, insisteixen en la necessitat de l'elaboració del mapa d'ensenyaments musicals a Catalunya i en la d'un calendari que programi el procés a desenvolupar i, naturalment, subratllen molt especialment el gran increment pressupostari —infraestructures, equipaments materials, professorat més nombrós i amb més alta qualificació, etcètera— que des d'un aproximat 12% en els centres de grau elemental pot arribar fins i tot als voltants del 150% en els de grau superior, amb una mitjana aproximada —comptant els tres graus— del 50%.

Naturalment, molts municipis es veuen del tot impotents per afrontar aquests increments, però, a més, també cal tenir molt en compte que, tal com precisa el Reial decret pel qual s'estableixen els requisits mínims dels centres que imparteixen ensenyaments artístics, el reconeixement de la validesa acadèmica oficial dels centres públics no estatals existents en el moment de l'entrada en vigor d'aquest Decret es realitzarà per conveni entre aquests i l'Administració educativa corresponent —que, recordem-ho una vegada més, a Catalunya és la Generalitat.

Ens trobem, doncs, a molt pocs mesos de l'inici del curs 92-93 i a molt menys temps del període de matriculació, i d'aquests convenis no hi ha res de res. Uns convenis —recordem-ho també— que són totalment preceptius per a la continuïtat dels centres públics que fins ara havien anat solucionant, sense que la Generalitat se'n preocupés gaire, la greu problemà-

tica de l'ensenyament musical a Catalunya, i uns convenis a través dels quals el Departament d'Ensenyament hauria d'assumir una part important, estimada com a mínim en un terç, del cost total d'aquests centres, conservatoris i escoles específiques.

I és en funció de tots els arguments tan resumidament exposats i de la tensa situació creada per una política tan poc clara i definida, i fent-nos portaveus de molts municipis i dels professionals representants dels centres més qualificats de l'ensenyament musical a Catalunya, que el Grup Socialista demana a l'honorable senyor conseller que faci saber a aquest Parlament quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre el desplegament de la LOGSE en l'aspecte dels ensenyaments musicals i com pensa solucionar el greu problema que es planteja de cara al començament del curs pròxim.

Moltes gràcies, honorable senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte): Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'il·lustre diputat professor Oriol Martorell ha fet la primera intervenció —com ell acaba de dir— en aquest Parlament parlant d'un tema que ell coneix perfectament bé.

No m'estranya el seu interès per aquest tema de la música, i jo li agraeixo molt que segueixi preocupant-se d'aquest tema tan important des del punt de vista educatiu i cultural. No hi ha dubte que això, senyor Martorell, és un objectiu d'excel·lència, i que realment entre tots hem de procurar donar una resposta a aquest greu problema que tenim al davant. Jo li puc assegurar que el Govern de la Generalitat —i concretament el Departament d'Ensenyament— està preocupat per aquest tema, vol resoldre'l a través d'un equilibri territorial, d'una igualtat del ciutadà a l'accés del saber, en aquest cas de l'ensenyament musical, i de la qualitat. I que no hi ha cap dubte que cal una oferta equilibrada dels diversos graus d'ensenyament a totes les comarques i, a més a més, una oferta integrada dels ensenyaments musicals de grau mitjà i batxillerat.

Com ha dit el senyor Martorell amb tota la certesa, les escoles i conservatoris de música que hi ha actualment en el nostre país són d'iniciativa privada o bé de l'Administració local, siguin ajuntaments, siguin diputacions. No hi ha hagut, en el nostre país, malauradament, ni abans ni ara, centres docents públics d'ensenyament primari i secundari. Hi havia només, quan vam tenir els traspassos, una sola escola d'idiomes, cap conservatori públic i, a més a més, un nombre important d'aquests centres és cert que estaven en un estat deficitari.

Arran de la negociació dels traspassos, això es va posar sobre la taula, es van fer diverses consultes i diverses gestions per veure si l'Administració central ens ajudava a resoldre aquests déficits, diguem-ne, històrics, i això no va ser així. I no hi ha dubte, com diu el senyor Martorell —i jo, des d'aquí, m'és molt grat d'agrair-ho públicament—, que ha estat sobretot l'Administració local la que ha portat sobre la seva esquena el pes econòmic —i també d'altres tipus— d'aquest ensenyament musical.

No hi ha dubte que, d'acord amb els recursos disponibles, el Departament té la intenció d'ajudar al manteniment i a l'increment de la qualitat d'aquestes escoles i conservatoris, mitjançant —tal com ell ha dit— la subscripció en el moment oportú

dels convenis i amb els corresponents ajuts a les institucions docents de titularitat privada, tal com preveu la LOGSE.

Miri, el Departament d'Ensenyament, jo reconec que fins ara ha pogut fer poc, però de tota manera fa significativament més del que feia. És a dir, l'any 89, en el pressupost, hi havia 15 milions de pessetes per a conservatoris i escoles, i l'any 91 hi havia 68 milions. I per a subvencions a l'ajuntament, de 3.600.000 pessetes s'ha passat pràcticament a 30 milions. Ja sé —i ho he dit per endavant— que aquesta és una aportació absolutament insuficient. Ara, la LOGSE, tal com ha dit el senyor Martorell, en els seus articles 39, 40, 41 i 42, parla de l'organització general dels ensenyaments reglats de grau elemental, mitjà i superior, amb una estructura, de fet, similar a la que ja fou establerta en el Decret 2618, l'any 66, que va aprovar el Reglament dels conservatoris de música, i, per altra banda, també parla dels ensenyaments que no condueixen a títols amb validesa acadèmica i professional.

Ara, pel que fa a la regulació dels ensenyaments de música conduents a l'obtenció de títols oficials, està subjecta, tota aquesta disposició de la LOGSE, al desplegament de la normativa estatal pel que fa, per un cantó, a la determinació dels requisits mínims dels centres on s'imparteixen els ensenyaments musicals —és a dir, titulacions de professorat, condicions físiques dels centres, nombre d'alumnes, etcètera— i, per un altre cantó, cal desplegar també els aspectes curriculars pel que fa als ensenyaments mínims, la composició de les proves d'accés al grau superior i les convalidacions. I fins ara, com sap molt bé el professor Martorell, el MEC només ha regulat el primer d'aquests punts, és a dir els requisits mínims dels centres que imparteixen aquests ensenyaments, a través del Reial decret 389/92, que es va publicar el 28 d'abril passat al BOE. I no ha publicat encara els ensenyaments mínims curriculars d'aquests estudis, fet que impedeix al nostre Departament elaborar el currículum propi que ha de prendre com a base aquests ensenyaments mínims que ha de regular el Ministeri.

Aquests fets, aquest retard en l'elaboració i publicació del desplegament de la LOGSE per part del MEC, topen, en canvi, almenys aparentment, amb la mateixa normativa que es publica el mes de juny del 91 —fa gairebé un any—, el Reial decret 986/91, que estableix el calendari d'aplicació del nou sistema educatiu, pel qual es fa referència també als ensenyaments musicals, i disposa —i aquest és un punt important, com sap molt bé el senyor Martorell— que la nova ordenació s'implantarà a partir del curs 92-93 en els cursos primer i segon de grau elemental, no en els centres d'ensenyament mitjà ni en els conservatoris. I, de fet, ni per a aquests ensenyaments que han de començar el curs 92-93, com he dit, no coneixem encara la regulació dels ensenyaments mínims, cosa que fa absolutament impossible que l'Administració educativa responsable, en aquest cas la Generalitat, i també els titulars dels centres, la seva direcció i el professorat, puguin ordenar i implantar el nou pla d'estudis.

També hi ha un altre punt important en l'esmentat Reial decret 289/92, de requisits mínims dels centres, que llegeixo textualment al senyor Martorell i que ell suposo que amb la seva perspicàcia —si ho vol, després en podem parlar privadament— m'ajudarà a interpretar. Diu, la disposició transitòria segona, 3, de l'esmentat Reial decret: «*Asimismo, los centros de música a que se refiere esta disposición deberán ofertar desde el curso 92-93 las especialidades establecidas en el artículo 10 del pre-*

sente Real decreto, debiendo ser la impartición de las mismas efectiva en el curso 1995-96; no obstante, las administraciones educativas podrán adaptar los plazos de la oferta de dichas especialidades en función de su propia planificación.» Dit això, i entenent, doncs, que esperem encara poder desplegar el currículum, el que sí que puc anunciar al senyor Martorell és que durant el darrer trimestre d'enguany, un cop coneguts aquests ensenyaments mínims i els aspectes bàsics que s'ha reservat el Govern de l'Estat per normar, el Departament podrà publicar el currículum dels ensenyaments corresponents als graus elementals i mitjà, i que l'elaboració d'aquests currículums es farà conjuntament amb les persones representatives del sector educatiu musical per tal que pugui iniciar-se la seva implantació el curs 93-94.

I també a partir del darrer trimestre d'aquest any s'iniciarà, amb la col·laboració —no cal dir-ho— de tots els interessats, l'elaboració del mapa de l'educació musical a Catalunya, que no cal dir que esperem que sigui fruit d'un consens com més ampli millor entre les diverses administracions implicades.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor Martorell, pot fer un torn de rèplica. Cinc minuts.

El Sr. MARTORELL: Gràcies, senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats, i moltes gràcies, honorable senyor conseller, tot i que en certa manera —també puc dir que «en certa manera»— la seva resposta m'ha sorprès.

Per un cantó, no m'ha sorprès gens, perquè coneixent-lo sabia que ell havia de dir moltes de les coses que ha dit, amb les quals estic totalment d'acord, i que a mi em sembla que en la contesta del senyor conseller hi han hagut molts punts de coincidència en unes queixes, en un reconeixement d'unes situacions, en unes explicacions, però la meua sorpresa, en tot cas, ve del punt fonamental, que en tot cas jo fa quatre dies que més o menys participo de l'estament legislatiu, però el senyor conseller està en el Govern executiu i, per tant, les queixes que ha fet, en certa manera, em semblava que se les feia ell mateix. I que es queixava que el Departament no havia fet unes coses i, si ho tinc entès, el cap del Departament és ell.

Per tant, jo, aquest punt, li voldria dir que estic totalment d'acord en això, en moltes de les coses que ha dit, però que llavors m'estranya com no ha actuat o no ha fet actuar en coincidència amb aquestes opinions. Perquè, com sap molt bé el senyor conseller —i ho ha dit més d'una vegada en la seva resposta—, és un problema d'una urgència absoluta: estem a quatre dies del problema, i plantejar-se el problema ara, això és el que és veritablement greu.

I no solament tot ho hem de dir, ho hem d'aplicar, en el capítol econòmic. Que, si entrem en el capítol econòmic, que, de fet, no hi ha recursos, hauríem de dir que, quan es van negociar les transferències, a mi em sembla que la Generalitat havia de plantejar un argument que podia ser eficaç, que és que davant del greuge històric que patíem els catalans, de no haver tingut mai cap conservatori estatal, aquest greuge històric davant de l'Estat, quan la Generalitat agafava aquesta responsabilitat no es podia reproduir, i, per tant, la Generalitat havia de preveure —ja no d'abans-d'ahir, de fa anys—, havia de preveure aquesta situació que avui es dona prop de casa; llavors no hauríem arribat a aquest extrem que quatre dies abans encara no hi ha aquestes coses.

Deia el senyor conseller que, naturalment, només s'ha d'aplicar la LOGSE en aquest curs en el primer i segon curs del grau elemental, però és que els càlculs que han fet els conservatoris —com vostè ha dit molt bé—, tots dependents de l'Administració local, aquest increment, només l'increment que representa infraestructures, professorat, etcètera, de la LOGSE a aquests dos cursos, representa un 11% del pressupost global, cosa que vol dir aproximadament uns 2.000 milions de pessetes.

Crec, doncs, que és una cosa que s'havia d'haver previst amb temps —les solucions no són fàcils—, que de vegades també —i això tampoc no s'ha fet— no n'hi ha prou amb trobar les solucions, sinó que hi ha d'haver unes actituds. I una de les grans queixes, tant per part de l'Administració local com per part dels professionals, és que no han trobat mai la manera de dialogar amb la Generalitat sobre aquest problema, no han trobat l'interlocutor, no han estat acollits; s'han trobat amb un desinterès, amb una falta de disposició de plantejar-se els problemes, i que no ens trobéssim en la situació veritablement desesperant, com s'ha dit, i dramàtica, que una situació que, gràcies a l'esforç de les administracions locals, gràcies a l'esforç privat —per dir-ho així—, s'havia arribat a solucionar, a donar un panorama a l'ensenyament musical a Catalunya d'una gran brillantor, ara que ens trobem en el moment en què per primera vegada l'ensenyament musical està contemplat dins dels plans generals d'educació i que, per tant, l'aplicació de tots aquests problemes depèn de la Generalitat, ara potser es parlarà aquell procés, no solament es parlarà aquell procés, sinó que es donaran passos enre.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor conseller.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martorell. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president, i molt breument. Començo per dir al senyor Martorell que totes les queixes que ha fet me les podria fer a mi mateix, és cert; vull dir, el responsable del Departament d'Ensenyament des del mes de juny de l'any 1988 sóc jo, i encara en sóc; vull dir, no sóc un conseller provisional, sinó que sóc un conseller que actua en tot allò que pot i que li correspon. Per tant, tota la responsabilitat que hi pugui haver, en tot cas, si hi ha alguna mancança, l'assumeixo, evidentment.

El que passa és que si no hem actuat abans és perquè no hem pogut, senyor Martorell. En primer lloc, vostè diu: primera, que no hem actuat; segona, que estem a quatre dies de la implantació de la reforma, en aquest sentit. Jo li tinc de repetir el mateix que ja he dit: no podem desplegar el currículum dels ensenyaments, ni d'aquests que fins ara sembla que s'haurien de posar en pràctica de seguida, perquè no tenim els ensenyaments mínims. Segona, no és cert que estiguem a quatre dies, ni a quatre mesos, perquè pel paràgraf que li he llegit del Decret, del que es parla és de l'obligatorietat total del curs 95-96, no del curs 92-93.

És cert que hi ha greuge històric en l'ensenyament de la música a Catalunya, i jo en sóc perfectament coneixedor i, evidentment, el senyor Martorell n'és encara més coneixedor que jo, perquè coneix el tema molt a fons. Però, senyor Martorell, aquesta és una qüestió de pressupost, en gran part, i en el moment dels traspassos no solament tenim uns grans dèficits en

ensenyaments musicals, sinó en ensenyament pur, en l'ensenyament en general. Tenim més de 100.000 infants escolaritzats en construccions provisionals; ara no arriben a 10.000. Hi havia una mancança total de recursos en els centres educatius públics; ara aquesta mancança pràcticament ha desaparegut.

El que ha fet el Govern de la Generalitat —no sota la meua direcció, en el cas de l'Ensenyament, sinó del meu antecessor, i després jo he col·laborat en el que he pogut— és una qüestió de prioritats i s'ha jutjat prioritari actuar primerament sobre l'ensenyament bàsic primari o secundari. Que s'haurien pogut fer més coses en ensenyaments musicals? És possible, no li ho puc negar, però no hem tingut més recursos per fer-ho. Ja li he dit abans uns increments, que són ridículs —ja ho sé—, però de tota manera han multiplicat d'una manera notòria els recursos que el Departament d'Ensenyament destinava a això.

El senyor Martorell, així de passada, em diu que això val 2.000 milions de pessetes. Senyor Martorell, jo sento molt de senganyar-lo: no els tenim. Jo no sé si els tindrem l'any que ve, el curs que ve, o quan els tindrem, però ara, 2.000 milions de pessetes per posar sobre la taula dels conservatoris i les escoles d'ensenyament musical, no els tenim.

Em sap més greu i em considero més responsable del fet que diu el senyor Martorell: de les actituds de gent del Departament i de la manca de diàleg. Jo li puc assegurar, senyor Martorell, que jo he rebut a tothom que m'ho ha demanat, i que amb gent molt significativa i molt amiga del senyor Martorell i meua que m'ha vingut a veure parlant d'aquest tema, jo hi he parlat amb tota franquesa, amb la mateixa franquesa que ara parlo aquí públicament d'això.

Jo, senyor Martorell, lamentaria molt que passés el que vostè pensa. Jo penso que no passarà. Penso —vull ser optimista— que hi haurà els recursos suficients, que —no cal dir-ho— els ajuntaments i les diputacions seguiran amb el mateix esperit del qual han donat mostra fins ara. I compti que, sigui jo o sigui un altre el que hi hagi al davant del Departament d'Ensenyament, farem tots els possibles perquè els ensenyaments musicals a Catalunya no solament mantinguin l'actual nivell, sinó que encara millorin.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

El dissetè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació sobre el desplegament de la LOGSE en relació amb les necessitats educatives especials, que formularà la diputada senyora Dolors Torrent, del Grup Socialista, que té la paraula.

Interpe·llació al Consell Executiu sobre el desplegament de la LOGSE en relació amb les necessitats educatives especials

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, en formular aquesta interpe·llació era molt conscient que m'introduïa en un temàtica no generalista, una temàtica l'especificitat de la qual i el seu tractament ens dóna la mesura de com és capaç una societat de tolerar, d'integrar, de solidaritzar-se amb el que és diferent; ens dóna, en definitiva, la mesura de la qualitat democràtica d'una societat.

En aquest Parlament, la il·lustre diputada senyora Rosa Barrenys s'ha interessat, s'ha caracteritzat per portar-nos a reflexionar sobre propostes concretes en temes relacionats amb

aquelles persones que necessiten unes consideracions especials de la societat; em refereixo, en concret, a tot el món relacionat amb els disminuïts físics, psíquics o sensorials. Ella, la senyora Rosa Barenys, ho ha fet des del punt de vista dels serveis socials. Per primer cop, el Grup Socialista tracta aquest tema des del punt de vista de l'educació, des del punt de vista educatiu.

És per aquest motiu que el Grup Socialista formula aquesta interpellació sobre els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a l'educació especial, atès que el capítol 2 de la LOGSE estableix que «El sistema educatiu disposarà dels recursos necessaris perquè els alumnes amb necessitats educatives especials, temporals o permanents puguin aconseguir, dins del mateix sistema, els objectius establerts amb caràcter general per a tots els alumnes. Per a aquesta finalitat, el sistema educatiu haurà de dotar-se dels mitjans humans i materials per fer possible els processos d'aprenentatge dels alumnes amb necessitats educatives especials.»

Senyor conseller, per preparar aquesta interpellació m'he atansat a la realitat del món de l'educació dels nens i de les nenes, dels nois i de les noies amb necessitats educatives especials; ho he fet relacionant-me amb la realitat dels centres ordinaris, bé, amb els centres específics d'educació especial. He tingut contacte amb els professionals de l'educació especial —que des d'aquesta tribuna voldria saludar, perquè alguns d'ells es troben aquí a l'hemicicle— i, en general, he vist coses positives, n'he vist de menys positives, però també n'he vist de negatives.

Crec que cal fer una mica d'història respecte a tota la normativa en els temes d'educació especial. El setembre del 81, després de recuperar les competències, el Departament d'Ensenyament fa pública la circular sobre els centres d'educació especial; un any abans, fins i tot, ho fa l'Estat, amb la Lismi, la Llei d'integració dels minusvàlids. L'abril del 84, també des del Departament, hi ha un decret d'ordenació de l'educació especial, un any abans també que el decret estatal, que és de l'any 85.

A partir d'aquest conjunt de normativa s'entén i s'actua amb una nova concepció del que és l'educació especial, entesa no com un sistema paral·lel, i, per tant, paral·lel al sistema educatiu, sinó com un sistema dins del mateix sistema educatiu. O sigui, el sistema educatiu s'ha de fer càrrec de totes les necessitats educatives dels nens i de les nenes de Catalunya. Amb paraules senzilles, no hi ha d'haver —per dir-ho d'alguna manera—, significa que tots els nens i les nenes tenen els mateixos drets i, per tant, han de rebre les mateixes atencions dins del mateix sistema educatiu.

Ara bé, ens trobem amb el següent: a Catalunya, a partir d'aquesta legislació que he esmentat, totes les escoles de Catalunya són considerades d'integració; per tant, poden integrar-s'hi nens i nenes, nois i noies amb alguna minusvalia, en els centres ordinaris de Catalunya.

Aquí hi ha una diferència respecte al que es fa en territori MEC. En territori MEC, ja que vostè sempre acostuma a comparar-nos-hi, es fa un pla progressiu, que comença el 85-86 per acabar l'any 93, en què cada any s'incorporen alumnes a ritme progressiu, es seleccionen escoles i es posen recursos a la seva disposició.

Respecte al plantejament maximalista del Departament d'Ensenyament, no tinc res a dir conceptualment; o sigui que

quedi clar en aquest sentit que no tinc res a dir, conceptualment, respecte que Catalunya totes les escoles són considerades d'integració. Ara bé, això no ha anat en paral·lel amb la distribució dels recursos i aquesta és la queixa, senyor conseller. S'han col·locat els nens i les nenes a les escoles ordinàries, però no hi ha hagut el suport necessari.

També per comparar —ja que a vostè li agrada molt fer-ho—, en territori MEC podríem dir que cada vuit unitats de centres d'integració hi ha un professor de suport i un logopeda; cada escola pot arribar a tenir tres o quatre professors de suport. A Catalunya en tenen un o dos, si els tenen.

Per tant, d'acord, senyor conseller, amb la integració; però ben feta, amb el suport necessari, que no signifiqui aparcar els nens i les nenes pel fet que van a l'escola ordinària; d'entrada, se'ls sociabilitza més, però el dubte que tenim és, si no hi ha el suport necessari, si serem capaços de saber desenvolupar totes les capacitats d'aquests nens i aquestes nenes amb problemes.

Un altre aspecte que volia tocar és l'ordre de *ratio* del Departament. Creiem que l'ordre de *ratio*, relació de professionals i alumnes respecte a l'educació especial en els centres específics, és regressiva; de l'ordre de *ratio* es treuen els psicòlegs, els pedagogs i els treballadors socials. He de dir —fent un petit parèntesi— que vam tenir una reunió amb el conseller Laporte, representants dels treballadors socials i jo mateixa, i que el senyor Laporte ens va apuntar que aquesta ordre seria modificada respecte a tot el que fa referència als treballadors socials. Ara bé, queden els psicòlegs i els pedagogs; per tant, també hauria de dir alguna qüestió en aquest sentit.

Vostès parlen de les unitats d'educació especial en centres ordinaris i de les de centres d'educació especial, però vostès en l'ordre de *ratio* no parlen, en absolut, dels professionals que es necessiten pels alumnes que van als centres ordinaris. Creiem que això va en contra de la mateixa normativa de la Generalitat, perquè, de fet, està per fer la integració. No s'entén una política d'integració si, alhora, no es fixa la *ratio* de professionals en els centres ordinaris.

I un altre tema, vostès fan l'ordre de *ratio* l'any 91 i no distingeixen entre l'educació infantil, l'educació primària i l'educació secundària; l'ordre està feta sobre la base de l'ordenació educativa d'abans de la LOGSE. Per tant, crec que hi ha d'haver una modificació en aquest sentit.

Una altra qüestió, el Departament d'Ensenyament no s'ha pronunciat tampoc respecte a l'aplicació de la reforma tant pel que fa als centres ordinaris com pel que fa als centres d'educació especial. També li he de dir, perquè estic repetint que li agrada fer-ho al conseller d'Ensenyament, que el Ministeri —territori MEC— té una ordre de l'any 1990 que programa l'experimentació, en aquest sentit, voluntària per als cursos 92 i 93. I que el 91 hi ha una continuïtat d'aquest programa, ja se segueix programant per als cursos 93 i 94 en els centres ordinaris, i, això, què significa? Això significa programació, significa currículum, significa recursos. Quins tipus de centres faran això? Quin nombre d'alumnes? Quin nombre de professionals? Quina relació alumnes-aula? Hi ha una adaptació concreta de les aules.

Per tant, què pensa el Departament d'Ensenyament respecte a l'educació especial a partir del que diu la reforma. Ja li he dit abans que, fins i tot l'ordre de *ratio* no guarda relació, no fa les previsions respecte a la reforma.

Jo crec que vostès s'haurien de definir respecte a la LOGSE, l'ordenació en els centres ordinaris, l'ordenació i la planificació dels serveis en els centres ordinaris —com dèiem—; per tant, preveure el material, els serveis personals, els equipaments, quina tipologia de disminucions s'incorporarà a cada centre. Ha de definir les condicions necessàries per garantir la integració dels alumnes amb necessitats educatives especials a l'educació secundària i ha d'ordenar acadèmicament les vies que garanteixen l'ensenyament postobligatori, tant a formació professional com a batxillerat, perquè el que no és correcte —jo crec— és dir que tenim previsiones respecte a l'educació especial amb els nens i les nenes fins als setze anys, amb els nens i les nenes que necessiten educació especial, però que després el Departament margini les possibilitats futures d'aquests nens i d'aquestes nenes que estan en plena adolescència i, per tant, tenen els mateixos drets que tenen la resta de nois i noies de Catalunya. Per tant, hi ha d'haver una planificació de la secundària obligatòria, però també la planificació de la postobligatòria, i uns programes de transició de l'obligatòria a la postobligatòria. Al mateix temps dir, o sigui, repetiria el mateix respecte als centres ordinaris que als centres d'educació especial.

Se m'ha encès el llum vermell i voldria dir dues qüestions. Una, el tema dels concerts. Jo crec que respecte als concerts en els centres d'educació especial hi ha d'haver una política diferent del Govern de la Generalitat; no es pot fer servir la mateixa mesura que en l'ensenyament ordinari. Jo crec que en els centres d'educació especial hi ha d'haver un altre plantejament dels concerts. D'altra banda, hem de dir que nosaltres en els debats de pressupostos sempre plantegem aquesta qüestió, o sigui que no la trec aquí de nou. Atès que les despeses que han de suportar els pares en els centres concertats, atès que el nombre d'alumnes és inferior als centres on van els ordinaris, creiem que les despeses respecte als temes de concert s'haurien de replantejar amb l'especificitat concreta que representa l'educació especial.

I finalment, perquè tinc poc temps, volia dir una qüestió ben concreta, que és que en el Departament d'Ensenyament no hi ha interlocució per tractar els temes de l'educació especial i aquest és un greuge que planteja tot el sector, perquè es troben que, a l'hora, atès que es considera i s'ha fet l'opció que els nens i les nenes s'integrin en el sistema educatiu ordinari, s'ha eliminat el Departament que es feia càrrec dels temes de l'educació especial, i avui dia ens trobem que no hi ha una interlocució per tractar d'una manera global els temes relacionats amb l'educació especial.

Per tant, voldria que el senyor conseller em contestés aquestes qüestions que li he plantejat i que m'expliqués, d'alguna manera, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte als temes de l'educació especial.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, el que no pot negar la senyora Torrent —i de fet no ho ha negat— és que l'atenció als alumnes amb necessitats educatives especials no hagi estat una constant referència de l'actuació del Govern de la Generalitat i del Departament d'Ensenyament, en particular, pel que fa al sistema educatiu i a les seves orientacions.

No hi ha cap dubte que, moltes vegades —i ella mateixa ho ha dit— han tret determinades normatives amb anterioritat al que les ha tret el Govern central, i que nosaltres estem absolutament entestats a assolir un objectiu, que és el de la integració, a través de diferents línies d'actuació; una, posant en pràctica aquesta política educativa reafavoridora de la integració, que s'ha d'estendre al llarg de tot el currículum, fins i tot acabant per facilitar-los l'accés, si és possible, al món productiu. I amb això, senyora Torrent, no oblidí que hi ha un Pla interdepartamental entre Treball, Benestar Social i Ensenyament, i per altre cantó no hi ha dubte que s'ha fet, s'ha aconseguit potenciar d'una manera molt decidida els recursos destinats a les escoles d'educació especial.

Aquest procés d'integració, a més a més, senyora Torrent, com vostè segurament no ignora, ha estat gradual però constant, i mentre que el curs 81-82, de cada vint alumnes amb necessitats educatives especials, vuit es trobaven en centres d'educació especial i dotze en centres ordinaris, en el moment actual, el curs 91-92, n'hi ha cinc per cada vint en centres d'educació especial —només cinc—, i quinze en centres ordinaris. Tot i que es tracta d'un procés lent i difícil —i a vegades hi ha dificultats insalvables—, no hi ha dubte que nosaltres tenim com a objectiu assolir una plena integració escolar cap a l'any 2000, tant pel que fa a la infantil com per la primària com per la secundària obligatòria, com en els casos apropiats, que malauradament no són tots, pel que fa —com li ho repeteixo— a l'educació postobligatòria.

Abans, quan parlàvem de música, jo he donat unes xifres, senyora Torrent, i he dit que eren molt petites. Aquest no és el cas de l'educació especial; aquest ha estat, sense cap mena de dubtes, un dels objectius fonamentals i prioritaris del Govern actual de la Generalitat. Pensi que en el moment actual, de les partides pressupostàries diverses, un total de 11.000 milions de pessetes, 11.000 milions de pessetes aquest any, l'any 92, van destinats a educació especial, cosa que vol dir que ens gastem 525.000 pessetes per alumne en números rodons, i que ara tenim 1.570 especialistes a primària, dels quals 250 són en centres específics i la resta són en els centres normals. O sigui, que no és cert, evidentment, que nosaltres no haguem destinat molts recursos a aquest tema i no s'hagin assolit resultats, que òbviament sempre poden ser millors, però que són en aquest cas extraordinàriament significatius, i això ho reconeix tothom.

I quant a la contribució dels pares, a què s'ha referit la senyora Torrent, és cert que molts pares encara paguen, però el tant per cent que paguen actualment els pares que tenen fills amb necessitats educatives especials és infinitament més petit del que pagaven fa deu anys. Actualment —si no m'equivoco, parlo de memòria, però si no m'equivoco—, en conjunt, a les escoles dels pares hi van només un 10, un 12% del cost real de l'educació especial —per terme mitjà—, quan abans hi anava el 80 o el 85%.

Ara, no hi ha dubte que nosaltres encara hem d'actuar més, hem d'aconseguir l'atenció educativa tan propera com sigui possible a l'entorn familiar i social, i hem d'aconseguir, també, que aquesta atenció es faci en els centres escolars adequats a les necessitats individuals, a les necessitats de cada cas. En aquest sentit, nosaltres estem començant ara, un cop fet el mapa escolar global, a elaborar el disseny i el mapa escolar de l'educació especial, que es presentarà —no cal dir— als sectors interessats, i

que es fonamenta en uns principis polític-educatius que estic segur que complauran la senyora Torrent.

En primer lloc, ja ho he dit, cal garantir el dret a l'educació de totes les persones en edat escolar que tinguin una discapacitació. En segon lloc, cal respectar aquestes capacitats i discapacitats. En tercer lloc, cal garantir, en allò que sigui possible, la vida escolar ordinària, d'acord amb el seu grau de capacitació. I, en quart lloc, cal assolir —ella mateixa ho ha demanat, i jo hi insisteixo— la promoció de la seva integració en el món del treball i en el món social. Ja li he dit que hi havia un Pla interdepartamental des d'aquest punt de vista. Com a concreció d'aquests principis, no cal dir que també hem d'assolir dintre del mapa escolar un equilibri territorial, una possibilitat d'igualtat d'accés al servei dels escolars.

I com sap molt bé la senyora Torrent, hi ha alumnes amb capacitats diverses; aquells alumnes que tenen una discapacitat més greu, i que segueixen, per tant, un currículum 4-5, hauran d'anar en centres específics d'educació especial, o bé, segons com, en unitats especials en totes les comarques, on els alumnes d'edats de tres i divuit anys rebran l'educació bàsica i amb la incorporació de les habilitats adequades a cada cas. Els alumnes que tinguin una capacitat que els permeti seguir un currículum certament adaptat, però no molt diferent del currículum normal, o sigui el que en diem currículum 3, cal assolir la seva escolarització a l'educació infantil i primària integrats a l'escola ordinària 3-12. L'escolarització d'aquests alumnes amb currículum 3 a l'educació secundària 12-16, perllongada fins als 18 anys en instituts d'ensenyament secundari determinats per l'Administració dins la zona 13-18, o en centres concertats els quals també seran dotats dels recursos necessaris per fer efectiu el dret d'opció del centre. I, finalment, els alumnes amb unes capacitacions que els permeten seguir un currículum ordinari adaptat, un currículum 1, o el currículum 2, tant l'educació primària com el segon cicle d'educació infantil el cursaran en el centre ordinari 3-12, l'educació secundària obligatòria en el 12-16, i quan sigui obligatòria, quan sigui possible la postobligatòria 16-18, també la faran als centres ordinaris 12-18. Ara, tots els centres que actualitzen alumnes amb necessitats educatives especials no cal dir que hauran de comptar amb els recursos específics necessaris interns i externs per a l'atenció d'aquests alumnes, i, en tot cas, mantindran, en el cas de l'educació primària, lligams estrets mitjançant els equips d'assessorament psicopedagògic amb els centres d'educació infantil de primer cicle i amb les famílies.

No hi ha dubte que nosaltres hem adoptat una política més globalitzadora que l'adoptada pel MEC en el seu territori —la mateixa senyora Torrent ho ha dit— i, per tant, aquest és un tema en el qual jo crec que ens hem de mostrar satisfets i que no hi ha dubte que en el tema de l'educació especial, senyora Torrent, en el meu sentit anem sense cap mena de dubtes per davant del que ha fet fins ara el Ministeri d'Educació en el territori que administra directament.

Lamento —també en aquest cas— que la senyora Torrent digui que no troba un interlocutor especial, un interlocutor per a l'educació especial en el Departament d'Ensenyament; ella mateixa també ha dit que junt amb altra gent que pertany al món de l'assistència social per qui jo tinc —com sap molt bé la senyora Torrent i ho sap també la senyora Barenys amb qui hem parlat moltes vegades d'aquest tema— una especial estima. La

senyora Torrent i un grup de persones interessades van ser rebudes, amb molta satisfacció per part meua, per mi, i van parlar extensament d'aquests temes, en els quals crec que en el fons, senyora Torrent, estem plenament d'acord.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. La senyora Torrent pot fer la rèplica.

La Sra. TORRENT: Senyor conseller, senyores diputades, senyors diputats, hi ha un fulletó del Departament d'Ensenyament de l'any 88-92, o sigui, que hi ha el programa de les actuacions previsibles del Departament des de l'any 88 al 92, que a mi m'agrada sovint repassar-me perquè, un cop ha passat, ha finalitzat l'any sempre observo que hi ha tot un seguit d'incompliments, i que vostè se'ls haurien de revisar de tant en tant.

En aquest fulletó, en l'apartat que diu: «Avaluar, avançar i estendre», vostès parlen de «L'experimentació dins la reforma de la integració al nou sistema educatiu dels alumnes amb necessitats educatives especials.» Aquest és un apartat que fa referència al tema de l'educació especial. Hi ha un altre apartat en aquest fulletó que diu: «L'avaluació dels resultats de la integració de l'educació especial en el sistema educatiu ordinari», això previst per a l'any 90.

Doncs, bé, avui dia en el sector de l'educació especial ningú sap que el Departament hagi promogut cap tipus d'avaluació. Vostè m'ha parlat d'un seguit de coses que pensen fer, però tampoc m'ha concretat res, ni calendari, ni mitjans que s'hi posaran... Vostè ha dit «farem això, farem allò» —com estem acostumats en aquest Parlament—, però jo no crec que ningú tregui la impressió que hi ha un programa concret respecte a l'educació especial, sinó, simplement, bones intencions.

En aquest moment, en el sector ningú té coneixement —com li deia— d'un programa d'avaluació, de cap avaluació concreta; no s'ha publicat res d'ençà del Decret d'integració, no es coneix cap dada sistematitzada en aquest sentit, no s'ha dissenyat cap programa d'avaluació, que em sembla que això és el que hauria d'haver fet el Departament, atès que vostè interpreta com vol i com..., és correcte que vostè interpreti com creu les meves paraules i es diferencia quan jo dic que vostès fan un plantejament maximalista que, en principi, conceptualment no hi estem en contra; del que estem en contra és en la manca de recursos que hi ha aportat el Departament.

Vostè ho interpreta, en fa una lectura diferent, però jo el que li estic dient és que, si vostès opten per la integració, després han de fer una avaluació d'això i han de parlar amb el sector perquè segurament hi ha d'haver mesures correctives, i el sentiment del sector en aquest sentit és que no s'ha fet cap tipus d'avaluació, que no s'ha consultat amb ells i que, per tant, no sabem, no podem dir en aquestes alçades si la integració ha estat correcta, si no ha estat correcta, i em sembla que havent fet una opció d'aquestes característiques s'havia de propiciar una avaluació, com així ho ha fet —i li ho he de recordar— el territori MEC i a mi em sorprendria que ara vostè em sortís aquí dient que sí que hi ha una avaluació en aquest sentit, perquè —ja li ho dic— jo no en tinc coneixement i m'he procurat moure en aquesta direcció per saber què en pensava el sector en aquest sentit.

Tampoc no se sap res de cap pla de formació i vostè, és clar, m'ha dit..., i és evident que Catalunya va ser pionera en aquests temes, però, és clar, si després no s'organitza la interlocució

amb el sector per avaluar com van aquests temes, doncs, escolti, no sé de què ens serveix ésser pioners en els temes de l'educació especial!

Respecte als concerts, jo crec que hi ha d'haver un plantejament diferent en aquest sentit; que no és veritat que els pares i les mares dels centres d'educació especial paguin pocs diners; el que és cert és que des de fa molts anys ningú ha convocat cap tipus de subvenció o d'ajuda. Vostè hauria de visitar els centres per comprar cadires, per pintar els centres concertats... O sigui, vostè hauria de fer una passejada pels centres d'educació especial i veuria la realitat, l'abandó en què estan aquests centres. I ja sé que vostè ha dit que no era un conseller interí, però la veritat és que els fets ho vénen demostrant, que no és des d'ara, que no és d'aquests darrers dos o tres mesos, jo crec que vostè en aquest sentit ja fa temps que té la Conselleria d'Ensenyament en interinatge. Jo m'oferia, em prestaria a anar amb vostè a visitar aquests centres d'educació especial; el que passa és que —ja ho dic— no sé si té massa sentit fer-ho, però, de tota manera, seria bo que, atès que sembla que vostè deixa el Departament, deixés les bases assentades respecte a l'educació especial al seu successor perquè no hi hagi aquest sentiment d'abandó que té tot el sector.

I remarcar, un cop més, que sí que és cert, senyor conseller, que no hi ha una interlocució seriosa al Departament d'Ensenyament; no hi ha una interlocució seriosa, atès que en fer l'opció de la integració van desaparèixer aquells departaments amb els quals es podia dialogar, amb els quals es podia planificar conjuntament el tema de l'educació especial. I avui es tracten aspectes parcials, però no hi ha una autoritat que des d'un punt de vista global es plantegi els temes de l'educació especial. I em sembla que això és difícil de rebatre, senyor conseller.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El senyor conseller té la paraula per fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Des de l'escó mateix, senyor president, si m'ho permet, perquè la meua contrarèplica serà molt breu.

La senyora Torrent em dona la sensació que no ha escoltat el que jo li he explicat. M'ha dit que no havia concretat res; em sembla que més concret que en aquest cas difícilment ho puc ser, senyora Torrent. Li he explicat quins eren els resultats del que s'havia fet durant aquests anys; li he explicat el nombre d'alumnes que ara estaven en integració en comparació amb els que hi havia abans; li he explicat la despesa que tenia el Departament en aquest sentit, i li he explicat fil per randa tots els nostres projectes pel que fa al mapa escolar i a la seva integració dintre el mapa escolar general de Catalunya.

Per tant, jo no tinc res més a afegir; només rectificar una cosa en què, evidentment, la senyora Torrent insisteix molt; dues coses. Una, que diu que no fem avaluació. Senyora Torrent, l'avaluació l'estem fent sempre a través de la inspecció! No hi ha cap dubte que hi ha els EAP, que per alguna cosa serveixen! Vostè i jo vam parlar l'altre dia, al meu despatx, del tema dels EAP i dels assistents socials. Nosaltres hem adoptat un mètode diferent del del MEC i no ho dic per comparar-lo una vegada més amb el MEC. El nostre tindrà els seus avantatges i els seus inconvenients; el del MEC exactament igual. A través dels EAP nosaltres portem un control total de l'educació especial; una avaluació continuada de la seva marxa i no hi ha dubte que, a

més a més, s'ha procedit a la matriculació des de fa dos anys, d'acord amb les discapacitats de cada cas.

I res més. Una altra cosa que li volia dir és que vostè torna a dir que no hi ha una secció en el Departament que s'ocupi exactament d'aquestes coses. Això, l'educació especial, és competència de la Direcció General d'Ordenació i Innovació Educativa i allà hi ha persones que s'ocupen exactament d'això. I vostè sap, senyora Torrent, i els fets ho demostren, i vostè ho ha provat, que la meua porta sempre està oberta i que estic sempre a la seva disposició per parlar d'aquest i de qualsevol altre tema que tingui per convenient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Passem al dinovè punt de l'ordre del dia que és la interpellació sobre la política de recuperació de la qualitat de les aigües dels rius de Catalunya, que formularà el diputat senyor Aleix Vidal-Quadras, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de recuperació de la qualitat de les aigües dels rius de Catalunya

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller de Medi Ambient, quan parlem de qüestions referides al medi ambient ens enfrontem sempre amb dos perills, que són conseqüència de la radicalització unilateral de dues posicions contraposades. La primera, que podríem qualificar com de purament mercantilista, es limita a identificar demandes potencials dels consumidors i, en funció de criteris estrictes de cost-benefici en l'oferiment d'un determinat producte o servei, actua sobre el medi sense avaluar ni tenir cura de l'impacte ambiental. La segona, identificada amb el fonamentalisme ecologista, proposa un retorn als nivells de consum i d'impacte sobre la natura existents abans de la revolució industrial formulant un projecte de reducció dels nivells de desenvolupament econòmic i social típics de les societats occidentals totalment inassumibles en els moments actuals.

Ambdues posicions són molt perilloses. L'actitud ultraliberal surt caríssima a llarg termini en la mesura que els costos colaterals del desenvolupament econòmic, que no són assumits ni per productors ni per consumidors, escapen a qualsevol control. La qualitat del medi no té un valor de canvi, no genera beneficis directes explícits i, per tant, deixada al lliure arbitri de les forces del mercat, queda en estat d'indefensió. Per altra banda, l'alternativa del fonamentalisme ecològic per la seva mateixa inviabilitat política, econòmica, social i cultural, és encara més perillosa. La utopia ecològica és, a la pràctica, un fre al desenvolupament i a la recerca de veritables solucions. Aquesta opció ens posa davant d'una falsa alternativa i legitima les posicions favorables a mantenir l'actual *status quo*. Cal actuar per integrar la defensa de la qualitat del medi ambient en el progrés econòmic i social perquè no existeix una alternativa diferent que sigui viable dins d'un sistema democràtic i, fins i tot, gosaria dir que racional.

En relació amb aquest objectiu, hi ha un consens social majoritari, reflectit recentment en un estudi, realitzat per una prestigiosa empresa d'investigació d'opinió per encàrrec de l'Administració, sobre la percepció social de la protecció del medi ambient com a prioritat a Catalunya, on el 66% dels en-

questats manifesten la seva preocupació per la degradació de les aigües a Catalunya per efecte de l'abocament incontrolat de productes residuals generats per activitat industrial. Donada aquesta circumstància, que reflecteix una realitat que vostè, senyor conseller, coneix molt bé, tenint en compte que el Pla de sanejament del 82 ha esgotat ja les seves possibilitats amb resultats, malauradament, força limitats, cal estimular l'acció de la seva Conselleria en aquest àmbit. I aquest és l'objectiu d'aquesta interpellació del Grup Popular.

Quina és l'actual situació? Encara no han estat completades les actuacions previstes a Ripoll, a Manlleu, a Tona, a la Bisbal, a Sant Pol, a Sant Feliu de Codines, a Caldes de Montbui, a la Llagosta, a la Garriga, a Abrera, entre altres localitats.

A Caldes, per exemple —com sap perfectament el conseller—, els projectes i els solars estan preparats per començar a treballar i és la Junta de Sanejament la que hauria de mostrar la necessària agilitat administrativa per trencar el que en podríem dir una situació de bloqueig en aquesta acció. A la Garriga els col·lectors encara no s'han iniciat; a Centelles i a Sant Feliu de Codines són les depuradores les que encara no han estat instal·lades i encara no es coneixen els terminis d'execució de les obres.

Tampoc és un bon símptoma el fet que les memòries de la Junta de Sanejament no estiguin disponibles, ni la del 90 ni la del 91. Nosaltres no hem sigut capaços més que d'obtenir fins la de l'any 89. De fet, la contaminació dels rius a Catalunya, segons un estudi desenvolupat pel Departament d'Ecologia de la Universitat de Barcelona, finançat per l'Entitat Metropolitana del Medi Ambient i presentat molt recentment, el dia 1 de juny, posa de manifest la greu situació en què es troben els recursos hidràulics a la zona metropolitana de Barcelona. Als rius Besòs i Llobregat, les dades són d'una gravetat que, malauradament, ja és tòpica; Santa Coloma, Santa Perpètua, Mollet del Vallès, Martorelles, Granollers, Montcada, Sant Adrià, Sant Joan Despí, són ciutats on, per raó de la manca de depuradores en funcionament, els nivells de contaminació són, realment, preocupants.

Donarem unes dades, a tall d'exemple —que també, vostè, senyor conseller, coneix bé—: en el Besòs, els resultats de conductivitat, de demanda química d'oxigen, de matèries en suspensió, de crom, de nitrats, de detergents, en comparació amb allò que preveuen les directrius comunitàries 75/440 i 80/778, estan per damunt dels límits de tolerància. A Mollet, el nivell de nitrats és cent vegades superior al límit de tolerància comunitària; a Santa Coloma, pel que fa a detergents, estem dinou vegades per damunt del límit de tolerància; a Santa Perpètua, pel que fa a matèries en suspensió, tan sols estem —i dic «tan sols»— 4,5 vegades per damunt del límit de tolerància. Per tant, crec que podem establir, sense cap mena de dubte, que no estem complint la normativa comunitària pel que fa als nivells de qualitat física, química i microbiològica de les aigües dels nostres rius.

En aquest sentit, no és casualitat que la Comissió de les Comunitats Europees hagi obert un expedient per abocaments industrials incontrolats al Besòs, donat que se superen els nivells màxims determinats per cinc directives comunitàries. Estem parlant aquests dies, molts, de convergència cap a Europa; hi ha una convergència nominal, hi ha una convergència real. Molts ciutadans són ja conscients —crec que les dades són prou aclaparadores— que el Govern socialista no aconseguirà per al con-

junt d'Espanya ni la convergència nominal ni la real; però aquí a Catalunya, en determinades qüestions que estan a l'abast de les competències autonòmiques, tots hauríem d'intentar, senyor conseller, ser convergents; fins i tot vostè i jo, que jo no sóc convergent, com és ben conegut, això tampoc vol dir que sigui divergent i en el seu cas també és ben coneguda la seva independència política. Però, en qualsevol cas, en qüestions de qualitat del medi ambient, sí que hauríem de fer tots un esforç per ser convergents cap als països capdavaners d'Europa.

Un altre exemple concret: un dia ens trobem amb una contaminació dels aqüífers del Llobregat, contaminació de benzina perquè els oleoductes de Campsa han sigut objecte d'un atemptat de la banda criminal ETA. Malgrat els 74.000 litres de benzina abocats, la Conselleria fou molt —jo diria massa— reservada a l'hora d'informar l'opinió pública, fins al punt que a l'opinió pública en un cert moment hi va haver la sensació que la Conselleria informava quan ja era inevitable que la notícia fos publicada a la premsa. Segons el cap del laboratori de la Societat d'Aigües de Barcelona, aquest incident era potencialment un greu perill per als recursos hidràulics lligats al delta del Llobregat; les reserves afectades han estat anul·lades per dos anys. Amb els problemes hidràulics a Catalunya, aquest malbaratament de recursos és preocupant. En aquests moments la climatologia ens ha obsequiat amb una tranquil·litat a dos anys pel que fa a reserves d'aigua; però, en qualsevol cas, l'experiència passada ens demostra que això pot canviar a mig termini.

Quant al Llobregat, no està en millor situació. Un estudi de la ciutat de Barcelona parla de pèrdua de cabals i d'empobriment biològic especialment en el tram Colònia Rosal-Balsareny. En aquest cas, les directrius comunitàries afectades són la 78/160 i la 79/923.

En zones que abans es podria dir que eren quasi naturals del Llobregat, i fins i tot a la capçalera del Cardener, la degradació biològica, avui, és una dada indiscutible, i això també ha de ser matèria de reflexió. Ens trobem, senyor conseller, amb un inventari de 4.702 punts d'abocament —no sabia dir si il·legals, aïllats, fora de control— de residus a rius catalans, detectats per la Junta de Sanejament. En el cas del Llobregat i del Cardener, 2.262 punts, dels quals només 11 tenen el preceptiu permís reglamentari. Si contraposem la xifra de 4% de punts d'abocament legalitzats —200 a tot Catalunya— amb l'objectiu de ser un país de qualitat, ens adonem, senyor conseller, que encara estem lluny d'aquest objectiu.

Una altra qüestió que intranquil·litza l'opinió pública és el que podríem dir la relació difícil amb la fiscalia encarregada de temes mediambientals amb el Departament de Medi Ambient. El fiscal Pérez de Gregorio, en un debat al Museu de la Ciència, va fer l'observació que no disposava de dades sobre abocaments il·legals, per la qual cosa no podia actuar. Jo no entraré a jutjar, qualitativament, l'actuació de la fiscalia, perquè el nostre Grup és molt respectuós amb la independència dels diferents poders de l'Estat i, en particular, el Poder Judicial; però el que sí que crec, senyor conseller, és que caldria una normalització de les relacions entre el Departament de Medi Ambient i la Fiscalia responsable en aquest àmbit.

Si pensem en el cas —també conegut— del canal de la Infanta, al Baix Llobregat, és públic que representa un perill potencial, i el nostre Grup considera que el Departament de Medi Ambient hauria d'actuar en aquesta qüestió concreta amb més èmfasi del

que ha fet fins ara, no fos que l'actuació arribés ja quan la situació fos de difícil reversibilitat.

Què s'ha fet, senyor conseller, per aplicar la directriu 76/464 sobre abocaments de substàncies perilloses pel que fa al medi aquàtic de Catalunya? Quines accions ha desenvolupat i té previstes desenvolupar la Conselleria per controlar l'emissió de compostos organoharogenats, organofosfòrics, organoestànics, de les substàncies amb poder cancerigen de mercuri, de cadmi, d'acord amb allò que preveu la Directriu comunitària 86/280, relativa als valors límits d'aquests productes? Què s'ha fet, què es pensa fer en relació amb les emissions de diòxid de titani d'acord amb la Directriu comunitària 78/176?

Aquestes directrius totes són obligatòries per als estats membres i, per tant, han de ser un punt de referència obligat en l'actuació del seu Departament.

Cal també, senyor conseller, que aquest esforç no caigui de forma principal sobre les butxaques dels consumidors. La Junta de Sanejament té prevista la construcció de setanta-quatre depuradores per al període 92-97. El ciutadà es pregunta qui pagarà. Sembla que fonamentalment pagaran els consumidors, perquè el cànon hidràulic i les aportacions municipals a aquestes inversions neixen dels impostos pagats pels mateixos consumidors.

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, eh?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, sí, senyor president. Hauríem de disposar, senyor conseller, d'una estratègia global respecte a les empreses que actuen sense informar l'Administració dels residus que produeixen. Es fan uns centenars d'expedients, s'imposen moltes moltes vegades simbòliques i no gaire més. D'aquesta manera, senyor conseller, no estan protegides les aigües.

El panorama general de la problemàtica objecte d'aquesta interpellació és, senyor conseller, força intranquil·litzador. Nosaltres som conscients de la tasca formidable que vostè té per davant, de la limitació dels seus recursos, i li vull fer palès que, en aquesta tasca i en un futur immediat, vostè disposarà de la confiança i del suport del Grup Popular. És per això, senyor conseller, que hem volgut reflectir quina és la situació sobre la qualitat de les aigües dels rius de Catalunya i esperem ara sentir quina és la seva impressió sobre la qüestió i quins són els projectes immediats del seu Departament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadràs. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta interpellació, la resposta a aquesta interpellació i amb la quantitat de preguntes que ha fet i la quantitat de dades que ha donat, realment, sobrepassa, segurament, la possibilitat d'una interpellació. De totes maneres, senyor Vidal-Quadràs, jo estic disposat a ampliar en tot el que calgui tot allò que no pugui ser respost aquí.

Evidentment, a casa nostra, com en molts altres països, tenim problemes de contaminació dels rius, i aquests problemes de contaminació dels rius provenen, evidentment, del fet que és un compromís que ha hagut d'anar fent el creixement de l'economia i el creixement de la indústria en uns moments com, per exemple, doncs, els anys vuitanta, amb problemes econòmics importants, i per altra banda, i paradoxalment, aquestes tensions de crisi econòmica es produïen amb una ampliació importantíssima de la tecnologia.

Jo voldria donar-li unes dades que em sembla que ens poden ser molt aclaridores. La producció global de substàncies orgàniques l'any 1950 era de 7 milions de tones; l'any 70 era de 63 milions de tones, i l'any 90 és de 250 milions de tones. O sigui, hi ha hagut un creixement tecnològic, especialment químic, importantíssim. Aquests creixements s'han produït, doncs, com deia, en uns moments també de problemàtica, de crisi econòmica. Aleshores, no hi ha dubte que la solució a aquest tema —i penso que vostè també ho ha apuntat i hi estic absolutament d'acord— no és deixar-ho tot a les forces del mercat, no és deixar-ho tot al liberalisme més punxent, i tampoc és, doncs, entrar en un retrocés del desenvolupament, entrar en una aturada; això està sobrepassat.

Crec que, avui dia, a més, i un dels grans —diguem-ne— encerts o guanys de la conferència de Rio, que també ha tingut problemes i també té fracassos, però un dels guanys és establir com a criteri, doncs, que és possible un creixement o un progrés sostenible compatible amb la preservació de la natura. És en aquest sentit —i penso que estem en aquesta via— en el qual ha estat actuant el Govern de la Generalitat i hi segueix actuant.

Vostè diu que el Pla de sanejament de l'any 82 està esgotat. Val a dir que el programa del 82 es componia d'una sèrie de programes a diferents conques i que, si vostè mira el calendari, crec, penso jo, pel que he vist, que acabava el 93-94. Aleshores, si veiem les obres que estan en marxa en aquest moment, penso que haurà d'acceptar que estem, s'està complint i es complirà l'any 94 el programa previst.

En aquest moment, senyor Vidal-Quadràs, en aquest moment, de totes aquestes depuradores que vostè ha dit, jo li voldria dir que en el Ter estan contractades les de Ripoll, Manlleu, Torelló, Tona, la Bisbal; acaben de ser aprovades les de Sant Pau de Segúries, Taradell, Santa Maria de Corcó; en el Besòs està en construcció Granollers i la Garriga, deixant a part les que ja s'han construït, com Sabadell, Riu-sec, Montcada i Sant Adrià —ampliació—, però en aquest moment estan també en construcció —vaja, adjudicades— Centelles, la Llagosta, Montornès, Caldes de Montbui, Sant Llorenç Savall; en el Llobregat estan adjudicades també Rubí, Abrera i Monistrol. Per tant, s'està justament en el període final; ja sap sempre que això és típic que fins que no entra en velocitat de règim en els temes, doncs, triga un cert temps i sobretot en aquest cas ha sigut necessari fer els col·lectors.

Per tant, no és cert que el Pla de sanejament, doncs, s'hagi incomplert; s'està complint —penso, a més— importantment. I totes aquestes altres depuradores que vostè ha citat de Sant Feliu de Codines, de Centelles, la Garriga, de Caldes de Montbui, aquestes estan en marxa i dintre d'enguany —màxim l'any que ve—, doncs, s'adjudiquen.

No hi ha dubte que en algun cas, com pot ser, doncs, Sant Feliu, hi ha una certa discussió sobre la situació, per part de l'Ajuntament, dels terrenys de la depuradora. Caldes està adjudicat; els col·lectors de Caldes han sigut adjudicats en l'última sessió de la Junta de Sanejament. Per tant, tot aquest tema està en marxa. El Pla de sanejament està en marxa.

Què és el que s'està fent justament per evitar aquesta contaminació —la contaminació química, la contaminació de les indústries? Què és el que s'està fent i com es preveu que s'ataqui i com es preveu que s'hagi de controlar i com es preveu que s'hagi de pagar?

Evidentment, l'actuació del Departament en el seguiment de la contaminació de les indústries s'emmarca dintre de dos vessants: un vessant que és la contaminació en el si de les xarxes de clavegueram dels municipis..., que, lògicament, ha de fer-se, i en aquest sentit nosaltres ajudem els ajuntaments perquè pugui fer-se aquest control de contaminació a les xarxes de clavegueram; recordem que els ajuntaments tenen unes ordenances d'abocaments que s'han de fer complir i que tots estem interessats en què es compleixin. Evidentment, aquest és un problema que moltes vegades incideix en les relacions d'un ajuntament amb les seves indústries, amb les indústries que estan en el seu municipi, però aquesta és una necessitat inajornable.

Hi ha una altra actuació, que és l'actuació ja directa, en aquest cas, del Departament de Medi Ambient, que són aquells abocaments que es produeixen a les lleres dels rius. En aquest cas, com vostè molt bé ha dit, s'ha estat actualitzant l'inventari de punts d'abocament. Punts d'abocament que... —per què no dir-ho?—, doncs, hi ha molts punts d'abocament en els quals les indústries i els abocaments s'han de condicionar: han de fer estacions depuradores. I el que sí que li vull dir és que l'actuació del Departament a través de fer responsables les indústries dels seus abocaments penso que està portant bons resultats, especialment la política de l'autodeclaració, del pagament per càrrega contaminant, de l'increment del 49% dels paràmetres de contaminació per a aquelles indústries que no depuren els seus afluents. Això està portant a uns costos per metre cúbic d'aigua que fan dissuasiu contaminar i que, d'una manera natural, les indústries van començant a fer la depuració dels seus afluents. Òbviament, això no es pot aconseguir, no es pot assolir en quatre dies; això és un tema, doncs, que haurem de portar dos o tres anys d'actuació perquè les indústries vagin adequant els seus abocaments.

Dintre d'aquesta política, dintre d'aquesta política de responsabilització de les mateixes indústries, de les mateixes empreses, s'emmarquen els convenis que s'han estat signant i que se seguiran signant amb diferents sectors, en els quals es posen uns límits temporals i uns límits de contaminació. Penso que és la millor manera respectuosa, al mateix temps responsabilitzadora, perquè les mateixes empreses entrin en aquesta dinàmica de descontaminació, descontaminació de les empreses, descontaminació de les poblacions, i és en aquest sentit que, conjuntament, d'una manera paral·lela, doncs, es portarà a terme aquell objectiu que va establir el mateix Parlament en un dels acords del debat de política general de l'any passat —que, malauradament, només va ser aprovat pels partits que formen part del Govern de la Generalitat—, que era el d'avançar-se en cinc anys a les directives comunitàries quan marcaven el límit de l'any 2005 —any 2000— per a les diferents poblacions. Penso que marcar l'any 97-98 perquè les poblacions de més de dos mil habitants tinguin la seva estació depuradora, penso que és un fet remarcable i un fet, sobretot, pedagògic per a les mateixes indústries i per als ciutadans, perquè en la neteja dels rius el que sí que hem d'anar avançant, aleshores, és en la recuperació de les ribes, en transformar aquesta mena de xarxa fluvial en una xarxa..., en un ecosistema en el qual no solament passi aigua —aigua neta—, sinó també tots els sistemes..., la fauna, i que hi creixi la flora lògica d'aquests ecosistemes.

Moltes gràcies, senyor diputat.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Vidal-Quadras pot fer rèplica per cinc minuts.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president. Ha quedat clar de la seva intervenció, senyor conseller, i també crec que de la del Grup Popular, que la situació és greu i que calen mesures que no siguin purament cosmètiques. I jo me n'alegro, d'haver sentit per part seva que en el Departament hi ha consciència de la gravetat del problema.

Un estudi de l'Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics posa de manifest que la indústria contaminant paga poc en funció de la seva càrrega contaminant, i que, fins i tot, paradoxalment, es dona la situació que, de vegades, paga menys d'allò que seria el cost exacte del simple consum de l'aigua. El director de la Junta de Sanejament ha calculat que es produeix una desviació de l'ordre de 2.000 milions de pessetes. Donada la migradesa de recursos del seu Departament —amb la qual nosaltres no estem d'acord, i en el futur impulsarem que vostè disposi de més recursos—, donada la migradesa de recursos del seu Departament, una desviació de 2.000 milions no es pot considerar pas trivial.

A més a més, hi ha moltes empreses que disposen de fonts pròpies de subministrament d'aigua que no tenen instal·lats dispositius de mesura del seu consum, i podem tenir la sospita, donada la manca de dades publicades al respecte, que existeix un important volum de consum industrial d'aigua a Catalunya que escapa a tot control efectiu i, en conseqüència, no solament no està controlada, sinó que no és objecte de cap tipus de gravamen pel que fa referència al cànon de sanejament. I això ens sembla greu, si tenim en compte l'esforç fiscal que cau sobre els consumidors, sobre els ciutadans que paguen els seus impostos.

Nosaltres, senyor conseller, veiem com a poc raonable que el model fiscal assumit pel que fa al preu de l'aigua representi un factor 3 entre el preu estricte que hauria de pagar el consumidor i el que paga al final per raons fiscals. Això, com vostè sap, ha provocat molta polèmica, moltes vegades de caràcter partidista i, al final, l'únic que surt perjudicat és el ciutadà que paga religiosament els seus impostos.

Des del nostre punt de vista, hi ha dos grans problemes en la definició d'una política efectiva de control i rehabilitació del sistema hidràulic català. En primer lloc, pel que fa a la correlació entre oferta i demanda, cal una projecció territorial i temporal dels recursos existents, de les demandes actuals i potencials i dels desequilibris que patim o podem patir en el futur per raó d'una descompensació entre realitat hidràulica catalana i consum d'aigua. No podem assumir un creixement territorial incontrolat i, en aquest sentit, quan vostè tingui ocasió —com, sens dubte, en té sovint— de trobar-se amb el seu col·lega de govern, el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, recordi-li que aquesta cambra està esperant el Pla territorial des de fa molts anys.

I en segon lloc, pel que fa a la qualitat de recursos hidràulics, cal desenvolupar mecanismes que facin poc recomanable, des d'un punt de vista econòmic i fins i tot penal, la contaminació incontrolada i, a vegades, salvatge. A més a més de l'aplicació de mesures punitives, cal desenvolupar una política de foment d'adaptació de la xarxa industrial a les noves exigències de protecció del medi ambient. El seu Departament, senyor conseller —i aquí ens trobem una altra vegada amb el problema dels recursos—, hauria de subvencionar amb més generositat la realització de programes de consultoria per a empreses, auditories ambientals, anàlisis d'impacte i gestió de projectes de reducció

d'abocaments. A nivell europeu, disposem d'àmplies possibilitats: programes FEDER, Envireg, Life, BEI, FEOGA... Tots aquests programes han de ser utilitzats, perquè proporcionen instruments molt eficaços en aquest terreny.

També seria convenient establir mecanismes de control directe per part del mateix Departament de Medi Ambient de la xarxa industrial catalana. Aquí es pot establir una col·laboració molt útil amb els ajuntaments però, una vegada més, ens trobem sens dubte amb el problema dels recursos. Insistim que el seu Departament ha de disposar d'un volum pressupostari superior al que té ara, que ens sembla de tot punt insuficient.

Ara fa cinc mil anys, senyor conseller, la sabiduria oriental ens deia, des de les pàgines abismals dels vedes, que hem de tenir la intel·ligència de no ferir els punts vitals i el cor de la natura. Han passat cinc mil anys i això continua essent veritat, i el seu Departament té la responsabilitat tremenda, no solament de no ferir els punts vitals i el cor de la natura, sinó de vetllar perquè la natura a Catalunya sigui preservada. En definitiva, el seu Departament, senyor Conseller, el que fa —i no voldria sonar dramàtic— és vigilar que la nostra supervivència sigui possible, i per a això —hi insisteixo, senyor conseller— vostè tindrà el nostre suport i, naturalment, també el nostre seguiment acurat de l'acció del seu Departament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pot fer contrarèplica el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, realment és una gran responsabilitat solucionar en dos o tres anys que portem cinc mil anys de problemes, però li asseguro que no serà per manca de voluntat, senyor Vidal-Quadras.

A veure... Jo li voldria respondre algunes coses de les que ha apuntat —potser me'n deixaré alguna. Parla que la indústria paga poc. Miri, aquest és un tema, com en el tema de la depuració, que està en una evolució; el mateix Pla de sanejament és un pla lliscant; l'aplicació, també, doncs, és adequada en cada moment. L'any 1991, la relació era de 9 a 4 —urbanes i industrials—, 9.000-4.000; total, 13.000 milions. L'any 92, estem a 10-7. Per tant, hem guanyat 3.000 milions de recaptació dels ajuntaments. L'any que ve, amb l'autodeclaració que vam aprovar amb la Llei 19/91, doncs, penso que s'anirà equilibrant més; ja quedarà relativament poc per equilibrar, però s'anirà equilibrant en el tema de contaminació.

En l'autodeclaració, nosaltres hi tenim posats..., vaja, l'autodeclaració està aprovada per aquest Parlament, i hi tenim posades moltes esperances. Penso que és..., a part de ser responsabilitzadora, perquè són les mateixes empreses que han de fer l'autodeclaració i nosaltres l'hem de comprovar, el que sí que es fomenta és que no hi hagi possibilitat o sigui més difícil la possibilitat d'amagar les dades. En definitiva, és com la declaració d'hisenda, això, que cada vegada es colla més.

En aquest sentit, els pous que diu vostè que existeixen, que no estan controlats, vull dir-li que hi ha molts i molts pous controlats en els quals s'hi ha posat comptador. I en aquest sentit sí que és important afegir altra vegada, com sempre, la necessitat que hi hagi un control també per part dels ajuntaments, control que nosaltres ajudem i fomentem, i tenim molt de desig que hi hagi aquesta coordinació perquè, moltes vegades, molts d'aquests pous se saben més des de l'Administració local que

no pas des de l'Administració de la Generalitat. Però, en qual-sevol cas, li puc dir que penso jo que n'hi ha d'haver pocs que puguin quedar oblidats, entre altres coses perquè a través, també, de l'exigència del pou de registre, que també la Llei 19/91 estableix, serà molt més fàcil comprovar si els cabals d'abocament corresponen als cabals que ens dona la companyia subministradora d'aigua.

Ha parlat del factor 3 del preu de l'aigua. Jo no entro en el factor 3; en el que sí que entro és que és molt pedagògic, és molt necessari que en el preu de l'aigua —i així, per dues vegades, jo diria que potser fins i tot per tres, aquest Parlament ho ha aprovat— hi hagi el cost de la descontaminació. I és així, és així i tots els diputats d'aquest Parlament i tots els grups parlamentaris hi estan d'acord; i és així perquè és pedagògic i perquè no pot ser d'una altra manera, que en el preu de l'aigua hi ha d'anar el cost de la natura; en el preu de l'aigua hi ha d'anar el cost de la natura; en el preu de l'oli de cotxe, doncs, hi ha d'anar el preu de la natura; en el preu de tots els efectes contaminants, en el preu de tots els productes contaminants hi ha d'anar el preu de la natura. Això és pedagògic i és essencial: sense això, difícilment es pot arribar a mentalitzar la gent que ha de preservar uns recursos que no són gens gratuïts.

Respecte a la qualitat, cada vegada més, totes les estacions que anem tirant endavant amb el Pla revisat són biològiques en el sentit de fer desnitrificació. Anem també cap a aquesta segona fase de millora de la qualitat de les aigües del riu.

Les subvencions nostres, del Departament, a les indústries, en el foment d'indústries netes, hi és; en el foment de descontaminació, hi és; en els estudis d'auditories, hi són... Moltes vegades, el que sí que li haig de dir és que no podem donar totes les subvencions que podem perquè prèviament han de ser trameses a la Comunitat Europea, i la Comunitat Europea és molt i molt rigorosa en el sentit d'evitar problemes a la competència, no? Aleshores, en aquest sentit, de totes maneres, hi ha diferents partides pressupostàries, tant a la Junta de Sanejament com a la Junta de Residus, com a la Direcció General de Qualitat Ambiental, i moltes vegades —com va passar l'any passat a la Junta de Residus— no hi ha prou peticions per als ajuts que es poden arribar a donar.

O sigui, penso que el Govern de la Generalitat, en el camp del medi ambient, està fent un esforç i, sobretot, una política, penso, molt moderna, molt de responsabilització i molt de promoure que des de les mateixes empreses s'arribi a aquesta descontaminació que tots volem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem al vintè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general de defensa dels consumidors i dels usuaris, que formularà la diputada senyora Dolors Torrent. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de defensa dels consumidors i dels usuaris

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, aquesta interpellació sobre quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu respecte a la política general de consum pretén saber quina és la política en

matèria de consum del Consell Executiu i, en concret, quin desplegament en fa la Conselleria dita de Comerç, Consum i Turisme, amb la finalitat de, atès que estem a principis de legislatura, poder anar fent un seguiment parlamentari al llarg d'aquest mandat. De tota manera, malgrat que això representa una pregunta respecte als propòsits de capteniment de la Conselleria en concret, sí que tinc previst parlar d'un seguit de temes que ens sembla, al Grup Socialista, que no estan prou ben enfocats per la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme.

En primer lloc, partirem d'una constatació: aquesta Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, segons es dedueix del mateix enunciat i de la seva estructuració interna, abasta tres àmbits fonamentals: el del comerç, el del turisme i el del consum i, per tant, existeixen tres direccions generals, a més de l'Institut Català de Consum; em refereixo a les direccions generals corresponents a cadascun d'aquests àmbits. Voldria dir, d'entrada, que el tema del consum s'imbrica, d'alguna manera específica, amb les altres conselleries; s'imbrica amb el comerç i amb el turisme, atès que no hi ha comerç si no hi ha consum, i també atès que no hi ha turisme si no hi ha consum.

Voldria també fer una premissa, d'entrada: considerar que les societats modernes han tendit i tendeixen a ordenar garanties de cara als consumidors per tal que els drets dels consumidors no quedin menyspreats per les lleis que el mercat imposa en la relació entre l'oferta i la demanda. I, per tant, des dels poders públics, des de l'Administració, s'han de garantir els instruments, els mecanismes per tal que es compleixin en el mercat i en la societat els nivells de seguretat i qualitat dels productes o els serveis que estan a l'abast dels consumidors i dels usuaris.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquest preàmbul ve a compte del següent: la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme té un pressupost global de 7.680 milions de pessetes. Dins d'aquest pressupost, la Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat té un pressupost de 202 milions de pessetes; a més a més, es pot dir que l'Institut Català de Consum té un pressupost a part, d'uns 220 milions de pessetes, i a més a més hi ha unes contribucions de la Comunitat Econòmica Europea que són de l'entorn d'uns 19 o 20 milions de pessetes. Doncs, bé, no els parlaré de proporcionalitat concreta, però sí que em sembla que els números marquen, evidentment, una desproporcionalitat absoluta respecte al que és el Departament de Consum i tots els temes de consum en general. Podríem parlar que el Departament de Comerç té un pressupost de vora 2.000 milions de pessetes i que el de Turisme en té una mica més de 3.000. Es pot dir que des del Gabinet del conseller hi ha unes despeses que es relacionen amb totes les conselleries, però, evidentment, això no priva de constatar en aquest Parlament la desproporcionalitat gran i absoluta de la Direcció General de Consum respecte al conjunt del Departament.

Hem de dir també que nosaltres en cada debat de pressupostos hem fet constatar aquesta desproporcionalitat i hem fet esmenes concretes perquè s'incrementés el pressupost concret en temes de consum. Per tant, una constatació que el Grup Socialista no denuncia ara en aquesta interpellació, sinó que ho ha vingut denunciant al llarg del debat de pressupostos que es realitza en aquest Parlament cada any. I amb això, evidentment, no volem dir que no es dediquen diners al comerç, que no es

dediquen diners al turisme, volem dir que s'han de dedicar diners, també, al consum, en benefici, a més a més, cal dir-ho, del mateix comerç i del mateix turisme, perquè aquesta crec que és la gran grandesa del tema del consum: els nostres productes, els nostres serveis seran competitius des de l'estricta valor comercial si garanteixen els nivells de qualitat i seguretat per al consum. Seran competitius si els ciutadans europeus poden gaudir dels nostres productes i serveis amb les mateixes garanties de què poden gaudir en els seus països d'origen.

Per tant, constatar aquesta desproporcionalitat i amb això volem dir que, d'alguna manera, des de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme s'afavoreix més el sector empresarial que el sector consumidor. I el sector consumidor, evidentment, d'altra banda, és tota o la gran majoria de la població. Vostè pot dir-me al respecte que respecte a l'any 91 s'han incrementat un 31,8% els pressupostos de la Direcció General de Consum. Ara, partint de pressupostos tan minsos, tan baixos, creiem que evidentment el que diem políticament és coherent i és seriós.

Segon tema: el tema dels ajuntaments i de la relació de la Direcció General de Consum amb els ajuntaments. Vostès saben o han de saber que els ajuntaments estan realitzant una gran tasca respecte a tots els temes d'informació i de relació amb tots els problemes relacionats amb els consumidors: aquí estan les innumbrables oficines municipals d'informació als consumidors. Doncs, bé, nosaltres creiem que també les subvencions als ajuntaments des d'aquest Departament són ben minses. Les lectures poden ser diferents, perquè joestic preparada per quan em faci la rèplica i em digui «vostè fa una lectura esbiaixada dels pressupostos», però evidentment, és tan minsa la quantitat que creiem que..., o sigui, l'any 91 hi havia uns pressupostos per relacions amb ajuntaments d'uns 52 milions, més o menys, que ara són uns 50, malgrat que s'incrementa de 6 a 15, per crear oficines d'informació als consumidors, però, és clar, són partides tan minses que, evidentment, ens vénen a plantejar..., nosaltres creiem que hi ha una mala política respecte als ajuntaments, una mala política que no dóna un recolzament a tota la política envers els consumidors que estan fent els ajuntaments, que és una política que no té ni criteris financers, o té uns mals criteris financers, i uns mals criteris de relació institucional. Per tant, aquest també és un tema que creiem que s'ha de tractar en aquest Parlament i que potser no es pot resoldre ara, però sí que d'alguna manera pot tenir la resposta del conseller en la direcció de dir: «En els propers pressupostos, ateses aquestes crítiques que es fan des del Parlament, tindrem en consideració tots aquests problemes que planteja.»

El tercer tema és la relació, la política de potenciació que fa el Departament respecte a tot el tema associatiu i, en concret, les organitzacions de consumidors. Creiem nosaltres que no hi ha una política clara en aquest sentit, i ara voldria dir una qüestió: no ho plantegem simplement des del punt de vista reivindicatiu o de vertebració de la societat respecte a tenir organitzacions capaces de dialogar amb l'Administració; evidentment, també ho plantegem des d'aquest tema, perquè els socialistes ens caracteritzem per aquest tema, en concret, per una de les nostres característiques, però, fins i tot des del punt de vista de la relació desigual entre el que és tot el món de la producció i la distribució i el món del consum, nosaltres creiem que és imprescindible que s'organitzi el món del consum en benefici, no simplement, com deia, de vertebrar la societat, sinó,

fins i tot, de dinamitzar el mateix sector productiu i distributiu en la línia del que li he dit abans, que nosaltres serem més competitius en la mesura que siguem capaços, també, d'oferir una determinada qualitat, i, per tant, les organitzacions de consumidors haurien d'estar potenciades, també, des d'aquesta òptica. Ben segur que més endavant podrem parlar d'aquest tema en concret.

El quart tema. Aquest tema, senyor conseller, suposo que tindrà una resposta, però com que encara no s'ha formulat ni la pregunta ni la resposta, vull dir-li el següent: per quan la llei de l'estatut del consumidor? Així de clar. Quin motiu polític, senyor conseller, explica aquest retard? Sí que m'agradaria que, d'alguna manera, se'ns expliqués; hom vol suposar que no té res a veure amb la possible reestructuració del Consell Executiu, i hom vol suposar, a més a més, que tampoc té res a veure amb possibles desacords entre els departaments.

Vostès, quan es va presentar la Llei de disciplina de mercats, que en deien també, en el títol, «de defensa dels consumidors i usuaris», es van comprometre que en el decurs del 90, o sigui, això va ser el 90, es van comprometre, en el decurs d'aquell debat, amb el Grup Socialista en concret, que vostès presentarien d'immediat l'estatut de defensa dels consumidors, l'estatut dels consumidors. Perquè, evidentment, la Llei de disciplina de mercat només fa referència a aspectes reguladors de l'exercici de la potestat sancionadora de l'Administració. Per tant, tots els aspectes relacionats amb la defensa dels consumidors no hi són, i per tant, és un tema pendent d'aquest Parlament, un tema pendent del Consell Executiu, i atès que tenim les plenes competències en matèria de consum, crec que no està justificat, perquè, a més a més, aquesta Llei ja va entrar a debat a finals de la legislatura passada, hi van haver uns acords i, per tant, no trobem cap explicació política per què no s'ha presentat de nou, al començament d'aquesta legislatura, l'estatut dels consumidors. Ja els avanço, abans que vostè em contesti, que si vostès no la presenten a l'inici del curs polític, nosaltres tenim una proposició de llei ja preparada i acabada, que no hem presentat per respecte als acords a què vam arribar en l'anterior legislatura, però que no tindrem la paciència política d'esperar més i que el mes de setembre, principis del curs parlamentari, com li anuncio, nosaltres, si vostès no tenen la promesa ferma i a més plausible que la presenten, la presentem. Vull dir que això li ho avanço ja d'entrada.

I, finalment, vull tractar un darrer tema —me'n reservo algun per a la rèplica—, que és el següent...

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Recordi, il·lustre senyora diputada, que se li ha acabat el temps. Només li ho recordo.

La Sra. TORRENT: Sí, gràcies, per recordar-m'ho, ho tenia present, i acabo, senyor president.

Ara m'introdueixo en un tema que crec que és d'una importància social ben palesa, que té precedents, i que també espera una resposta del Consell Executiu. El seu Departament, i en concret la Direcció General de Consum, en les línies bàsiques per a l'any 90, deia: «Està prevista la introducció del sistema arbitral a través de la junta arbitral vinculada al Servei Territorial de Comerç, Consum i Turisme de Barcelona.» Bé. Existeix la llei marc a nivell estatal. Crec que no hi ha cap impediment legal perquè vostès, malgrat que queden alguns aspectes per regular, d'aquesta Llei, perquè vostès facin la normativa en con-

cret en aquest sentit. Tenen, com deia abans, competències plenes, i vostè em pot dir que estan pendents d'arribar a acords amb el Govern central perquè es reguli d'una manera..., que s'estableixin uns criteris homogenis per a totes les comunitats autònomes.

Però això, senyor conseller, no priva perquè vostès estiguin treballant en el tema, no priva perquè tinguin contactes amb les associacions de consumidors per tractar el tema, amb les associacions d'empresaris, amb les administracions... Hi ha altres experiències, i jo crec que el sistema arbitral a què poden sotmetre's voluntàriament consumidors i empresaris és una manera d'agilitar la justícia, que existeixen experiències en aquest sentit, que seria positiu que a Catalunya es regulés aquest tema i, per tant, també esperaria una resposta concreta de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme.

Aquests són els temes que volia tractar en un primer moment; espero una resposta positiva i després ho continuaré.

El Sr. VICE-PRESIDENT PRIMER: Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre, per fer la corresponent resposta.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor president. Senyora diputada, il·lustres membres d'aquesta cambra, en primer lloc penso que és positiva, aquesta interpellació, entre altres qüestions perquè permet comentar, parlar, interpellar el Govern, respondre i, evidentment, això és aclaridor, sobre un tema important, al qual nosaltres som sensibles, i s'hi està treballant. I s'hi està treballant, a més, amb una sèrie de premisses que nosaltres entenem que fins ara han tingut un resultat que és positiu; fins i tot així, en part ens ha sigut reconegut per altres administracions, per altres institucions i, fins i tot, algunes fora de Catalunya.

Nosaltres el que continuarem..., és a dir, quan diu: «quin és el propòsit de capteniment», bé, doncs, continuarem mantenint aquesta acció que ha de permetre poder incidir en un àmbit important, que, com bé vostè diu —i hi coincidim—, afecta els consumidors i, per tant, afecta tots els ciutadans, afecta, precisament, seguint una mica fins i tot el tema de la interpellació anterior —medi ambient, qualitat de vida—, dos eixos importants de cara el futur de la nostra societat. Aleshores, hi ha tot un conjunt d'accions que em sembla que vostè coneix bé, perquè el tema l'estudia i el segueix i, per tant, possiblement en la rèplica que vostè faci després hi podríem entrar amb més detall, però jo ara m'agradaria una mica contestar-li aquests cinc punts que, en el fons, és el que vostè ha plantejat.

El tema del pressupost; bé, a mi m'agradaria, per ser —diríem— ben fidels, que vostè prengués nota —i almenys ara jo l'informo— que crec que no és correcte només analitzar una part d'una direcció general dient: vostè tot el departament, 110.000 i escaig i, en canvi, només la Direcció General de Consum, 200 milions; l'Institut Català de Consum, 239, etcètera. Miri, si nosaltres tenim en compte tot el que s'inverteix en consum a través del capítol 1, a través del capítol 2 i, naturalment, després de l'acció concreta i específica, Direcció General i Institut Català del Consum, li puc manifestar que la dedicació que s'hi fa de diners és de 1.215 milions de pessetes, perquè és una acció aquesta, en la qual el component humà és molt important —els equips que treballen en el cossos de disciplina de mercat— i, per tant, esborrar, no valorar l'acció del que representa el capítol 1 em sembla que seria una visió parcial. Jo ara l'informo i, per

tant, vostè em dirà: continuen essent pocs diners. Miri, continuarem treballant per mirar de prioritzar al màxim i, evidentment, mirar de dinamitzar tota aquesta qüestió amb la màxima energia.

Nosaltres creiem que la part fonamental d'una política de potenciació del consum ha de passar, per un cantó, a través d'anar assegurant la informació i l'orientació, i també la formació, a tots els consumidors i també als usuaris per tal d'anar contribuint a establir un model de consum que naturalment garanteixi la major qualitat de vida. I això s'ha de fer a través de la defensa i la protecció dels consumidors i els usuaris, i participem de la inquietud que vostè manifesta, tot optimitant la coordinació i la cooperació entre les administracions i els diferents ens locals. Això s'està fent a través d'unes relacions estretes, pel que fa a l'Estat, amb l'Institut Nacional del Consumo; també amb els ajuntaments; també amb els consells comarcals. I la prova és que en l'última legislatura hi ha hagut un augment important del nombre d'oficines, tant d'informació comarcal com d'informació municipal —en concret se n'han creat trenta-vuit—, i nosaltres tenim l'objectiu, en aquesta propera legislatura, d'incentivar i ajudar, també, a la creació de vint-i-sis mes. La qual cosa faria que podríem acabar amb una xarxa de prop d'un centenar d'oficines, en concret noranta-sis, que repartides per tot el territori, unes amb àmbit municipal, altres amb caire comarcal, constitueixen ja, per part de l'acció de les mateixes institucions, ajuntaments i consells comarcals, que naturalment, a més, també tenen unes competències directes, i amb la coordinació i la col·laboració per part del Govern de la Generalitat..., un centenar d'oficines entenem que és un nombre ja important i que l'objectiu en el futur no seria tancar-ne el creixement, sinó més aviat potenciar i dinamitzar al màxim el millor funcionament d'aquest centenar.

Poca cosa faríem si aquesta inquietud que compartim quedés només reservada, com també vostè ha comentat, a les persones que hi tenim una responsabilitat pública. Jo d'entrada he de reconèixer i manifestar la meua satisfacció quan veig que a nivell municipal en aquest moment ja són molts els ajuntaments que han anat creant regiduries de consum, la qual cosa vol dir que compartim aquesta preocupació.

Ara bé, la gran fita, la gran fita és, precisament, establir un engranatge de la màxima participació i sincronització d'esforços entre els responsables públics, en aquests tres nivells: local, comarcal i Govern de la Generalitat, però amb la societat civil mantenir unes relacions fluïdes i unes relacions en les quals les inquietuds, que a vegades sorgeixen de la societat, quedin vertebrades en la mateixa societat.

Vostè diu que hi tenen un interès important: el compartim. Em sembla que no..., en fi, vull dir, no descobreixo cap nou horitzó quan dic que, precisament, nosaltres hem cregut, el Govern de Convergència i Unió, que la força precisament de Catalunya ha estat aquest impuls, diríem, compartit entre la societat civil i, naturalment, les persones que en un moment determinat tinguem una responsabilitat pública. Fruit d'això porta que en els últims anys jo puc manifestar la satisfacció que han crescut el nombre d'associacions que s'han dedicat, precisament, a vertebrar la inquietud dels nostres ciutadans en qüestions de consum, unes, de caire genèric, i altres, ja de caire específic en relació amb productes concrets, com poden ser temes sanitaris, etcètera.

Aquesta dinamització comporta que, evidentment, nosaltres hi hem mantingut un seguiment, un suport, evidentment, buscant sempre no interferir en el que ha de ser la decisió dels seus propis objectius i que l'Institut Català del Consum ha sigut una eina útil, en el qual, el seu consell assessor, en què participen municipis, en què participen les associacions, en què participen també els mateixos sindicats, ha permès poder endegar una línia de treball, d'estudi, per un cantó, qüestions específiques —després, si vol, ho podem comentar— entre l'acció de l'Institut Català del Consum i també del mateix Departament, en col·laboració amb les universitats i, d'una manera molt concreta, amb la Universitat de Barcelona, anar creant tota una sèrie de màsters en consum, de cursos per a formador, per a formació de formadors, que permetin poder anar que cada vegada hi hagi professionals que amb rigor d'altura es dediquin a la recerca, es dediquin al treball dels temes de consum.

Enguany tenim la satisfacció que s'ha posat en funcionament el segon curs de màster de consum, la qual cosa vol dir que allò no va ser només un primer, sinó que aquest any ha entrat en funcionament el segon i amb una participació important de persones amb preparació a nivell superior que agafen el tema del consum com una especialització professional, la qual cosa vol dir que, realment, es pren amb la seriositat que el tema necessita. Per tant, ja ho anem veient, és a dir, un pressupost superior al que vostè afirma.

Per altra banda, una participació en els àmbits locals i la xifra que jo li he comentat de propiciar la creació d'oficines de nivell municipal i oficines a nivell comarcal és una dada ben concreta, la que teníem, la que tenim i el nombre al qual nosaltres pensem arribar al llarg d'aquesta legislatura.

Aquesta sincronització amb el dinamisme de la nostra societat, a través de l'associacionisme, i naturalment tot això ha de tenir un impuls que és la Llei, l'Estatut del... Un impuls..., ha de veure's recolzat per aquesta Llei de l'Estatut del Consumidor. Ahir mateix, a nivell informal, en parlàvem amb vostè; és a dir, aquesta Llei, que varem presentar en finalitzar l'anterior legislatura, en dissoldre's la cambra es va trobar que la Ponència estava a mitja discussió. El Govern té la voluntat de fer-la entrar ràpidament i ahir, precisament, vaig fer un tempteig informal amb els diferents portaveus dels diferents grups parlamentaris a fi i efecte de veure si nosaltres, que mantenim el text, en aquest moment arribem a l'acord de, o bé tirar endavant el text original, o bé, per economia processal i per respecte al treball que varen fer els diputats de l'anterior legislatura, podem arribar al consens de trametre a aquesta cambra el text en el qual, fins a l'article que s'havia discutit, poguéssim agafar com a punt de referència el text de la Ponència.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Ahir..., ja dic, evidentment, ara ho dic formalment, des del torn que em toca, vull dir, pronunciar-me, ahir ho vaig fer informalment amb tots els portaveus dels diferents grups; és voluntat en conseqüència tirar-ho endavant. I el sistema arbitral és una qüestió que nosaltres sap vostè que hi estem treballant. I, evidentment, per això també vostè ho comentà i entenem que ha de ser, precisament, un punt, per un cantó, per facilitar que les relacions siguin més ràpides, les relacions entre els consumidors i els possibles problemes que es puguin plantejar; el que també sembla que vostè coneix és que és una qüestió que en aquest moment estem negociant amb l'Administració central,

tota vegada que el desenvolupament del sistema arbitral, com a conseqüència de sentències hagudes més recentment, és una qüestió que hem de fer en sincronització amb l'Administració central, tota vegada que és una competència que nosaltres no tenim, no tenim en aquest moment la competència exclusiva.

S'està parlant..., i jo crec que per la predisposició que hem trobat, si bé he de manifestar que escrits que hem tramès se'ns va comprometre que se'ns contestarien en un termini que no s'ha complert, però que en aquest cas, penso jo que no és preocupant perquè estem dintre d'aquesta dinàmica de conversa i nosaltres creiem —i aquest és un dels objectius que nosaltres pensem que ha de permetre, precisament, incentivar-ho més perquè veuran la bondat de l'acció dels consumidors a través del sistema arbitral de cara a poder arranjar problemes que es puguin plantejar— que és una qüestió que en breu podrem ja, amb tota aquesta sincronització —com dic— que requereix entre l'Administració central i nosaltres, i naturalment molt en contacte amb els àmbits locals, poder impulsar a fi i efecte d'anar teixint, entre els uns i els altres, un teixit més espès que permeti poder garantir la qualitat de vida dels nostres consumidors, vol dir dels nostres ciutadans.

Moltes gràcies, senyora diputada, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Alegre. Té cinc minuts la senyora Torrent per fer la rèplica.

La Sra. TORRENT: Respecte als pressupostos, senyor conseller, senyor president, senyores diputades, senyors diputats; respecte als pressupostos ja he dit jo d'antuvi que segurament no estaríem d'acord perquè sempre es planteja aquí una interpretació diferent, bé sigui de l'oposició, o bé vingui de l'oposició, o bé vingui del Govern. Per tant, no entraré de nou en el tema dels pressupostos; he dit el que creia oportú que havia de dir en la meua intervenció. Però en aquest torn de rèplica jo esperava que el senyor conseller es referís a algun tema concret on s'evidenciés la política del Departament. I ara, atès que no ha estat així, jo vull fer una denúncia política en aquesta rèplica sobre inhibicions clares de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme en determinats afers que han colpejat la societat catalana. Jo voldria dir, en aquest sentit, que la Direcció General de Consum no es pronuncia, no s'ha pronunciat des del punt de vista dels drets dels consumidors —que quedi clar— en cap dels dos temes que més rellevància han tingut per als consumidors en els darrers temps, atès que els ha afectat o els afecta, en els interessos econòmics o en els de la salut. I parlaré, com deia, de dos temes exclusivament.

El tema del rebut de l'aigua; quins complements per taxes i cànons incrementen desmesuradament el rebut del consum estricte d'aigua i que han estat motiu de protestes manifestades per associacions de veïns i de consumidors. Jo crec que la Direcció General de Consum alguna cosa hauria de dir en aquest tema, atès que una de les seves obligacions és defensar els consumidors.

I l'altre, l'altre afer ha estat el tema del clembuterol; la intoxicació massiva de més de dues-centes persones pel consum de vedella engreixada il·legalment no ha suscitat ni un sol comentari de la Direcció General de Consum, ni del conseller.

Hi ha hagut comentaris, manifestacions des de Sanitat, des d'Agricultura, fins i tot des del mateix president de la Generalitat; però vostès, com a Direcció General de Consum, com a

Conselleria de Comerç, Consum i Turisme, no han obert la boca en un tema que ha afectat directament els consumidors, que ha afectat directament la població catalana, el tema concret, estricte, del consum; no hi ha hagut cap manifestació. Jo crec que això ha estranyat moltíssim, i no vull fer alarmisme; el tema del clembuterol s'ha tractat en aquest Parlament; l'ha tret el Grup Socialista; la diputada Maite Utgés va fer una interpellació en aquest tema; no una, en va fer diverses, va avisar-ne abans que es produís el fet. Però no hi ha hagut cap pronunciament de la Conselleria de Comerç, Consum i Turisme; jo crec que això no és seriós i que no diu a favor d'aquesta Conselleria, que, teòricament, s'ha de fer càrrec dels temes relacionats amb el consum. No m'hi estendré més perquè ha estat un tema molt tractat, però sí que em sembla que s'havia d'evidenciar en aquest Parlament la inhibició de la Conselleria en aquests dos temes.

I després li volia dir una altra qüestió; vostès diuen que potencien les associacions de consumidors i que cada any sembla ser que hi ha un increment d'organitzacions de consumidors que reben subvencions per part de la Generalitat. Però jo voldria fer aquí, també, una constatació; és que tant jo com el diputat Rafa Madueño hem fet un seguit de preguntes a la Conselleria respecte com s'han repartit aquestes subvencions i sempre se'ns ha dit que s'ha fet en funció de l'article 12, o sigui se'ns ha argumentat amb normativa i a la vegada se'ns remet a la liquidació dels pressupostos.

Jo crec que ens solidaritzarem els diputats i diputades que ens hem trobat amb l'inconvenient real de saber quina és la partida real que es dona a les diferents associacions. Perquè, si no, l'únic que fa això és que aquest element de desinformació el que ha suscitat, el que em fa pensar és que hi ha poca transparència del Departament en aquests temes i, per tant, un pot arribar a pensar que fins i tot hi ha favoritisme a l'hora de repartir les subvencions. Per evitar aquests mals pensaments, seria bo que, d'una vegada per totes, no sols... —aprofito per fer una mica de reivindicació en aquest sentit—, no sols pels temes relacionats amb consum, quan els diputats demanéssim les partides concretes de subvencions a determinades urbanitzacions, se'ns pogués dir amb claredat.

I respecte als tribunals d'arbitratge, vostè m'ha dit que estan en negociació; jo ja li ho havia avançat, però jo crec que ja existeix el marc estatal, perquè no entraríem en cap contradicció si nosaltres comencéssim: primer establir un diàleg amb el sector i després fer un mínim de normativa, atès que no ha entrat en cap tipus d'incompetència jurisprudencial a les comunitats autònomes que ja tenen els sistemes d'arbitratge com pot ser La Rioja o Múrcia, com pot ser Astúries, hi ha ciutats que han fet els seus propis reglaments respecte als tribunals d'arbitratge, en concret, la ciutat de Barcelona, però jo li podria llegir, i em sembla que no es tracta aquí d'això, un seguit de ciutats que ja ho tenen organitzat, ja ho tenen normativitzat; per tant, trobo que això, d'alguna manera, és un retard —i se m'ha encès el llum roig—, crec que he dit... Per cert, una intervenció que, en definitiva, també vol saber els supòsits de capteniment al llarg d'aquesta legislatura per part del Grup Socialista, doncs crec que s'han tractat els temes claus i que tindrem —ho avanço aquí— oportunitats d'anar tractant aquests temes i que espero que la primera ocasió que tinguem sigui el debat de la Llei de l'estatut del consumidor.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Torrent. Senyor conseller, pot fer torn de contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Molt honorable president, senyora Torrent, senyores i senyors diputats, la interpellació, vostè l'ha anunciat genèrica i després l'ha plantejat sobre quatre temes concrets i jo en comptes de fer una resposta genèrica he procurat, he intentat donar resposta als temes concrets que vostè plantejava i em sembla que ho he fet amb claredat.

Vostè ara anuncia tres temes concrets, un dels quals jo li diré que no..., em sembla que no seria..., en fi, vostès no s'han pronunciat sobre el tema de l'aigua. Jo penso que, precisament, correspon a una altra acció del meu Departament, la comissió de preus, i nosaltres tot el que ha sigut els preus de l'aigua, en funció del desplegament normatiu existent, hem anat mantenint aquestes aprovacions que, per altra banda, s'han fet sempre —penso jo— amb summa cura i amb un nivell, diríem, d'acceptació important en funció dels recursos que es plantegen.

El tema de l'aigua és un tema que en aquest..., sembla que vostè està d'acord que excedeix aquest debat que vostè ara planteja; és un altre, s'ha tingut, se n'ha parlat, penso que és bo anar situant cada tema en aquell fòrum concret en el qual es debat i no voler fer un garbuix d'anar plantejant-ho tot sempre i continuament.

El tema del clembuterol. Una acció de la qual jo me'n sento molt satisfet és que la Direcció General de Consum manté mensualment unes reunions de treball concretes amb temes sobre l'ordre del dia i de treball amb altres direccions generals del Govern de la Generalitat que incideixen, precisament, sobre qüestions de consum. Des de la Direcció General de Seguretat Industrial, des de la Direcció General d'Indústries Agroalimentàries, des de la mateixa Direcció General de la Salut Pública, en el Departament de Sanitat —com dic— mensualment hi ha un seguiment no només de la realitat, sinó d'una sèrie de campanyes, alertes i pre-campanyes que nosaltres posem sobre la taula com a conseqüència, per un cantó, de la nostra comunicació amb Europa —que per cert aprofito per dir-li que quan recentment vaig ser convidat pel Parlament Europeu per fer una intervenció en el si d'una de les instàncies d'aquest Parlament, i en el qual hi havia el comissari Van Miert, va començar les paraules felicitant el Govern de la Generalitat per l'acció que estàvem desenvolupant, en l'àmbit del consum, perquè hem sigut pioners a crear tota una sèrie d'instruments, com és per exemple aquesta agència europea de la qual vostè no ha parlat i que penso que en un altre moment en podem parlar, que ve a donar un suport important, precisament, a totes aquestes inquietuds en l'àmbit del consum que existeixen en els diferents àmbits...

Bé, doncs —com dic— hi ha aquesta coordinació que fa que quan se suscita un problema intervingui aquell departament o aquella direcció que en l'àmbit de consum hi està més directament implicada i, per tant, en aquest tema i en aquesta cambra se n'ha parlat a bastament, se n'ha parlat per part de qui tenia —diríem— la responsabilitat específica i més directa i, evidentment —evidentment—, res a dir al bé que s'ha dit per part del Govern en aquest temes.

La política europea, bé, penso que va cap aquí. Nosaltres el que continuarem impulsant és una política de relació amb altres organitzacions, fins i tot fora de Catalunya, que tinguin aquesta

inquietud. Vam crear un institut interregional, precisament en un acte que es diu l'Acte de Barcelona, al qual van venir des de comunitats de l'Estat espanyol: Astúries, València, per exemple —i no me'n voldria descuidar cap altra—; de França: Bretanya, Rhône-Alpes; d'Itàlia: Piemont, Llombardia; d'Alemanya: la Baixa Saxònia, Renània, la Westfàlia; d'Anglaterra: Escòcia; i vam crear un institut interregional precisament com a mostra d'aquesta inquietud de no només quedar-nos tancats a casa, veient el que podem fer, sinó a més assolir i agafar experiència d'altres administracions del nostre nivell que hi estiguin treballant.

Penso que aquesta és la política que hem d'anar fent. Estem en un espai europeu, i cada vegada més la nostra política ha de ser l'europea. Per tant, un peu fora veient quins són aquells punts de referència i punt d'intercanvi que ens puguin ajudar a la millora de la nostra política de consum; naturalment, dintre mantenir aquestes relacions amb els àmbits locals i amb les associacions i res més a dir-li. La Llei de l'estatut del consumidor entrarà recentment en aquesta cambra, tal com vam parlar fins i tot amb vostè mateixa ahir, i el tema de l'arbitratge, en aquest moment estem en una recta última i que, malgrat aquest retard, no imputable a nosaltres i que jo estimo que no és greu, perquè estem dintre d'uns terminis que són els previsibles, l'arbitratge ha de venir a ajudar, precisament, a resoldre problemes en el si del mercat.

Moltes gràcies, senyora interpellant, pel to i el contingut de la seva intervenció; moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la política general de reconversió turística, que formularà el diputat el senyor Arseni Gibert. Té la paraula.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de reconversió turística

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, amb tota cordialitat, senyor Alegre, amb tota la cordialitat de què sóc capaç, que crec que és bastant, perquè no voldria de cap manera reforçar l'aparença d'una certa tensió, potser, que pugui haver donat als tres minidebats entorn de les preguntes. Vostè ja sap que la penúria de temps en aquest torn de preguntes obliga a sintetitzar i, per tant doncs, a matisar poc, no?

De fet, estic convençut que no hi ha entre vostè i jo, entre vostès i nosaltres, diferències diametralment oposades sobre la política de turisme, n'estic molt convençut. Abans potser sí, amb els seus antecessors, fins al 88 el triomfalisme era la norma, malgrat que els problemes que avui afloren i que hi són venien de lluny, jo crec que estaven incubant des de feia molts anys, des d'abans, fins i tot, de l'any 88 o de l'any 80, fins i tot. Jo crec que vostè va corregir i va modular aquest triomfalisme, ha anat reconeixent problemes i això és un pas important, molt important, que valorem molt, però al nostre criteri això no ha tingut una traducció —o si ho prefereix una suficient traducció— en l'acció de govern.

En realitat, estic convençut que hi ha més distància entre el que vostè diu i el que vostè fa o deixa de fer, que no pas entre el que vostè diu i el que nosaltres diem. És més, jo tinc la impres-

sió que aquest principi es podria aplicar, potser, a moltes altres qüestions, no només a la política de turisme. Vostès, de treballar, ja treballen; el que passa és que, segons la meua percepció, destinen més esforços a fer veure que governen, que no pas pròpiament a governar.

La interpellació està formulada a l'entorn del mot «reconversió», que vostès han emprat amb força profusió, molt sovint. Lògicament, ja entenc que vostè no em pot reconèixer que la reconversió no ha començat —això ho entenc perfectament—; tampoc crec que gosi dir-me que ja ha culminat. Jo suposo que ens dirà que està en marxa i que ja ha donat alguns fruits i que en donarà més. Bé, senyor Alegre, jo li concedeixo això, amb reserves importants, però li ho concedeixo.

Estic tan convençut que els problemes actuals del sector són molt gruixuts que tinc molt clar que és absolutament necessària la col·laboració entre institucions, de les institucions amb el sector privat o amb les parts que més poden col·laborar del sector privat i, si pot ser, entre tots els agents i persones que d'alguna manera intervenim en aquest sector. I, per tant, torno a oferir-li aquesta col·laboració.

El que passa és que quatre anys per modular lleugerament el discurs i endegar algunes actuacions molt tèdriques —jo diria molt tímides—, em semblen massa anys i convé accelerar el ritme, convé molt, em sembla, accelerar el ritme, i espero que estigui d'acord amb mi en això. Els problemes, alguns problemes, no es poden tractar amb antibiòtics o amb aspirina, són de cirurgia i, per tant, em sembla que hem de fer aquest pas, i no tenim tot el temps del món per fer les coses molt i molt gradualment com sembla que vostè, a vegades, diu i es proposa. El procés de quedar fora de mercat una part molt significativa de la nostra oferta turística és molt ràpid i en aquests moments s'està accelerant, jo diria que vertiginosament.

Els problemes són greus i no voldria entrar en aquella dialèctica, en què algunes vegades hi ha la temptació d'entrar, d'acusacions mútues, de triomfalisme *versus* catastrofisme. Per què acusar aquells que parlem dels problemes de..., que airejar-los perjudica, doncs, el sector. Una mica en part pot ser veritat, jo crec que és una..., excessivament bona coartada, a vegades, per intentar negar els problemes, no? I avui ja no és possible amagar-los. En parla tothom i alguns, fins i tot, potser exageren; ja hi estic d'acord també, en això, però hi són. En cap cas és bo amagar el cap sota l'ala i negar que els problemes existeixen, és amb tota seguretat la millor manera de no fer-hi front i de no resoldre'ls.

Jo no en vull fer, d'alarmisme, senyor conseller; les preguntes que hem fet aquest matí pretenien objectivar alguns dels problemes, que hi són. Una evolució dels preus reals, de no menys del 70% de la nostra oferta o el 60; és igual, no discutiré els percentatges, perquè coneixem, com ja li he dit, molt poc els preus reals, que tenen l'evolució que han tingut, no permeten frivoltzar sobre això ni atribuir-ho tan sols a factors externs o conjunturals, per més que aquests existeixin, que ja li ho admeto, també.

Si li sembla, li ampliaré algunes de les dades que ja li he donat. Dèiem: IPC, creixement 80-90, 171%; preus reals coneguts eh?, i, per tant, amb una mostra d'una fiabilitat relativa; evolució 80-90, increment 49%, un 28%. Em sembla que és una dada objectiva, però n'hi ha d'haver una altra que potser és més significativa encara. Tinc aquí les dades d'un operador alemany

—li puc facilitar després la informació— que treballa amb uns 80-90 hotels de la costa catalana, però només són les dades de 64, perquè són en els quals ja treballava el 88 i segueix treballant-hi el 92. Els increments de preus que ell paga..., i no és un operador que pressioni molt sobre els preus, per comparació amb els altres, és un operador que té un cert respecte pels clients, vol que estiguin contents, vol que els seus clients segueixin essent-ho i, per tant, fa una pressió més relativa sobre els preus. Els increments de 88-92 són els següents: pel maig, un 10%; pel juny, igual que el 88; pel juliol, un 2%; per l'agost, un 11%; pel setembre, menys 9%.

Això voldria dir un increment mitjà d'un 2,4%, aquests cinc anys i l'IPC d'aquests cinc anys acumulat donaria un 27,1%; és a dir, s'hauria encara accentuat, en relació amb el període 80-90, el ritme de creixement, no d'acord amb els costos, perquè és clar, aquí hem de parlar de costos i no podem fer com en el sector de l'electrònica, perquè és normal que passi això pels avenços tecnològics. Aquest no és el cas del turisme.

Per tant, al sector del turisme és absolutament cert que hi ha una reducció de la rendibilitat fins a extrems alarmants; és cert que aquesta política de preus forçada per les circumstàncies o per les raons que sigui està portant, ha portat durant molts anys a una degradació notable del servei, que genera desprestigi i que, per tant, hi ha pèrdua de competitivitat. Es pot discutir si els factors externs, els que vostè ha dit, pesen més o menys, però hi ha pèrdua de competitivitat. I el factor del preu zero no és anecdòtic, és alarmant, perquè era un *mailing*, el que vostè m'ha dit que tenia, era un *mailing*. Jo que crec que cal que ens espavilem per conèixer els preus reals. Insisteixo en el que li he dit al matí: és molt difícil poder fer política de turisme amb rigor, sense conèixer quina és la situació dels preus reals de l'oferta bàsica d'allotjament.

La rendibilitat global del sector fa molts anys que descendeix: el 88 vam tenir una petita polèmica amb el seu llavors director general. Jo deia que, com a país, amb alguns dels turistes que ens visiten hi perdem diners, jo crec que no paguen amb pessetes el conjunt de serveis públics i privats que reben i, a sobre, són els que paguen menys, per tant, els que se'n van menys contents i, per tant, a més generen desprestigi. Això és un pessim negoci per a un país.

Molts dels nostres empresaris persisteixen en competir exclusivament en preus; potser no han reflexionat prou o no saben fer altra cosa i, evidentment, les xifres d'afluència ja no són indicatives de la salut del sector, això em sembla que és evident. Vostè a vegades té la temptació encara de quan hi ha un petit repunt interpretar-ho d'una altra manera, perquè en les redaccions dels mitjans de comunicació hi ha molta afició a les xifres —vostè ho sap molt bé—, els agrada preguntar això i cola bé. Però això no ens hauria de portar a engany, aquesta no és la manera avui, ja, de mesurar la salut del sector. Mai més no podrem competir només amb preu; mai més; em sembla que això és clar. Els operadors europeus estan escandallant per a l'any 93 amb avions grossos de 300 places que entren al mercat, 40.000 pessetes de qualsevol aeroport europeu al Carib. Si afegim a això la diferència de preus del diner de butxaca, difícilment podrem competir amb aquest producte tan estàndard.

En realitat, si el mercat fos únic i només poguéssim competir amb preus, ho tindríem molt malament; jo crec que afortunadament no és així, sortosament tenim uns recursos i podem fer

una oferta més vinculada al territori, de més qualitat –tal com vostè diu moltes vegades–, concepte que jo crec que hem de traduir de totes formes i que no l'estem traduint prou. I en qual-sevol cas, no necessitem els cinc-cents milions de turistes que hi haurà l'any 2000, segons diuen els experts, sinó que amb vuit, deu milions en tenim prou.

Les xifres..., vostè quan parla dels efectes de la seva política de reconversió ens diu aquestes xifres de creixement; és veritat, és positiu que els nous hotels que s'implantin siguin d'una categoria elevada; hi estic absolutament d'acord. Sobre la manera de gestionar les línies d'ajut, cada any en la discussió dels pressupostos ho discutim amb el senyor Escudé, ara no hi és, i sap que des del meu punt de vista no fan tot l'efecte que podrien fer si es condicionessin aquests ajuts a determinades garanties de reconversió, que no s'hi condicionen, que es condicionen a la reconversió física, però no a la reconversió global, i que això és una manera de desapropiar des del meu punt de vista, o de no treure prou rendiment dels recursos.

Vostè ha dit que els preus són lliures, i naturalment hi estic d'acord; ho sap, vostè, que hi estic d'acord. El que passa és que els serveis no ho haurien de ser tant, els serveis s'han de controlar, vostè diu que ho vol fer, doncs faci-ho, amb tot el que li demanem.

I encara que tinc algunes coses més per dir, les hauré de reservar, veig, per la rèplica, perquè no he calculat bé el temps de la intervenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Per contestar la interpellació, té la paraula l'honorable conseller senyor Alegre.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor Gibert, senyores i senyors diputats, evidentment, a vegades quan hi ha el torn de preguntes el rellotge és inexorable i aleshores en escurçar fa que possiblement..., bé. Per altra banda, sembla que li dona també un to de vivesa que és positiu.

Vostè la interpellació que ha fet ha sigut ara una interpellació serena, una interpellació positiva, una interpellació feta des de l'oposició, naturalment, i, per tant, és bo que vostè, en fi, vull dir, jo li ho agraeixo; és a dir, en moltes ocasions ha reafirmat, doncs, que hi ha una política amb la qual vostè pel que sembla s'hi identifica. Perquè per altra banda és una política que la fem molt –penso jo–, fins i tot quan vostè en ocasions la planteja, fruit del contacte amb la societat, del que sigui, pel contacte amb els àmbits locals, o bé amb les mateixes associacions i, per tant, el diagnòstic em sembla que coincideix.

La reclassificació. Aquesta tasca que a partir del 88 ens vàrem marcar, de posar al dia la nostra oferta turística, jo penso que podem dir que l'hem feta i que l'hem feta bé, que l'hem feta bé. En aquest moment, pel que fa a l'oferta bàsica, veiem com hi ha hagut un procés important de millora dels hotels i la xifra que abans hem comentat és la que és i quan diem tants llits de tres, quatre, cinc estrelles, doncs, escolti'm, aquí hi són i abans hi havien 25.000 llits menys, vol dir que hi ha hagut aquest procés de millora, i quan diem amb l'oferta del que és –diríem– un ventall..., vull dir, que no té per què ser dolenta, però més modesta, doncs, veiem que s'ha reduït i, per tant, aquestes quantitats hi són. En el camp dels càmpings, tres quarts del mateix, i ens està venint un nombre, que jo coincidei-

xo plenament i a més ho he dit moltes vegades... Escolti'm, en el futur, nosaltres ja ho hem dit, i em sembla que, i, en fi, aprofito ara per tornar-ho a dir, el nostre objectiu és créixer; sí; en qualitat, però no en quantitat. Veiem com el lideratge que va agafar la nostra estimada terra ara fa uns trenta anys amb tot el que en aquell moment era el turisme de l'època, el turisme de sol i platja, que volia dir un turisme a prop del mar, un turisme de llarga durada, un turisme sovint contractat des d'agències que estaven a l'exterior, i un turisme en el qual hi havia una poca oferta de serveis i, per altra banda, els preus eren els que eren, doncs, això s'ha trencat. És a dir, en aquest moment, en aquest moment veiem com aquesta concepció clàssica del turisme de sol i platja, aquesta concepció tradicional, avui dia tant per part de l'oferta com per part de la demanda, en el futur ha deixat de tenir la validesa que tenia temps endarrere. I llavors és quan, a part d'aquesta reclassificació de l'oferta bàsica, la política que hem impulsat i que nosaltres continuarem tirant endavant és la d'anar segmentat tota la nostra oferta amb un conjunt de serveis que siguin suficientment engrescadors per moure el nombre de visitants que Catalunya pot rebre.

I aquest és el debat que estem portant i, per tant, en els últims temps s'ha creat una oferta àmplia de serveis en el camp de tres eixos, que per nosaltres han sigut emblemàtics i importants i que en ocasions part de l'oposició o algun de vostès no compartien, però que avui ja ningú discuteix, quan vàrem dir que hem d'impulsar les estacions de muntanya a fi i efecte que, a través dels esports d'aventura, a través de la neu, a través d'una sèrie d'activitats en l'interior del país, moguin un turisme que en aquest moment pot ser un turisme que ha de ser respectuós en el medi, en el Medi Ambient i, per altra banda, que ajudi a dinamitzar una part de Catalunya; això està tenint uns resultats que són positius i que any a any van augmentat. Però, no només era a l'interior, és a dir, quan s'ha impulsat des dels diferents departaments, i pel que correspon al meu, tot el que fa referència a la promoció ho hem fet decididament, les ofertes de camps de golf, doncs bé, en aquest moment constitueixen ja un punt d'arribada i punt de promoció en els mercats emissors importants que fan que Catalunya sigui coneguda ja no només pel seu sol i platja, sinó també, naturalment, per unes bones zones turístiques, però amb una bona oferta de serveis. El mateix amb ports esportius, i podríem anar parlant d'ofertes més concretes com poden ser el turisme de ciutat, el termalisme, que són accions que avui en dia tenen una validesa i un pes per si mateixes.

Nosaltres, en aquest moment, els tres eixos que la política..., que evidentment penso que vostè coneix, que el Govern ha demanat poder efectuar davant d'aquest Ple un debat sobre la política turística, que això ens donarà temps a poder baixar més en detalls més concrets, ara m'agradaria fer només el flaix més sintètic. Nosaltres els tres objectius que jo impulsaré a partir d'aquest moment, són: per un cantó, la qualitat; per l'altra banda, endegar un procés de promoció, però un procés de promoció que porti a la comercialització dels mercats emissors per part de la mateixa oferta des de casa nostra, i, després, la rendibilitat. Perquè ja li he dit abans: determinades pràctiques que poden fer-se potser en un moment determinat per les preocupacions que durant un mes no arribi un nivell de reserves que sigui el previsible, el que no ens ha de portar mai, i hem de procurar-ho uns i altres, és que els nostres empresaris mai en-

trin en aquesta lluita de preus, que evidentment seria catastròfica.

Tot reconeixent que hi ha hagut un escurçament dels marges, i abans ens hi hem referit. El fet que en un període de quatre o cinc anys en els països emissors amb els quals nosaltres tenim més contacte, com poden ser, per exemple per agafar-ne dos, Alemanya i Holanda, hagin passat d'un índex cent a un índex cent-dos i en aquest mateix període de temps nosaltres haguem passat d'un índex cent a un índex cent-vint, vol dir que el senyor que està en aquest moment en un nivell d'ingressos «ics» pot fer el 85% del que feia fa quatre anys; això ha comportat aquesta congelació de preus que vostè comenta. I, naturalment, un escurçament dels marges per la —diríem— rigidesa dels preus en el mercat exterior ens ha de portar, en conseqüència, a mirar d'escapar-nos d'aquesta concepció tradicional de sol i platja, que vol dir preus negociats a l'exterior i, evidentment, amb una rigidesa a l'alça difícil.

Nosaltres hem de mirar de complementar-ho per la via de la qualitat, i això és el que hem estat fent; és a dir, quan vostè demana quins són els propòsits de capteniment, què han fet en els últims quatre anys i què pensen fer a partir d'ara, fonamentalment és: per un cantó, mantenir la qualitat a través de les reconversions, a través de la posta al dia de l'oferta turística bàsica, diversificar el nostre producte a través de la creació de segments concrets; per altra banda, mirar que aquestes ofertes diverses que es produeixen en les diferents zones del territori, i sobretot quan responen a àrees que tenen una denominació d'origen emblemàtica i coneguda —Costa Daurada, Maresme, Costa Brava—, que hi hagi un aprofitament integral i que no hi hagi una suma d'ofertes disperses totes bones, totes de qualitat, però que l'atomització faci que no doni la imatge d'unes zones amb una oferta potent i diversa, doncs bé, aquest aprofitament integral és una acció que en aquests moments nosaltres hi estem treballant en contacte amb els sectors i també en contacte amb els consells comarcals.

I tot això ens ha de portar a aquesta cura perquè, quan parlem de la qualitat, i amb això les xifres que tenim sobre l'augment de les inspeccions i, per altra banda, la receptivitat d'aquestes inspeccions és positiva, a fi i efecte que tal com també veig que vostè ara coincideix, perquè en el fons em sembla que en el diagnòstic coincidim bastant, la via de la millora l'hem de fer a través de la disciplina de mercat. Aquesta disciplina de mercat que ens porti que la gent contracti d'acord amb el que responsablement cadascú faci, però que els duros a quatre pessetes ja no existeixen i, en conseqüència, si un càmping és de primera, ha de donar serveis de primera; si un restaurant té una categoria «ics», ha de donar els serveis d'acord amb aquesta categoria i, si un hotel té tres, quatre, una estrella, n'ha de donar els serveis. En el benentès que qualitat n'hi ha d'haver en el càmping més modest aparentment, qualitat n'hi ha d'haver en aquell hotel d'una estrella, perquè la qualitat no vol dir uns serveis prestats amb més rigor, amb més preu, sinó que vol dir aquesta professionalitat.

Nosaltres hem dedicat un esforç important, i vostè ho reconeix, en tot el que és la creació d'un teixit que faciliti no només la reconversió dels actius materials, sinó també que hi hagi una revalorització de la professionalitat de les persones que s'hi incorporen. I hi continuarem treballant; mai, mai podrem dir que hem assolit el màxim del que hauríem d'arribar, i això per altra

banda penso que seria negatiu que ens ho penséssim; el que sí que hem de dir és que continuarem treballant en aquesta línia i quan amb la Universitat —en aquell moment— Autònoma de Barcelona vàrem crear l'Escola Oficial de Turisme a Catalunya, avui territorialment emplaçada en la zona de Girona i, per tant, en converses amb la Universitat de Girona, és precisament un instrument..., quan amb la Universitat de Barcelona vàrem crear l'Escola, vàrem col·laborar a la creació de l'Escola de Sitges, per aquí evidentment demostra aquesta voluntat, i no només a nivell universitari, sinó per altra banda també a nivell de la formació professional de base, i d'una altra qüestió que això ho estem fent i vostè ho coneix molt en contacte amb els sectors, la formació permanent.

Per tant, el propòsit de capteniment de cara a la modernització de la nostra oferta turística és potenciar els recursos humans, potenciar els béns materials, diversificar la nostra oferta, incentivar la incorporació de noves tecnologies, de tècniques de comercialització, que ens permetin poder col·locar el nostre producte per mitjans nostres en els mercats emissors, i ben convençuts que tot plegat haurà de permetre que continuem essent competitius. Jo estic convençut que a Catalunya, per l'empenta de la seva gent, per l'impuls que des de les institucions se'ls està donant, en aquest moment tenim una oferta turística que és important. El que hem de fer naturalment és no quedar-nos adormits; veure que aquest sector té unes incerteses i que precisament aquestes incerteses ens fan que haguem d'apretar el pas de cara a fer un treball més intens, cosa que pensem fer i que en el proper debat de política turística ben segur ens permetrà amb més temps poder fer una reflexió més aprofundida i poder baixar a un sèrie —diríem— de subpolítiques que en el conjunt de la política turística impulsin aquests objectius que ara acabo d'esmentar.

Moltes gràcies, senyor Gibert; gràcies, senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Gibert té cinc minuts per fer rèplica.

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Jo, senyor Alegre, segueixo celebrant com cada vegada que hem tingut un debat aquí que les coincidències sobre..., de discurs —diguem-ho així— siguin notables, no diria totals, però sí notables; el que passa és que haig d'insistir una mica en el que li he dit abans: no estic tant d'acord que hi hagi la correspondència que a mi em sembla que hi hauria d'haver, la coherència que hi hauria d'haver entre el discurs i els fets.

Suposo que ha estat un lapsus, vostè diu: «Hem de mantenir la qualitat», suposo que ha estat un lapsus. Vostè ha dit: «Hem de mantenir la qualitat.» «Hem de millorar moltíssim la qualitat», suposo que és això el que volia dir. I és clar, ens trobem amb un problema que n'hem parlat també alguna vegada: el mercat... —i crec molt en el mercat tant com hi pugui creure vostè—, però el mercat quan és opac no fa la seva funció. I vostè mateix ho ha insinuat aquí: el mercat és bastant opac, en alguns casos, de vegades per culpa d'intermediaris, fins i tot estrangers, que és difícil incidir-hi, i quan el mercat és poc transparent, doncs, resulta que dotar-lo de transparència, fer les accions de Govern, intervenir, per tant, sense necessitat de ser intervencionista, que el mercat sigui transparent és una manera de defensar el sistema de mercat, i, evidentment, l'estratificació de les comunitats suprames sí que ja la farà el mercat, però els

mínims els hem de garantir i en aquests moments no els garantim. Eradicar per la via dels controls de qualitat mínims aquestes pensions completes de nou-centes pessetes és començar a resoldre els problemes del turisme, i no hem començat; des del meu punt de vista, no hem començat.

I això, alerta, perquè ens podríem trobar... Vostè ha dit moltes vegades que probablement sobra oferta; probablement és cert, però, alerta, senyor Alegre, perquè convindria que féssim el que hàgim de fer perquè, si ha de plegar algú, els que pleguin siguin els pitjors en lloc dels millors. I d'això ens n'hauríem d'assegurar.

Afortunadament, els millors segments estan reaccionant, perquè, és clar, naturalment que tenim oferta de qualitat —només faltaria!—, però hi ha incompatibilitats; el desprestigi que generen altres segments afecta a tots d'una manera greu en aquest moment. Estem —hi insisteixo— amb risc de quedar fora del mercat; hi estem quedant en alguna mesura, per això aquesta espiral encara continua —l'espiral—; és a dir, no s'ha aturat; jo ja em conformaria si s'hagués aturat. L'espiral de preus a la baixa i de serveis degradats, en uns segments importants del nostre sector d'oferta, encara continua i, per tant, no l'hem ni tan sols frenat. No és que només no hi hagi repunt, sinó que ni tan sols l'hem frenat.

És clar, les regulacions teòriques estan bé, són necessàries amb tota seguretat, han fet efectes; en el cas del càmping jo crec que n'han fet moltes, en d'altres casos menys, però si són només teòriques... Atenció, vull dir: posaré un exemple que no és turístic, però tenim una llei comercial que no vol uns horaris i en aquest moment l'incompliment dels horaris és generalitzat per tot Catalunya. Aleshores, el paper ho aguanta tot, però no cometéssim l'error de voler decretar que ara, a partir d'ara, farem un turisme de més qualitat. Hem de fer mesures perquè això sigui així.

Això és el que jo voldria. Jo li demano que hi hagi més coherència —em sembla— amb el discurs —que comparteixo en bona part— en l'actuació del Govern i li demano, si convé..., demanant-li-ho humilment perquè ho faci. És necessari que ho fem, senyor Alegre, amb més decisió que la que hi ha hagut fins ara en qualsevol circumstància. És necessari perquè ens hi estem jugant la supervivència d'una part molt important del sector turístic, i això és un factor econòmic d'importància, i és important fins i tot per un problema de dignitat nacional. És a dir, molts dels esforços que vostès fan amb èxit per mantenir el prestigi de Catalunya es perden en part en forma de desprestigi per una oferta turística que no està a l'altura de les circumstàncies.

Jo crec que fa quatre anys parlàvem d'això; hi ha hagut una evolució importantíssima del discurs. Volem col·laborar; torno a oferir la col·laboració, no només la meua personal, sinó de tot el que en col·laboració amb els ajuntaments pugui representar, i en qualsevol circumstància jo li aconsellaria que, encara que tingui potser alguns costos —però és la seva obligació—, hi posem més decisió, un altre ritme en la forma de fer les coses, perquè del contrari la degradació va de pressa i l'espiral en aquest moment és forta. No podem —hi insisteixo— amagar el cap sota l'ala.

Que no li passés, senyor conseller, com en una cançó de Pau Riba que descrivia un personatge i deia: «És l'home estàtic. La tristesa l'ha corprès; les orenetes han fet niu als seus cabells.»

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Senyor conseller, pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE COMERÇ, CONSUM I TURISME: Gràcies, senyor president.

Surto entondrit per les seves paraules. Bé, jo sí que me n'alegro que digui: «Bé, el discurs el comparteixo; en els objectius coincidim...», doncs ja només fa falta que es faci de Convergència i Unió, si m'ho permet col·loquialment, (*remor de veus*), bé, de qualsevol de les dues forces importants que estan a Catalunya. Bé, no..., bromes a part, bromes a part. Estem en uns moments en els quals veiem que en el diagnòstic hi estem força d'acord i que, evidentment, vostè continua dient: «Bé, escolti'm, és un discurs i no hi ha una realitat.» Jo, és que si digués que la realitat hi està d'acord, ja sobraria qualsevol interpel·lació.

Nosaltres, en aquest moment, impulsarem —i estem impulsant, precisament— tot el que representa la millora de la transparència del mercat, a través de les accions tant de tipus incentivador de l'oferta com també de tot el que és la disciplina de mercat, però a través de dues accions que jo li he comentat i em sembla que vostè també estarà d'acord que en aquest moment són importants. A impulsar les xarxes de comercialització a fi i efecte que la nostra oferta atomitzada, individual, fruit de l'empenta que tenen els diferents empresaris, arribi un moment en el qual no s'hagi de comercialitzar a través de terceres persones, sinó que es pugui comercialitzar directament i per aquelles a qui s'hagin agrupat adequadament, que és, evidentment, la millor manera de poder tenir una presència amb el nostre nom a l'exterior. I a través d'això —també m'hi he referit— incorporant-hi tot el que representen avui en dia les noves tecnologies a través de centrals de reserves, a través de tot el que comporta poder arribar als punts més llunyans en funció del que nosaltres puguem donar. I, en això, nosaltres hi estem treballant, i a més en col·laboració amb els mateixos sectors.

Quan hi han hagut problemes —i aquest que vostè comenta dels preus n'és un— el que sí que vostè sap... —i si no jo ara l'informo—, es que hem tingut relacions amb els gremis, i aquí hem tingut una tasca activa d'informació davant dels mateixos associats i davant de l'opinió pública en general que el tema dels preus és un tema delicat en el qual —i m'hi torno a referir— hi ha d'haver uns plantejaments professionals i la rendibilitat de les empreses, la rendibilitat de les empreses en tot moment s'ha de tenir en compte. Aquesta col·laboració ens ha portat..., quan hi ha hagut problemes i, per exemple, suposo que vostè ho recorda, el tema en ocasions de problemes locals de sobrecontractació, la participació i la col·laboració ha fet que s'hagin retirat determinades ofertes, i això és positiu.

Bé, nosaltres continuarem —com deia fa uns instants— impulsant la qualitat de la nostra oferta. «Impulsant» vol dir millorant-la en tot moment, procurant sortir d'aquesta problemàtica d'una política econòmica que ens penalitza, perquè l'exportació dels nostres productes, i el turisme constitueix l'exportació d'un servei, és, evidentment, important; i jo del que estic convençut és que aquesta col·laboració que vostè ofereix, evidentment, és ben rebuda —i, per tant, la hi agraeixo— i el que cal és que tinguem aquesta capacitat d'analitzar amb realisme i amb ponderació —qüestió a què la intervenció seva així s'hi ha sotmès, a un realisme i a una ponderació— a fi i efecte que qualsevol tremendisme no produeixi que la persona que no ha fet aquest es-

forç de millora, tant en l'àmbit personal, professional, com en l'àmbit de les seves instal·lacions, s'hi aposenti dient: «Aquesta és una problemàtica general.» Jo penso que coincidirà amb mi que les institucions empresarials que han fet aquest esforç de millora veuen que la comercialització del seu producte els és més fàcil. I, per tant, aquest és precisament el dinamisme que hem de procurar nosaltres impulsar, i quan parlem de qualitat, referir-nos precisament als que han fet aquest esforç, aquest esforç que existeix i que, en el camp de la restauració, en el camp de l'hostalatge, en el camp de l'oferta complementària, el que ha treballat, el que no s'ha deixat una mica adormir en una tendència que «estic dintre d'un corrent general», sinó que ha volgut ser pioner, en aquest moment està recollint el seu fruit. Té problemes, com en té avui en dia qualsevol activitat econòmica i social, però en la mesura que ha fet aquest esforç la comercialització li és més fàcil.

Aquest penso jo que és el discurs que hem de fer. Vull dir, el qui treballa..., Catalunya té una diversitat de recursos prou engrescadora perquè el qui hi treballi amb seriositat, amb projeccions de futur, amb professionalitat, amb inversions –no vulguem anar a corre-cuita mirant de treure'n un profit a curt termini, sinó tot el contrari, invertir per al futur–, en aquest moment veu que està en situacions millors que no pas aquell que s'ha deixat adormir; i, per tant, que la ponderació i el diagnòstic ens portin precisament a anar impulsant que cada vegada siguin més els que estiguin en aquesta franja d'oferta, que és la que necessita Catalunya.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, honorable conseller. El vint-i-dosè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre la protecció dels espais d'interès natural, que formularà el diputat senyor Víctor Gimeno, que té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la protecció dels espais d'interès natural

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa un any, concretament el 27 de juny de l'any passat, vaig substanciar una interpellació en què preguntàvem sobre la conservació i gestió del patrimoni natural. La interpellació havia estat motivada perquè l'estructuració del Departament de Medi Ambient, de recent creació en aquells moments, contemplava la creació de la Direcció General del Patrimoni Natural i perquè entre les funcions atribuïdes a la Direcció General del Medi Natural, que és una direcció general del Departament d'Agricultura, estan la conservació, la millora i la gestió del patrimoni natural.

Demanàvem en aquella interpellació quina era la política que portava el Govern en el tema, quina era la funció que feia cada una de les dues direccions generals, la del Medi Natural i la del Patrimoni Natural, i quan es plantejava el Govern l'aprovació del Pla d'espais d'interès natural, el famós i tan comentat PEIN, com a l'instrument de definició dels espais a protegir i de la gestió que calia fer per protegir-los.

El conseller d'Agricultura, senyor Vallvé, em feia una resposta en què, davant de la insistència meua que em definís què feia la Direcció General del Patrimoni Natural, em remetia al DOGC. Va dir: «Ja ho llegirà vostè al DOGC. Així sabrà vostè quines són les funcions que s'assignaran a la Direcció General

del Patrimoni Natural.» Ens deia també que el PEIN s'estava estudiant pel Consell Executiu a causa que el dictamen del Consell de Protecció de la Natura feia alguns suggeriments, entre els quals comptaven el de contemplar els beneficis tècnics i financers per a la població de les zones afectades i les seves activitats, d'acord amb el que contempla –i que va ser Iniciativa per Catalunya la força política que vam denunciar la manca d'això al PEIN– l'article 17 de la Llei d'espais naturals. Per tant, deixava entreveure que posteriorment, una vegada s'estudiés aquest dictamen i les modificacions, s'aprovaria el PEIN.

La mateixa argumentació –la necessitat de contemplar els beneficis tècnics i financers– feia el llavors diputat de la majoria, senyor Massó, en el debat de la Moció subsegüent, el 10 d'octubre del mateix any.

També el conseller ens va dir que el Govern es replantejarà, quan es cregui convenient –això sí, després de la creació del Departament, després i com a conseqüència de la creació del Departament de Medi Ambient–, la gestió dels espais naturals que ara corresponen –els que estan protegits, i amb posterioritat a la Llei d'espais naturals, des del 85– al Departament d'Agricultura.

D'això fa un any. Ara bé, un any després, com estem? La Direcció General del Patrimoni Natural, jo segueixo buscant als DOGC i encara no he trobat, encara no he trobat –més d'un any després de la seva creació, en el mes d'abril de l'any passat– quines són les funcions que té encomanades, quina estructuració té i, per tant, quines són les responsabilitats d'aquesta Direcció General del Patrimoni Natural. No obstant, el que sí que té és dotació pressupostària i, evidentment, aquesta dotació pressupostària alguna cosa fa respecte a la protecció dels espais d'interès natural.

Comentaré un parell de respostes escrites, una a mi mateix i una altra a un diputat del Grup d'Esquerra Republicana, que ens plantejem com es pot gestionar els espais del PEIN quan encara no hi ha PEIN. El conseller de Medi Ambient, no el d'Agricultura, diu en una resposta a aquest tema que «els terrenys inclosos al projecte del PEIN gaudeixen de les mesures protectores establertes per la legislació sectorial i de l'aplicació preventiva de bona part de la mateixa normativa del Pla». És a dir, que apliquem preventivament una normativa d'un Pla que no existeix. Jo no sé quina validesa pot tindre això, aplicar una normativa que no existeix, i en canvi diu que l'apliquem amb caràcter preventiu.

També diu en aquesta resposta que el Departament està executant inversions pressupostàries, lògicament contemplades en els pressupostos del 92, i també diu que la preservació dels terrenys inclosos al projecte del PEIN està ja prou garantida, de la qual cosa ens congratulem, si això és cert. Perquè, si això és cert, llavors potser ja no cal preocupar-nos de res més. Si ja estan prou protegits, si ja està garantida la preservació i la protecció, segons el conseller de Medi Ambient, llavors per què cal PEIN?, per què cal gestió?, per què calen recursos pressupostaris, si ja ho tenim tot fet?

A més a més, el Departament de Medi Ambient, no el d'Agricultura, treu diverses ordres, una d'elles l'Ordre del 3 de març d'enguany, en què especifica «ajuts a ajuntaments i consells comarcals per a la preservació dels espais del PEIN». Una altra curiosa paradoxa, perquè, com hem de preservar aquells espais que encara no tenim definits com a espais a protegir? Si

el PEIN no existeix, i lògicament no existeix com a document oficial, anem a preservar uns espais que no sabem quins són.

En aquesta Ordre es planteja que hi haurà un programa d'ajuts econòmics per finançar actuacions destinades a la preservació dels espais del projecte del PEIN, informats pel Consell de Protecció de la Natura, i es destina als ajuntaments i consells comarcals en el territori dels quals es trobin tots o alguna part dels espais protegits del projecte del Pla. I jo em pregunto: els ajuntaments que no saben si hi estan inclosos, perquè no estan confirmats o no està modificat, o no saben si aquells que la volien ampliar, la volien reduir, la zona del PEIN, si estan inclosos al PEIN poden demanar ajuts o no poden demanar ajuts? I, en tot cas, si els demanen, se'ls contemplaran o no se'ls contemplaran?

L'Ordre aquesta curiosa diu que la quantia dels ajuts destinats als ajuntaments serà ordinàriament fins al 50% del cost, i aquí veiem que és una altra curiositat. No hi ha partida pressupostària per a la gestió del PEIN i, en canvi, resulta que passen la pilota als ajuntaments perquè siguin els ajuntaments els que protegeixin els espais que protegirà el PEIN. És a dir, ara són els ajuntaments els que hauran de finançar la protecció dels espais naturals. Tanmateix, diu l'Ordre que hi haurà percentatges superiors al 50% quan —una altra curiositat de difícil aplicació— la naturalesa i interès de les actuacions en relació amb la capacitat econòmica dels ajuntaments ho faci necessari. Qui determina la necessitat? Qui determina la naturalesa i interès de les actuacions si, no havent-se aprovat el PEIN, no se sap quines són les actuacions prioritàries, no se sap quines són les necessitats i no se sap quines són les zones que tenen una necessitat superior a protegir respecte a altres? Qui determinarà aquestes possibilitats d'incrementar els percentatges i en funció de quins criteris? Nosaltres creiem que si no hi ha Pla, si no hi ha criteris aprovats de cara a conèixer l'interès objectiu de l'àrea natural afectada perquè no existeix el PEIN com a eina de gestió i de definició, aquí tornarem a jugar amb l'arbitrarietat.

La resposta del conseller a una pregunta que vaig formular respecte a aquesta situació peculiar, del conseller de Medi Ambient, diu que dels informes preceptius recaptats durant la tramitació del Pla no es desprèn la necessitat de modificar la relació d'espais inclosos en el PEIN ni llurs delimitacions, raó per la qual les variacions que puguin produir-se al respecte no sembla probable que vagin més enllà de les simples correccions tècniques. I aquí ve la meua sorpresa quan, en llegir l'Informe del Consell de Protecció de la Natura, resulta que les mínimes correccions tècniques no són així; l'Informe —que per cert ha sigut de difícil obtenció per part d'aquest diputat— diu: «El PEIN és un pla territorial tímid i tardaner, implementat amb instruments de gestió i finançament escassos o inexistents; la protecció és força reduïda quan no clarament insuficient;» —contradicció absoluta amb la manifestació anterior del conseller de Medi Ambient—, «els espais són considerats com a santuaris aïllats d'un entorn més ample quan la fragmentació i l'aïllament estan en contradicció amb recomanacions dels experts.» El programa de desenvolupament del Pla no inclou cap estudi sobre les conseqüències que aquest pot tindre al medi rural i l'Informe diu que l'estudi hauria d'analitzar les condicions de vida dels habitants de les zones afectades, identificar-ne i quantificar-ne els dèficits i preveure les oportunes dotacions pressupostàries. Sorpren —i ho diu també el Consell de Protec-

ció de la Natura— la manca d'un mínim estudi del medi natural afectat i l'absència d'un estudi econòmic que avaluï les exigències que ocasionarà, així com la necessitat d'una millora de la qualitat de vida de la població.

En definitiva —i perquè se m'ha acabat el temps, fins ara—, voldríem saber què passa amb el PEIN, què passa amb la coordinació de funcions entre el Departament d'Agricultura i el Departament de Medi Ambient, si algun dia se'ns aclarirà el desgavell, si algun dia s'aprovarà el Pla i quin tipus de pla s'aprovarà perquè la ciutadania puguem tindre un instrument real de gestió i no un fantasma que apareix transitòriament cada vegada que es diu que protegirem el territori.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller Vallvé.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor Gimeno, diputat senyor Gimeno, amb la seva habilitat parlamentària va formular una interpellació amb un text breu i escurat sobre la protecció, sobre el capteniment del Consell Executiu en la protecció d'espais naturals i, amb posterioritat, fent ús de la bona tècnica parlamentària que el caracteritza, ha formulat, naturalment, la interpellació en uns altres termes, en uns termes que està en el seu perfecte dret, molt concrets —ja dic que crec que és una bona tècnica parlamentària— i referint-se, concretament, a unes ordres establertes pel Departament de Medi Ambient. Al cap i a la fi són unes ordres establertes per una conselleria del Govern de la Generalitat i ni cal dir que, com a representant del Govern, amb molt de gust contestaré això que vostè en aquest moment acaba de formular.

Fa un any, evidentment, vàrem parlar aquí mateix —recordo el *Diari de sessions* d'aquell moment— sobre el tema de quina era l'orientació per a la protecció d'espais naturals, com hi hauria, com es repartirien, com es destriarien les competències entre els departaments. Això va quedar ja establert en la Llei de creació del Departament de Medi Ambient, i és evident que la distribució competencial de les actuacions de la tasca de Govern no és una actuació estàtica i permanent i pot ser subjecte, doncs, de modificacions, això sí, quan l'Executiu, quan el Govern, doncs, cregui que podrà fer les seves funcions amb més eficàcia, les seves funcions amb més efectivitat si les executa un departament o un altre sense que, en cap cas, pugui demanar-se qualsevol altra raó per repartir les competències de forma diferent. A més, en aquell cas —i espero després tenir ocasió de concretar-ho més—, com ja li vaig manifestar fa un any, hi ha opinions per a tots els gustos i en les diferents administracions europees, doncs, que gestionen temes mediambientals i temes de protecció d'espais naturals hi ha distribucions competencials d'una forma o de l'altra, sense que, per la mateixa distribució que existeix, es pugui dir que hi ha un criteri prevalent o un criteri millor que l'altre per a la distribució competencial.

Vostè em parla, evidentment, del Pla d'espais d'interès natural. El Pla d'espais d'interès natural, ja ho hem comentat diverses vegades, és un projecte ambiciós, és un projecte tècnicament complex. Cal recordar que el Pla conté uns 144 espais que afecten més de 400 municipis i una superfície de 635.000 hectàrees. Per tant, l'aprovació del PEIN és una cosa que no es pot fer de forma precipitada en aquest sentit.

Vostè també, en aquest sentit, ha esmentat l'Informe del Consell de Protecció de la Natura, Informe que vostè em diu

que li ha costat d'obtenir; a mi em dol que un diputat d'aquesta cambra digui que li costa obtenir informacions quan el Reglament del Parlament preveu la forma que els diputats poden obtenir informació de part del Govern i que en aquest sentit, doncs, em sembla que és l'article 13 que preveu –o 12–, que permet l'obtenció d'informació del diputat per part del Govern. Aleshores, en aquest sentit, vull dir que estic segur que no hi hauria hagut cap problema perquè vostè tingués aquest Informe; que, evidentment, el Consell de Protecció de la Natura diu que la implantació del PEIN tindrà unes conseqüències de cara al medi rural. És evident, i això és un dels aspectes, doncs, que crec fonamentals, l'espai a protegir no pot ser o ha de mirar que no sigui una limitació addicional a les activitats econòmiques que es desenvolupen en el medi rural i que en algunes àrees de medi rural ja per elles mateixes, pel seu condicionament, prou mancades de poder-se realitzar, no cal posar-hi, doncs, unes dificultats addicionals. I vostè parla també –com deia el Consell de Protecció de la Natura– que el PEIN, el Projecte de PEIN havia de tenir, a més a més del que ja tenia, una addició en el sentit d'una..., i veure econòmicament de quina forma es podrien establir les compensacions adequades en aquests espais protegits. Bé, doncs, en totes aquestes qüestions, que vostè mateix diu, doncs, és lògic que el Govern vulgui estudiar en profunditat abans d'aprovar definitivament la implantació del PEIN.

Jo, de tota manera, també voldria posar de manifest que el fet que encara el PEIN no s'hagi aprovat i que –sí, que tinc ja l'Informe del Consell de Protecció de la Natura– no tenim espais naturals protegits a Catalunya i, en aquest sentit, el Departament d'Agricultura, i uns espais també relacionats pel Departament de Medi Ambient, fan que hi ha una part important de territori de Catalunya que està protegit... És clar, si com a territori protegit considerem només aquells que estan definits en el capítol IV, de la Llei 12/85, d'espais naturals, o sigui els parcs nacionals, els paratges naturals d'interès nacional, els parcs naturals i les reserves naturals, llavors sí que trobarem evident que la superfície a protegir, doncs, és d'unes 115.000 hectàrees. Però hi ha, a part d'aquests espais naturals, hi ha d'altres espais naturals també que estan protegits en el territori. N'hi ha una colla que estan protegits basant-nos en la normativa urbanística, que la normativa urbanística preveu el Pla especial de protecció, que garanteix una protecció estricta d'espais, com és el cas de la serra de Collserola, com és l'espai protegit del Garraf, com és el cas de les serres de Montnegre a Corredor; això són espais protegits del territori de Catalunya, protegits no per la Llei d'espais naturals, sinó protegits per la legislació urbanística.

En un altre nivell –com vostè sap també–, la legislació de protecció dels animals i de regulació cinegètica i piscícola estableix unes figures territorials, que són les reserves naturals de fauna salvatge, els refugis de fauna salvatge, els refugis de pesca, les zones de caça controlada, les reserves nacionals de caça... Tot això també són espais que estan protegits, que no estan protegits per la Llei d'espais naturals, però que estan protegits per altres legislacions que també han sortit, doncs, d'aquesta cambra. Les reserves nacionals de caça, sense anar més lluny, són els espais més extensos dels abans esmentats. I les existents avui a Catalunya abasten un total d'unes 220.000 hectàrees.

Després hi ha uns altres espais, que podríem també, d'alguna manera, afegir, que són les forests, catalogades d'utilitat pública i que, per tant, estan gestionades per la mateixa Administració, pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, i que això, evidentment, fa que hi hagi també uns altres espais, que signifiquen unes 360.000 hectàrees d'espais forestals a Catalunya, que tenen, per damunt de tot, en ser gestionats per la mateixa Administració, un objectiu prioritari del que és el valor ecològic d'aquells espais més que no pas el valor, senzillament, de l'aprofitament econòmic que se'n pugui fer.

Per tot això, doncs, vull dir que no sembla lògic pensar que si no tenim el PEIN en aquest moment encara aprovat, no tenim espais naturals protegits a Catalunya, i que fins que el PEIN no s'aprovi, doncs, el tema de la protecció de la natura no existeix.

Jo li ho he dit ja, al principi de la meua intervenció: el Pla d'espais d'interès natural és un aspecte complex i el Govern vol, evidentment, fer la seva aprovació en el moment que cregui oportú per tal que la seva aplicació pugui ser el benefici que representa la protecció d'aquest espai, que és un 20% del territori de Catalunya, i evitar, evidentment, el perjudici a les persones que viuen en aquestes zones i que la protecció d'espai natural pugui representar, si és possible, un increment d'ingressos per a aquestes àrees, atès que pot atreure un nombre de visitants a gaudir de l'espai natural protegit i, en canvi, que no sigui, doncs, en detriment de l'exercici de les activitats econòmiques, especialment agrícoles o ramaderes, que, en aquest moment, estan duent a terme en aquests espais.

Vostè ha parlat en aquest sentit, també, de les ordres del Departament de Medi Ambient, les quals feien referència a aquests espais protegits. Bé, jo el que sí que li volia dir, senyor Gimeno, és que –com vostè sap– el PEIN, el primer projecte de PEIN que es va redactar com a conseqüència de la Llei d'espais naturals, va ser sotmès a informació pública i es va sotmetre als ajuntaments. Per tant, el compromís que va tenir, en primer lloc, el Govern ja es va complir l'estiu del 89, perquè durant el mes d'abril del 89 es va fer una presentació del Pla d'espais d'interès natural a tots els consells comarcals i es va obrir un tràmit d'audiència a les entitats locals, tal com assenyalava la Llei.

I vostè sap també molt bé –perquè em consta que fa molt temps que segueix aquests temes de protecció dels espais naturals– que una colla d'entitats locals van presentar alegacions, algunes oposant-se al Pla, algunes demanant limitacions i altres demanant, precisament, ampliacions de les àrees protegides. Per tant, jo crec que no es pot dir que hi hagi avui una ignorància del que són les zones de PEIN i que, per tant, quan el conseller de Medi Ambient, amb molt bon criteri, doncs, establia unes ajudes especials per a unes àrees concretes que havien estat determinades o que estaven en el projecte de PEIN, els ajuntaments sabien perfectament a quins espais es referia i, al mateix temps, que en aquells espais s'hi pogués fer ja algun tipus de millora de cara al benefici de ser espai natural.

D'altra banda, també és un fet que tot aquest període que hi ha hagut d'informació ha fet que els espais naturals que estiguin en el projecte de PEIN, el projecte que ha analitzat el Consell de Protecció de la Natura, tinguin ja aquesta consideració i que qualsevol acció que es vulgui fer de qualsevol tipus en aquesta àrea, doncs, ja tingui sempre aquella consideració que és una àrea que està en el projecte de PEIN i que això sol,

doncs, fa que qualsevol actuació que s'hi vulgui fer hagi de ser considerada d'una forma especial, ni cal dir que molt diferent d'una àrea qualsevol del territori de Catalunya.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vallvé. Vol fer rèplica el senyor Gimeno? (*Pausa.*) Doncs, té cinc minuts.

El Sr. GIMENO: Si més no, perquè crec que no he utilitzat cap habilitat ni cap pràctica parlamentària, perquè la interpel·lació deia «capteniment del Govern respecte a la protecció d'espais naturals», i penso que he parlat des del principi fins al final de la protecció d'espais naturals; no he parlat d'altres coses. El que no he dit era que la protecció..., només em volia referir als que ja estan protegits. Se'ns ha fet una relació que hi ha diverses figures de protecció, algunes no són protecció d'espais, sinó que la protecció d'espais és colateral secundària o pràcticament inexistent, com són els temes de les reserves de caça. Les reserves de caça no tenen per finalitat ni principal ni secundària la protecció de l'entorn, sinó la caça, tot i que després es poden fer algunes mesures. Llavors jo no em volia referir a aquest tema; podríem parlar potser també extensament de si hi ha suficient dotació, si hi ha suficient interès, si funcionen prou bé totes aquestes figures de protecció que estan ja vigents i que unes depenen del Departament d'Agricultura i altres depenen del Departament de Medi Ambient, altres depenen de Presidència, etcètera.

Jo em voldria centrar en aquest concepte que hem parlat d'idea general dels països naturals i que creiem, entenem i estem convençuts que s'ha de gestionar a través d'una figura. Una figura que és el Pla d'espais d'interès natural, que està presentat alegrement –i així ho he de deduir de les paraules del conseller–, presentat alegrement fa tres anys, perquè va estar presentat a bombo i platerets, se'ns va dir: «El Govern de la Generalitat protegirà el 20% del territori; hem aprovat el Pla d'espais d'interès natural.» Avui se'ns diu: «És que l'aprovació és complexa.» Home, fa tres anys també! I llavors es va presentar, després es va retirar perquè hi havien algunes incongruències, i ara costa tres anys –no costa tres anys, tres anys i el que es cregui convenient, així també s'ha dit– reaprovar-lo i modificar-lo. Jo crec que una de dos: o es va obrar amb lleugeresa llavors o ara s'obra amb una excessiva prudència. I potser la prudència ve, precisament, de l'aplicació d'aquell article 17. Aquell que parla dels beneficis tècnics i financers necessaris perquè la gent afectada per les figures de protecció, que han de tenir unes reduccions en les seves activitats econòmiques, dic pagesos o gent que viuen al món rural, no vegin un perjudici en la protecció, sinó que, al revés, hi vegin un benefici.

Això costa diners i està clar que no es veu, almenys en les aportacions aquestes de la Direcció General de Patrimoni Natural, que hi ha –diguem-ne– aportacions sensibles per a tirar endavant aquest pla de gestió. Jo li faria un suggeriment al senyor conseller: podríem crear una empresa presidida per alguna persona notable i li fem un aval fins a deu mil milions de pessetes perquè pugui gestionar aquest Pla d'espais d'interès natural. Hi ha altres llocs en què s'ha fet així i no crec que l'interès d'un centre recreatiu turístic sigui més important que l'interès de preservació de la natura.

Hi ha conclusions del Consell de Protecció de la Natura de què no ha fet esment i que voldria saber si en aquesta modifica-

ció del PEIN que el Consell Executiu està estudiant amb tant d'interès i amb tant de deteniment em farà referència, és a dir, si les introduirà. Parla, a les conclusions d'aquest informe, que el Pla arriba més tard del que no hauria estat desitjable, i es va retardant, que identifica la majoria de les ones naturalísticament notables del territori català i que les sotmet a un règim de protecció passiva mínima. Llavors diu: «Les principals febleses,» –i en farà un resum– «el tracte indistint dels espais ja legalment protegits dels que no n'estan; el plantejament excessivament estàtic del concepte de conservació, basat més en la qualificació del sòl que en la dinàmica de la gestió, fet especialment inquietant sobretot en els casos dels espais lligats a sistemes hídrics i/o molt humanitzats; l'aïllament biogeogràfic» –allò que he comentat abans, també– «a què queden condemnats els espais, sense cap mesura d'interconnexió que pugui garantir la necessària llibertat de circulació i d'intercanvi genètic de les espècies; la nul·la tradició de cap règim genèric de protecció bàsica per a les àrees no especialment notables» –que és la resta del territori: més del 80% del territori de Catalunya–; «la manca d'una valoració crítica de l'experiència prèvia, així com la manca d'un estudi comparatiu de la política de protecció d'altres països; la manca d'un estudi del medi rural» –que seria tot això dels beneficis que dèiem–; «la insuficient precisió de les implementacions econòmiques i del procés de tramitació ulterior, i la dispersió de competències administratives que atorga, atribuïdes al Departament de Política Territorial, al d'Agricultura, diputacions, consell comarcals i ajuntaments.»

Tot això ho diu el Consell de Protecció de la Natura, no només parla dels beneficis tècnics i financers. I diu: «El Consell pensa que convindria corregir aquests extrems abans de procedir a l'aprovació del Pla.» Senyor conseller, jo li vull tornar a insistir, a part que quan ho cregui convenient el Consell Executiu, quan ho creu convenient el Consell Executiu aprovar el PEIN? Quan? Hi ha alguna data possible dins l'horitzó que sigui per poder-nos-la dir? Quins suggeriments d'aquests del Consell pensa contemplar aquest PEIN? Quins recursos es pensen destinar per a la implementació del PEIN? Com i quan es replantejarà la gestió dels espais protegits i dels espais protegibles, però encara no protegits, que avui estan dispersos en totes aquestes competències? I qui, en definitiva, portarà a terme –perquè contesten uns, però, per escrit contesten uns altres consellers– el PEIN com una eina de gestió dels espais naturals protegits i a protegir a Catalunya?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Conseller, pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, del Departament d'Agricultura sí que li puc, evidentment, dir què és el que nosaltres en aquest moment estem destinant per protegir els nostres, els espais naturals que gestionem. Aquests espais naturals del parc nacional d'Aigüestortes, el parc natural de Cadí-Moixeró, dels aiguamolls de l'Empordà, del delta de l'Ebre, del parc de Montserrat, del paratge natural d'interès nacional de l'Albera i del monestir de Poblet, del parc natural del delta del Llobregat.

Miri, els pressupostos l'any 90 eren de 800 milions de pessetes; l'any 92, les previsions de despeses que tenim seran de 1.136 milions de pessetes per a tots aquests espais. El personal

que nosaltres teníem l'any 1990 era de 169 persones; l'any 92 serà de 264; o sigui que, en aquest sentit, estem incrementant les destinacions que fem en aquests espais protegits, que —no ho oblidem— els parcs nacionals, els parcs naturals, les reserves integrals són els espais, diguem-ne, en aquest sentit, emblemàtics de protecció que des del Govern volem fer, a part, evidentment, de l'aprovació del PEIN, que més tard en parlaré. Nosaltres remetem anualment l'informe de gestió d'espais naturals i estratègia de producció i conservació i millora, d'acord amb el que estableix l'article vuitè de la Llei d'espais naturals.

Jo destacaré en aquest darrer any, per no especificar-ho més en el temps de la contrarèplica, que en el centre Cadí-Moixeró, per exemple, hem establert el centre d'informació a Bagà; que en el parc de Montserrat fa poques setmanes, dues o tres setmanes, que hem aconseguit enderrocar una sèrie de «vivendes» que hi havia, de cases en molt mal estat a l'indret anomenat la Font dels Monjos i que ha quedat aquest espai, doncs, ben integrat dintre del conjunt forestal, enderrocant uns edificis que amenaçaven ruïna i que no tenien cap mena de finalitat; que en el delta de l'Ebre aquest any mateix s'ha inaugurat el Centre d'Educació Ambiental en col·laboració amb la diputació de Tarragona, i que hem ampliat, també, les instal·lacions a l'anomenada Casa de Fusta, per tal de poder-hi fer pràctiques alumnes que visiten el parc natural.

Vull dir, en aquest sentit, que s'estan duent a terme una sèrie d'actuacions, al nostre entendre positives, per a la protecció i per a la millora de gestió dels espais naturals. Vostè em parla, evidentment, en aquest aspecte, del PEIN. Els beneficis que s'han d'atorgar. Bé, aquest és un aspecte obertament canviant, vull dir: l'última reforma de la PAC contemplava un capítol de mesures complementàries de la política agrària comuna, de la Comunitat Europea, i aquestes mesures complementàries feien referència, precisament, a la conservació dels espais naturals a la reforestació. Totes aquestes ajudes, doncs, via comunitat, que han de ser, també, integrades en aquests espais naturals, que volem protegir, en aquests espais de l'àrea PEIN i que, d'alguna manera, han de millorar les rendes de les persones que estan en aquestes zones i que puguin compensar, d'alguna forma, la limitació que el fet d'estar en un espai natural els comporta, la limitació d'actuació que puguin tenir de cara al futur.

Pel que fa a l'informe del Consell de Protecció de la Natura, el Consell de Protecció de la Natura, com vostè sap, és un organisme nomenat pel Govern de la Generalitat i això vol dir, en aquest sentit, amb l'aspecte que nomenem un organisme que, després, doncs, fa un informe en aquest sentit que troba una sèrie de mancances en el projecte de PEIN, però que evidentment el Govern ha escoltat, ha llegit detingudament aquest informe i procurarem, naturalment, corregir aquestes mancances, per tal de poder aprovar el Pla d'espais d'interès natural en una data propera, i en una data propera que, al mateix temps, doncs, puguem contemplar i puguem establir de quina forma establirem aquests recursos econòmics de cara als espais protegits, per tal que —com he dit abans— aprofitant aquests beneficis que dona la Comunitat Econòmica Europea els propietaris rurals que tenen espais protegits, doncs, no perdin la possibilitat d'aprofitament del seu territori.

Vostè, naturalment, demana que concreti la data. Escolti, jo la data no la concretaré perquè, senzillament, perquè jo sóc un dels membres del Consell Executiu i, com he dit, la data la de-

terminarà el Consell Executiu en el moment que cregui més oportú.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies senyores i senyors diputats per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Fins a dos quarts de cinc se suspèn la sessió.

(És un quart de tres del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, dels secretaris primer i segon i de la secretària tercera. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Vintró i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

El vint-i-tresè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre el desenvolupament de les previsions de la LOGSE, que formularà el diputat senyor Gimeno, del Grup d'Iniciativa.

Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desenvolupament de les previsions de la LOGSE

El Sr. GIMENO: Senyor president, senyores i senyors diputats, voldria començar aquesta interpellació fent referència al fet que la faig per delegació del company Roc Fuentes, que li ha estat impossible acudir al Ple i m'ha encomanat que li fes jo la defensa.

Dit això, crec que de tots és coneguda la transcendència que ha de representar l'aplicació de la LOGSE a Catalunya i per això vam creure convenient de presentar aquesta interpellació, per conèixer a dos mesos vista de l'inici del curs 92-93 quines són les previsions de la reforma educativa a Catalunya.

La Constitució espanyola reconeix a tots els ciutadans el dret a l'educació; alhora encomana als poders públics l'establiment de les condicions necessàries per tal de fer efectiu el dret, tot considerant el sistema educatiu com un servei públic essencial que ha de garantir un dret social. Tant la Constitució com la mateixa Llei d'ordenació general del sistema educatiu assenyalen com a objectiu el ple desenvolupament de la personalitat humana en el respecte als principis democràtics de convivència i als drets i les llibertats fonamentals. La LOGSE assenyalava, també, que l'educació ha de ser un instrument per avançar contra la discriminació i la desigualtat fent efectiu el principi d'igualtat en l'accés a l'educació.

La LOGSE ha estat una llei que ha gaudit en la seva elaboració i aprovació d'un ampli consens entre les forces polítiques i els sectors implicats de la comunitat educativa, essencialment mestres i pares; consens i participació dels sectors afectats, que és absolutament imprescindible per a la seva aplicació. Val a dir que a nosaltres, Iniciativa per Catalunya, que vam treballar i vam participar també en el consens per a l'elaboració i aprovació de la LOGSE, ens preocupaven i ens preocupen algunes indeterminacions en el calendari i en els recursos econòmics

necessaris per a portar a terme la reforma. Els fets malauradament semblen donar-nos la raó en les nostres preocupacions. Avui l'aplicació de la Llei està gairebé paralitzada a Catalunya.

Quins són, al nostre entendre, els aspectes fonamentals als quals el Consell Executiu hauria de donar resposta en explicar els seus propòsits de capteniment per a l'aplicació de la LOGSE a Catalunya? Hem parlat de consens polític i social, i el primer aspecte a tractar han de ser les relacions entre l'Administració catalana i la comunitat educativa. Una reforma tan important com aquesta necessita l'acord i la participació de tots els sectors afectats i necessita marcs de diàleg i negociació sobre les qüestions bàsiques de la política educativa catalana. Cal transparència en les actuacions del Departament d'Ensenyament i cal el compliment dels acords assolits en els diversos sectors de la comunitat educativa catalana. El consens social, per tant, ha de fonamentar-se en una relació estable entre el Departament d'Ensenyament i les parts implicades, amb voluntat de cooperació i d'arribar a acords tan globals com sectorials que impliquin tots els agents socials.

El desplegament de la reforma educativa a Catalunya ha de possibilitar un augment del nivell de qualitat de l'ensenyament català cobrint els nous reptes que marca la LOGSE; cal començar pels pressupostos, pels recursos necessaris per a portar-la a terme; no veiem que les previsions pressupostàries del Consell Executiu els hagin previst per a aquest any. Nosaltres entenem que caldrà arribar en el futur a una despesa educativa al voltant del 6% del PIB català, com han reclamat sectors de la comunitat educativa. Però, en qualsevol cas, és imprescindible una llei de finançament educativa, específicament per a la reforma, que determini les inversions a realitzar en els pressupostos successius d'ensenyament a casa nostra.

Hem de dir, també, que calia fer una llei d'educació catalana, que ja ha estat reclamada, que ja ha estat promesa —incompleta, malauradament, com tantes altres— per part de la Conselleria. Dic que calia fer-la, perquè no sé si ara, en aquests moments, seria oportú establir una llei que explicités els continguts propis de la LOGSE a Catalunya fent ús de la nostra autonomia. En tot cas, resulta totalment inacceptable que no tinguem encara el calendari detallat d'aplicació de la reforma, debatut i consensuat amb els sectors educatius, calendari que ha d'acompanyar els recursos humans i materials que s'hi han d'assignar.

El mapa escolar ja hauria d'estar, també, consensuat, fet i publicat. No entenem com es pensa aplicar la reforma amb aquests retards i indiscriminacions. Com s'ha de fer el mapa escolar i quins han de ser els seus continguts? El criteri bàsic que ha de presidir la confecció del mapa escolar és la determinació d'una oferta de places públiques de qualitat, el professorat, així com els serveis educatius complementaris i els suports educatius necessaris en tots els trams educatius i en totes les poblacions de Catalunya, afegint-hi i acopiant-hi els centres privats concertats que reunissin els requisits adients. El mapa escolar ha d'ajudar, també, a un tema important, com és la correcció dels desequilibris territorials, la superació de la desigualtat entre la Catalunya rural i la Catalunya urbana. La participació de la comunitat educativa ha de ser, hauria d'actuar, ja, d'una manera molt important, tant a l'hora de marcar les grans línies d'actuació com en la detallada concreció. El mapa escolar serà també, sens dubte, una pedra de toc que posarà en evidència,

que palesarà el paper que el Govern de la Generalitat assenyala a l'escola pública i el paper de la privada. Veurem on es posa l'accent, com s'aplica la LOGSE a Catalunya.

Un altre aspecte essencial per a la reforma són les plantilles docents. Cal un increment planificat de les plantilles si es volen complir els nous objectius. Com, si no, es pot abordar l'extensió de l'escolarització: educació infantil, primària, secundària obligatòria, batxillerat, formació professional? Com es podran reduir les *ratio*, incloure el professorat especialista a primària, els suports educatius, les substitucions, la formació permanent? O és que no es pensa aplicar en tota la seva profunditat i complexitat, la reforma? Cal abordar, també —calia haver-ho fet, ja, com tot el que plantejem—, les noves dotacions de plantilles d'administració i serveis. Com es pot abordar aquest repte, aquest aspecte concret, si fins i tot estan vostès retardant les oposicions, i avui sortia una nota a premsa que deia que s'havien anul·lat per a aquest any? Com i quan pensen reduir la relació alumne/aula? Plantejaran les mateixes exigències a l'escola privada que a la pública? Quines són les previsions que fan en noves instal·lacions? Quin és el pla d'aplicació en qüestions de la reforma? Com ho podran fer sense el calendari i sense el mapa escolar definitivament confeccionats? Faran un pla de mesures de qualitat? I la formació professional? Per què no s'han creat comissions de formació? Com participen els agents socials, patronals, sindicats, en tot aquest procés? I els suports educatius, els EAP i els departaments d'orientació a secundària que s'haurien d'haver creat? Quines previsions han fet, en quins terminis? Són suports fonamentals per a l'aplicació de la reforma que encara estan per determinar.

Cal establir clarament la normativa per la qual s'han de regir serveis complementaris, com el de menjador i també el transport escolar, en el nou sistema educatiu. I, pel que fa a l'educació infantil, la Llei la fixa com a voluntària per als usuaris, però no pas per a les administracions públiques, que textualment han de garantir un nombre de places suficients per assegurar l'escolarització de la població que ho demani. S'ha definit un marc de col·laboració i convenis amb l'Administració local per cobrir els objectius de la Llei?

No cal que parlem dels ensenyaments musicals i artístics; un d'ells ha estat prou debatut aquest matí. La decepció dels responsables dels conservatoris de música, com s'ha demostrat, és prou palesa: l'han expressat a bastament per la manca de concreció tant en els aspectes acadèmics i de gestió com en els de finançament.

Cal, també, una formació permanent del professorat per abordar la reforma. Avui es fa la formació per a la reforma, per als professors, sense substituir els mestres. En dissenyar i posar en marxa els plans de formació cal potenciar, al nostre entendre, la participació dels moviments de renovació pedagògica, els sindicats docents, les entitats i els diferents àmbits de la comunitat educativa. I entenem que cal fer-ho en els centres, o lligada als centres.

Voldríem acabar, tal com hem començat, reiterant la necessitat del consens, de l'acord amb les forces polítiques, amb les forces socials, però sobretot el conjunt de la comunitat educativa, per afrontar els grans reptes de la reforma. Però per aconseguir el consens i la participació cal descentralitzar, cal explicar, cal consultar, cal traspassar competències i recursos als ajuntaments, als consells comarcals, cal ampliar les competències

dels consells escolars de centre... Cal entendre, al nostre parer, que la reforma educativa, l'aplicació de la LOGSE a Catalunya, és massa important per deixar-la exclusivament en mans del Consell Executiu.

Vostès demostren, en tot cas, portar a remolc l'educació pública a la privada. Catalunya ha estat en moltes èpoques capdavantera a l'Estat en la qualitat i la renovació pedagògica, en l'ensenyament, en la formació. Vostès mateixos ho assenyalen en els preàmbuls d'algun dels seus decrets. Ens temem, però, que malauradament avui el Consell Executiu de la Generalitat no sembla pas actuar perquè Catalunya sigui, també, capdavantera en l'aplicació de la reforma del sistema educatiu. Ens agrada molt equivocar-nos i per això esperem les respostes del senyor conseller.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Consell Executiu té la paraula l'honorable conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor Gimeno, vostè em fa una interpellació que jo crec del més alt interès i d'una gran, d'una extraordinària amplitud. Abans de passar a referir a alguns dels punts d'aplicació de la reforma a Catalunya, cosa que el senyor Gimeno comprendrà que no puc explicar en deu minuts, voldria fer unes consideracions molt breus sobre alguns dels punts que ell ha tocat.

No cal que li digui, senyor Gimeno, que jo estic absolutament d'acord amb els principis que vostè ha esmentat. Però també li he de dir al mateix temps que no estic d'acord amb el fet que digui, per exemple, que hi ha una paràlisi a Catalunya pel que fa a l'aplicació de la reforma, o bé que les relacions amb el sector educatiu, amb la comunitat educativa, no són bones. Jo em figuro, senyor Gimeno, que això que vostè ha llegit està redactat en un moment que encara no s'havia formulat i signat el pacte que hi ha hagut entre els diversos sindicats representants dels professors i mestres del sector públic i el Departament d'Ensenyament. En aquest sentit, li puc dir que això per a mi ha estat una gran satisfacció, i hi puc afegir, a més a més, que, si no hi ha cap novetat —i espero que no—, la setmana vinent signarem un altre pacte, aquest amb els representants de l'ensenyament privat, que, naturalment, també tenen dret a moltes de les coses de què gaudeix la gent del sector públic.

Això representa un increment salarial molt important, que jo considero molt beneficis per al sistema educatiu, per diversos motius. En primer lloc, perquè —és evident— val molt més que un mestre guanyi al voltant de 250.000 pessetes que no pas que en guanyi 130.000 com en guanyava. Això per un cantó. Per un altre, perquè això també tendeix a incrementar el reconeixement de la importància social de la docència. Els mestres es queixen, i amb raó, moltes vegades, d'això: no són prou considerats per la societat. Si són tan mal pagats, no ho seran mai, de considerats. Si anem incrementant d'una manera progressiva i s'arriba —i segons declaracions de representants sindicals ben notoris, que sens dubte el senyor Gimeno coneix, s'ha arribat, ja, a la homologació, a allò que ells han estat defensant i reivindicant des de fa sis o set anys—, si ja hem aconseguit això, només repeteixo, senyor Gimeno, que per això m'és una gran satisfacció personal, però sobretot per la tranquil·litat de la comunitat educativa, per la tranquil·litat del sistema educatiu, que

ha d'emprendre una cosa tan important com és l'aplicació de la reforma.

No hi ha dubte que això requereix uns nivells de qualitat determinats, que jo en allò que pugui li explicaré una mica, per sobre, ara, en què han de consistir. I no hi ha dubte, també, senyor Gimeno, que això necessita més recursos dels que hi ha, i que jo també crec, com vostè, que seria convenient que en el conjunt de l'Estat, no solament a Catalunya, sinó al conjunt de l'Estat, es dediqués a educació el 6% del producte interior brut. Estem lluny d'aquesta xifra i ens hem d'arreglar amb allò que tenim. I estem entrant en una etapa, com sap molt bé el senyor Gimeno i les senyores i senyors diputats, més aviat de restricció pressupostària general. Farem els possibles, i el Govern de Catalunya està disposat a fer-ho, perquè aquesta restricció pressupostària general no afecti d'una manera essencial l'ensenyament, i d'una manera molt particular l'aplicació de la reforma. Però les coses són com són: no hi ha una llei de finançament de la reforma, estem lluny del 6% i no hi ha dubte que el problema és important.

Per sobre, ara, fets aquest comentari general, li explicaré una mica com veiem nosaltres la reforma. La reforma, sorgida en gran part dels moviments de renovació pedagògica de Catalunya i d'altres estaments, als quals es referia el senyor Gimeno, va ser de seguida emparada pel Departament d'Ensenyament, ja des de fa molt de temps, i ha estat al final, en el conjunt de l'Estat, expressada a través de la Llei, a la qual el senyor Gimeno ja s'ha referit, que ens dona de totes maneres deu anys, a partir de la seva promulgació, per tal que sigui implantat aquest nou sistema educatiu. Per tant, estem ara —començarem el mes de setembre— un període d'implantació progressiva de la reforma que té un calendari estimat de deu anys.

Dintre del conjunt de la Llei hi ha quatre àmbits fonamentals: l'un és l'àmbit curricular dels ensenyaments; el segon és l'extensió del dret a l'educació bàsica de tots els ciutadans; el tercer és l'assoliment gradual d'objectius qualitatius específics, als quals feia referència el senyor Gimeno, i el quart —jo diria que no per ser el quart és el menys important, sinó que segurament és el que ho és més, i coincideixo també en això amb l'il·lustre diputat— és el de la transformació de la formació professional —jo sempre dic que això és l'arc de volta de la reforma, senyor Gimeno, i que si això surt bé ens podem donar per satisfets, senyal que la reforma haurà sortit bé.

Molt breument: pel que fa al currículum, el Govern ha establert l'ordenació general dels ensenyaments, de l'educació infantil primària i secundària, d'acord amb el desplegament que s'ha fet dels decrets que el Govern de l'Estat havia promulgat sobre ensenyaments mínims. Actualment, a part d'això, estem en fase de publicar tota una sèrie d'opuscles i de fulletons i de material per als mestres que han de practicar la reforma, però li vull insistir, al senyor Gimeno, en un tema: nosaltres hem fet uns desplegaments d'aquests mínims i hem establert uns *currícula*, però tenim encara pendent un tema molt important, que és el desenvolupament normatiu del currículum del batxillerat i el de la formació professional, tema extraordinàriament important, com vostè i jo hem dit abans. Això no es pot fer perquè fins ara el MEC encara no ha establert quins són els ensenyaments mínims de batxillerat, ni ha establert encara l'estructura dels cicles formatius professionals. Hem d'esperar, per tant, que el MEC faci això —i sé que hi estan treballant, i espero que en un termini

breu això sigui publicat i nosaltres puguem fer el seu desplegament.

No hi ha dubte, també, que nosaltres hem fet tota una altra sèrie de coses: hem publicat —com li acabo de dir— els decrets corresponents al desplegament curricular, i tenim ara pendent, certament, el decret del calendari. El decret del calendari està íntimament lligat, senyor Gimeno, com vostè mateix ha dit, al coneixement per part del Govern de Catalunya dels mitjans de què es disposarà realment per a aquesta aplicació de la reforma. Estem pendents, per tant, no solament de si hi haurà alguns pressupostos extraordinaris per a això per a tot l'Estat, que és el que en cert moment va semblar que indicava el que fins ara ha estat ministre d'Educació, senyor Solana, i estem també pendents de saber quines seran les disponibilitats per a l'any que ve.

El segon punt, que és extensió del dret a l'educació bàsica del ciutadà, no cal dir la LOGSE amplia el període d'educació obligatòria, com molt bé sap el senyor Gimeno, de vuit anys a deu, i que hi ha una nova estructura del sistema educatiu que, com que és prou coneguda per tothom, jo ara no hi tornaré a entrar. Però, evidentment, aquí, del que es tracta, un punt clau, és la universalització de l'ensenyament secundari fins als setze anys i l'àmplia possibilitat que hi ha d'haver —tan àmplia com sigui possible— que totes aquelles persones que ho desitgin puguin seguir amb un ensenyament en el tram postobligatori, dels setze als divuit anys.

No cal dir que això necessita una planificació, i aquesta planificació és expressada pel mapa escolar, al qual el senyor Gimeno s'ha referit. Com sens dubte sabrà, senyor Gimeno, el mapa escolar ja ha estat comunicat en aquesta fase final i definitiva de consultes als ajuntaments i als consells comarcals, i ha estat també lliurat al Consell Escolar de Catalunya, que té un parell de mesos per tal de considerar-lo i fer les observacions que cregui oportunes.

Li he de dir, altrament, que les meves impressions són que el mapa escolar ha estat molt ben rebut en el conjunt de Catalunya. Això no vol dir que no hi hagi determinats problemes locals en algunes poblacions que aspiren a tenir més del que el mapa escolar d'entrada els ofereix, però no hi ha dubte que estem disposats a discutir aquests temes i, per tant, el meu pronòstic és que dintre del mes de setembre o, màxim, d'octubre, el mapa escolar de Catalunya —un cop revisades les eventuais alegacions que s'hi facin— quedarà definitivament fixat, d'acord amb l'estament educatiu, també.

El tercer punt al qual m'he referit, que és l'assoliment gradual d'objectius de qualitat, vostè em demana per les *ratio*. Miri, les *ratio*, com vostè sap, han de ser de vint-i-cinc alumnes en l'educació primària i de trenta alumnes en l'educació secundària. I el calendari que nosaltres tenim és que en el curs 94-95, des del primer curs de l'ensenyament primari, es compleixi la *ratio* de vint-i-cinc alumnes màxim, i a partir del curs 96-97 es compleixi a l'ensenyament secundari la *ratio* de trenta alumnes com a màxim.

Al costat d'això —també s'hi ha referit el senyor Gimeno—, hem fet moltes coses per la formació del professorat. Només li diré —després, si ho vol, li'n puc donar més detalls— que aquest any hi ha una partida pressupostària de 1.800 milions de pessetes per a això: hem posat professors de suport al centre... I quant a si encara hi ha més objectius qualitatius... —m'he de sal-

tar els detalls perquè em falta temps, com ja he previst—, no hi ha dubte que no cal que li expliqui què fem pel cantó de les discapacitats educatives, que ja n'hem parlat prou aquest matí, i que, a més a més, nosaltres veiem que la integració escolar en totes les seves modalitats és només una part de l'atenció que mereixen aquestes persones amb dificultats educatives, i que, tal com ja he dit també al matí, dintre l'últim trimestre d'aquest any quedarà publicat el mapa escolar de les persones amb dificultats educatives.

I acabo, molt breument, senyor Gimeno —i després en podem parlar amb més detenció, si ho vol—, coincidint amb vostè en la importància de la nova formació professional. No hi ha dubte que aquest és el tema clau de la reforma. Nosaltres estem confeccionant el mapa de la formació professional —no està inclòs, encara, en el mapa escolar de Catalunya que ara estem presentant pels motius que li he dit abans, perquè encara s'ha de fer la planificació bàsica per part de l'Estat—; nosaltres, en aquest sentit, no obstant, li puc assegurar que estem en contacte amb tota la comunitat educativa, amb la gent que necessita gent que hagi sortit formada de la formació professional, i amb els consells comarcals. Perquè volem fer..., i esperem també, si tot va bé i el ministeri no es retarda gaire més a publicar aquestes normes, que abans de fi d'any puguem fer un mapa escolar de la formació professional a tot Catalunya, que ha de tenir —no cal que li ho digui al senyor Gimeno— les característiques necessàries. Ell, que és de la Sénia, sap prou bé —i ho ha demanat en una pregunta parlamentària— que allà es necessita gent que sàpiga treballar la fusta. Esperem que així ho podrem fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: És evident que en cinc minuts, com en els deu que hem tingut abans, no podrem parlar de tots els temes que afecten la reforma educativa —ho ha dit el conseller—; per tant, en tot cas, el que podríem fer ara és intentar clarificar alguns punts que s'han tractat insuficientment o que no s'han comentat.

El conseller ha dit que enguany s'han dedicat uns recursos per a la formació del professorat, i és cert, però no m'ha aclarit el tema que jo li he comentat, que no hi han hagut substituïts per als professors, i això vol dir que els alumnes s'han quedat en condicions deficientes o que ha representat als professors fer hores extraordinàries, molt carregoses, després de l'horari o sumades a l'horari escolar, i que no redunda això en l'interès i en l'atenció suficient del professorat de cara a aquesta formació.

Voldria que..., tot i que m'ha dit que el mapa escolar està pràcticament acabat, jo li diria que no és del tot cert —almenys, conec exemples en què encara no està definit—, i no tant per conflictes, no tant per conflictes —perquè hi ha ajuntaments que demanen molt i no se'ls pot donar, i que no hi volen renunciar—, sinó pel fet de la mateixa inanició dels representants del Departament. És a dir, hi ha pobles que encara no saben en aquests moments què és el que passarà a la seva localitat d'aquí a dos, tres, cinc o deu anys. És a dir, existeixen encara indefinicions que voldria que em digués si realment el setembre estaran resoltes, com m'ha comentat.

Crec que... Primer m'ha dit que el calendari està en funció dels recursos. En tot cas, el que sí que crec és que podríem dir que aquest document que es va editar des del Departament, el

calendari d'implantació cap a la reforma, aquest calendari que es fixava aquí ha rebut alguns retards considerables. En concret, aquí fixava que per al curs 92-93 hi hauria una escolarització dels alumnes de P-3, i això ha sofert un retard. Jo conec comarques en què potser ni el 50% de l'escolarització dels alumnes de tres anys s'haurà complert a principi del curs.

I, respecte a això, crec que als llocs on s'ha fet l'escolarització és més per absorció d'alumnat a les zones rurals, que hi cabien els de tres anys a les aules de quatre anys, que per la mateixa inversió o la mateixa actuació específica del Departament. També, en altres llocs, el que s'ha fet ha sigut, les amortitzacions de places per reducció de natalitat, adaptar-les a aquestes aules, la qual cosa vol dir que nens de tres anys potser estan en aules que abans tenien nens de sis, set o vuit anys, amb la incomoditat que els representa per la inadequació de les condicions físiques dels alumnes.

Voldria també comentar el tema aquest dels especialistes, perquè és un dels temes que hi posa atenció, de cara a millorar la qualitat de la reforma de l'ensenyament, i els especialistes d'educació física i de música que han d'anar a les escoles normals, penso que no està prou definit quin serà el calendari de compliment del fet que totes les escoles puguin complir, puguin tenir aquest professor d'educació física —o professora d'educació física— o de música, i en això cal dir que alguns consells comarcals, algunes institucions, el que han fet ha sigut suplir les mancances pressupostàries del Departament, però que això no s'hauria d'eternitzar, i en tot cas ens agradaria conèixer quines són les previsions en aquest sentit.

També dir que, el mapa de formació professional està clar que és important. Jo crec que segueix sent l'oblidat de la reforma. M'ha dit que s'està elaborant: jo no sé el grau de participació de tota la comunitat educativa en aquest mapa de formació professional, però existeix un grau elevat d'indefinició. Falta la planificació bàsica del Ministeri, però és clar que a hores d'ara, en el moment en què es feia la reforma, se podria haver clarificat una mica més cap on anaven destinades aquestes noves tecnologies, aquests nous ensenyaments professionals que adaptarien els futurs professionals a la nova situació econòmica del país.

I creiem que, tot i que se'ns ha dit que hi ha hagut un pacte amb els sindicats, jo no m'he referit a la qüestió retributiva, a la qüestió salarial. Sí que és important, evidentment, l'homologació del professorat, però el pacte, quan ens hi referim, ens referim al pacte amb tota la comunitat educativa en els temes aquests concrets, de calendari, de mapa escolar, en definitiva, de futur de la reforma. I hi han documents bastant crítics del marc unitari de la comunitat educativa pel que fa a incompliments bastant preocupants d'aquesta futura reforma. Per tant, ens agradaria que a la rèplica, o a la contrarèplica, se'ns pogués clarificar algun d'aquests dubtes que hem plantejat i alguns que, si haguéssim tingut temps, hauríem pogut seguir plantejant.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pot fer contrarèplica el senyor conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor president. Amb molt de gust intentaré donar resposta als punts més específics que ara ha tractat el senyor Gimeno.

En primer lloc, la formació del professorat. Ja li he dit abans, senyor Gimeno, que hem fet un gran esforç en aquest sentit, es-

forç indiscutible, i que en cap dels moments ni els professors han hagut de fer hores extres ni els alumnes han quedat desatesos. Quan ha calgut i ha estat necessari s'han posat substitucions, s'han posat professors substituïts a les aules que eventualment havien de quedar abandonades i, a més a més —ho repeteixo—, no ha calgut que fessin hores extres els professors, sinó que s'ha fet d'una manera que ha entrat dintre el seu horari, si no lectiu, dintre l'horari de les hores que han de fer durant cada setmana els professors. Els alumnes sempre han estat en condicions; no n'hi càpiga cap dubte. Ningú no ha quedat desatès per aquest motiu.

El mapa escolar, el senyor Gimeno segueix insistint que no està prou definit, i jo li asseguro que està perfectament definit. Des del nostre punt de vista, està definit des de fa molt de temps. I és ara, des de fa ja bastants setmanes, que hem entrat en la consideració de les eventuais modificacions que s'hi hagin d'introduir un cop fetes aquestes consultes. Evidentment, els representants del Departament coneixen perfectament el mapa escolar, i jo estic per assegurar, senyor Gimeno —i, si no, després, particularment, en podem parlar—, que tots els consells comarcals i tots els ajuntaments de Catalunya han de conèixer ja quina és la proposta que nosaltres fem del mapa escolar. I li insisteixo en un fet: que la presentació no ha anat seguida de problemes pràcticament enlloc. Ja li dic que hi pot haver algun alcalde o algun lloc, alguna població, on es demani alguna modificació, però en general, sense cap mena de dubtes, el mapa escolar ha estat ben acollit.

Pel que fa al calendari, que és el tercer tema que ha tocat el senyor Gimeno, li he de dir que nosaltres noensem retardar l'aplicació de la reforma, ara; és a dir, el setembre que ve comença l'aplicació de la reforma en els seus dos primers anys d'educació primària. A part d'això, nosaltres hem fet una altra cosa a la qual s'ha referit el senyor Gimeno, i la hi volia aclarir: ha estat fer més extensa l'oferta d'ensenyament públic cap avall. És a dir, com sap el senyor Gimeno, Catalunya va ser capdavantera —i en moltes altres coses ho ha estat i ho és encara— pel que fa a la instauració d'una oferta completa d'aules de quatre anys i de cinc anys, i des de fa dos o tres cursos estem treballant en l'oferta d'aules de tres anys.

Tenim en els moments actuals uns vint mil alumnes, uns vint mil alumnes..., a partir del curs que ve tindrem uns vint mil alumnes de tres anys escolaritzats i, per tant, senyor Gimeno, si vostè sap que malauradament el cens de naixements a Catalunya, vaja, el cens de cada cohort actual, atesa la baixa taxa de naixement, només és aproximadament d'entre 55.000 i 60.000, apropant-se més als 55.000 que als 60.000, pensi que aquesta és una oferta molt important, tenint en compte, altrament, que no totes les famílies, ni molt menys, no volen dur els seus fills a l'escola en unes edats que són aproximadament de tres anys. O sigui que nosaltres estem insistint en aquest tema. Jo entenc, ja ho vaig dir l'altre dia en una pregunta que se'm va fer, que no ens obliga, la LOGSE, a fer una oferta total dels ensenyaments per a aquesta edat, però, amb tot, el nostre propòsit és que, entre el curs que s'iniciarà aquest any i el curs que s'iniciï l'any que ve, l'oferta de tres anys estigui absolutament coberta.

I quant als especialistes, senyor Gimeno, no hi ha dubte que a partir d'aquesta formació de professors, d'aquesta formació «professoral», s'estan formant especialistes. A part que la principal missió de la formació d'aquests professors és, en aquests

moments, preparar-los per a l'aplicació correcta i tan perfecta com sigui possible de la reforma educativa, també s'estan començant a fer especialistes.

No puc estendre'm gaire més; només, senyor Gimeno, vull acabar tornant al que li he dit abans, i que en això, com en altres tantes coses, estic segur que coincidim. La formació professional entre nosaltres no és la part oblidada de la reforma, ja li ho he dit abans: és la part, al meu entendre, més important de la reforma educativa. L'aparició, la incorporació, més ben dit, d'una formació tècnico-professional de base durant l'ensenyament secundari obligatori i la preparació dels mòduls 2 i dels mòduls 3 d'educació tècnico-professional específica són, ho repeteixo, el punt clau. Que, a més a més, pensi si això és important, des del tots els punts de vista, que jo crec que aquest és l'únic camí de donar resposta no solament a la formació de tots els nostres joves i adolescents, sinó a les necessitats reals del país, en determinats tècnics, cosa que fins ara, comparant-nos amb la resta d'Europa —això ho he dit moltes vegades—, si des del punt de vista quantitatiu i qualitatiu dels estudis universitaris, nosaltres —ho dic aquí i ho mantinc— som perfectament comparables i homologables amb la resta de països europeus, des del punt de vista de la formació professional, i per causes que ara, naturalment, no tinc temps d'explicar, però que vénen de molt lluny, la formació professional a casa nostra —ho repeteixo— estava molt per sota d'allò que hagués hagut d'estar per ser competitiu.

Esperem, senyor Gimeno —i jo desitjo que vostè ho pugui veure i, si és possible, jo també—, que d'aquí a uns quants anys aquest problema quedi plenament resolt.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la LOGSE a Catalunya

El punt número 24 de l'ordre del dia decau i, per consegüent, passem al vint-i-sisè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre les exposicions universals, que formularà el diputat il·lustre senyor Josep Maria Sala. Té la paraula.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les exposicions universals

El Sr. SALA: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, em sembla que un dels temes en els quals tots els grups d'aquesta cambra estem d'acord, i suposem que també el Consell Executiu, és en la necessària promoció exterior de Catalunya. Crec que al llarg dels anys de funcionament d'aquest Parlament i del funcionament del nostre autogovern la promoció de Catalunya a l'exterior, de la seva realitat nacional, cultural, econòmica, social, ha estat motiu de preocupació i de treball i d'atenció de tots els grups de la cambra.

En aquests moments tenim jo crec que una perfecta demostració de què és el que es pot fer en aquest terreny de la promoció exterior de Catalunya, aprofitant intel·ligentment un instrument tan potent com els Jocs Olímpics. Tant a nivell d'Espanya, com a nivell d'Europa, com a nivell del món, jo crec que està permetent transmetre cap a l'exterior una visió magnífica del nostre país. Suposo que també tots estarem

d'acord a compartir un criteri de la comunitat internacional: que la gran oportunitat per als països per fer aquesta promoció exterior, la gran oportunitat decidida, encara que n'hi ha moltes altres, són les exposicions universals. Les exposicions universals concentren en el temps, durant uns quants mesos, i en l'espai, la possibilitat que els diferents països, les diferents nacions del món transmetin cap a les altres quina és la seva realitat, amb la màxima potència possible, i s'estableix una legítima competència per presentar la millor imatge possible cap a l'exterior.

Nosaltres, en aquests moments, hem tingut molt a prop una extraordinària oportunitat per poder fer això: l'Exposició Universal de Sevilla, que és una oportunitat excepcional, perquè, a més, ens ha permès... Perquè s'ha dissenyat, jo crec que amb molts altres aspectes positius, permetent transmetre la visió plural de l'Estat espanyol, s'ha precisament dissenyat permetent que les nacionalitats, que les regions que configuren Espanya puguin també, a la vegada que els estats, estar presents amb tota la potència possible. Això no és excessivament habitual en les exposicions universals; en aquesta sí que ho ha estat. I, a més, ens ha ofert, jo crec, un marc incomparable. Jo crec que l'Exposició Universal de Sevilla, per a tots aquells que l'han visitat, estarem tots d'acord que representa una realitat organitzativa, estètica, d'organització, de funcionament, absolutament magnífica, que deixa tots els ciutadans que tenen l'oportunitat de visitar-la, jo crec que amb la boca francament oberta.

Per tant, és un marc extraordinàriament positiu des d'aquest punt de vista, i per tant seria lògic que a Catalunya —que això ens preocupa d'una manera clara, que també hem participat en la realització de l'Exposició de Sevilla, perquè hi tenim catalans treballant, també, en aquesta Exposició, i participant en la seva organització, i això és un tema important a destacar—, que aquests temes de promoció exterior sempre ens han preocupat, ens interessin, hi ha un consens ampli a fer-los... En alguna ocasió hem discrepat, en aquesta també discreparem, en la manera com el Govern, precisament, fa aquesta promoció exterior. Nosaltres hem considerat molt sovint que el Govern de Catalunya massa sovint es planteja la promoció a l'exterior de Catalunya pensant en l'interior, i les accions de promoció i fins i tot les despeses en activitats de promoció exterior que han existit en el passat molt sovint han pensat més en l'interior de Catalunya i en l'efecte propagandístic a l'interior de Catalunya que en la necessària promoció exterior... Però, bé, jo crec que hem estat tots d'acord que la promoció exterior era un tema important. I amb la sorpresa, absolutament clara, jo crec, de tothom que ha pogut visitar l'Exposició Universal de Sevilla, hem vist, estem veient durant aquests dies que el Govern de Catalunya ha decidit desapropiar aquesta oportunitat, i ens ha presentat un projecte de presència en l'Exposició Universal de Sevilla que és una gran calamitat. A mi em sembla que hem d'utilitzar les coses amb totes les paraules.

És una gran oportunitat perduda, i l'interès d'aquesta interpel·lació és saber per què ha passat, això. Primer, per constatar que això ha passat així. No tots els diputats han pogut visitar l'Exposició Universal de Sevilla; hi ha molts ciutadans de Catalunya que sí que l'han visitat, i jo crec que tots aquells que l'han visitat coincidiran exactament amb aquesta anàlisi: és una gran oportunitat desapropiada per projectar una imatge d'un país potent cap a l'exterior. La pregunta és per què ha passat això? És perquè el Govern de Catalunya realment no creu en la

promoció exterior de Catalunya? És perquè no creu en les exposicions universals?

També és una altra possibilitat: que el Govern de Catalunya tingui el criteri que les exposicions universals són un mal instrument, que contradigui des d'aquest punt de vista el criteri dels diferents estats en aquesta qüestió.

Jo crec que hi ha una tercera possibilitat, que és que en aquest cas concret l'Exposició Universal de Sevilla, precisament per aquesta atenció que habitualment el Govern de Convergència presta a l'efecte interior de la projecció exterior, que anar a Sevilla —precisament a Sevilla— l'any del Cinquè Centenari, en determinats segments de la població de Catalunya podia tenir un efecte negatiu; que, per tant, era millor passar una mica desapercebuts que anar allà a jugar la carta de l'Exposició Universal. Hi va haver declaracions al seu moment, no de dirigents del Govern, però de dirigents d'aquest partit, venint a dir: «què se'ns ha perdut, anar a fer el joc al Cinquè Centenari?» També és una possibilitat.

I la quarta, que potser és la més clara: és un cas més de demostració d'incompetència del Govern. En molts altres terrenys el Govern demostra una certa incompetència, doncs, potser en aquest també l'ha demostrat. Bé, això serà una qüestió que aquesta interpellació intentarà esbrinar. El que està clar és que, amb un ambient extraordinàriament ben implementat, amb una Exposició que és una magnífica demostració de capacitat organitzativa —jo crec que l'Exposició Universal demostra que el país nostre és capaç d'organitzar molt bé les coses, que Espanya és capaç d'organitzar molt bé les coses: ho farem, ho estem fent ja, amb els Jocs Olímpics, ho vam fer amb la Conferència de Pau, organitzada amb molt poc temps..., jo crec que és una bona demostració—, nosaltres hem decidit instal·lar una presència de Catalunya reduïda, curta, de poca volada..., jo diria que molt insuficient, molt parcial, reduccionista, que dona una imatge del país equivalent a aquesta, perquè el que ensenyem allà, d'alguna manera, és la traducció del país.

Sorpren la baixa qualitat del conjunt del pavelló. Del conjunt, em refereixo, perquè és obvi que en un pavelló hi ha aspectes que es poden defensar i es poden salvar. En primer lloc, l'edifici en si, tothom ho diu, és una bona arquitectura, ningú ho discuteix, en un espai que els arquitectes han hagut d'utilitzar, un espai reduït, un espai petit. Però és obvi que aquests arquitectes són bons professionals i han fet una bona feina. Això, ningú els ho discuteix. Per tant, aquest és un aspecte a no discutir: en un espai reduït s'ha fet una feina acceptable. També són positives, segurament, les exposicions individuals d'artistes catalans —dic les exposicions individuals d'artistes catalans, dic les exposicions individuals. Permet, potser, permetre la presència, durant una setmana, d'artistes diversos i, per tant, oferir una certa visió plural del nostre art contemporani. No és el mateix, segurament, l'exposició general, perquè, per com és de reduït l'espai disponible, pràcticament només es pot ensenyar... I això contrasta amb l'exposició que s'ha fet en altres pavellons d'altres països, d'altres regions espanyoles o d'altres nacionalitats espanyoles, d'art propi, amb molta més presència. Perquè, és clar, com que les parets són molt petites, doncs, hi caben molt poques coses: una peça de romànic, una peça de gòtic, és a dir, no ha pogut donar més de si i, per tant, és veritat que l'exposició de la globalitat de l'art de Catalunya, com a conseqüència d'una decisió política del seu Govern, que és que el pavelló fos

molt petit, diguem-ne, pràcticament no permet presentar res més. Però, bé, de tota manera, les exposicions individuals no estan malament, i probablement també —i segur, també— la gastronomia present en l'Exposició és una bona gastronomia: s'ha convidat els millors restaurants de Catalunya, i és obvi que ho saben fer bé, a un preu elevat, però ho saben fer bé. Jo crec que aquestes tres coses no s'han de discutir; ara, tota la resta, si m'ho permet, senyor conseller, tota la resta, jo tinc la impressió que ens hem equivocat. I, per tant, hem projectat una mala imatge del nostre país.

El pavelló és un pavelló petit, molt petit. En aquest cas, *small no is beautiful*, i no és pràctic, no ho és, perquè permet, un pavelló petit, confrontat a uns pavellons de mesures més superiors, oferir parets o espais per ensenyar moltes menys coses, i en el moment en què ensenyem menys coses és obvi que estàs ensenyant una visió molt limitada del nostre país. Per tant, aquesta decisió, que no sé exactament per què s'ha pres, de fer un pavelló menut, reduït... Pensi vostè que a Andalusia en diuen «el nan», *el enano*, el lema del pavelló de Catalunya és *el enano*. Jo no sé si ens interessa anar a una exposició universal en la qual, l'*apodo*, el cognom que se li dona, diguem-ne, en pla així amable, o no amable, és *el enano*. Jo diria que no. Però el problema no és que sigui *el enano*: és que, és clar, les parets són *enanas*, els espais són *enanos*, i el que podem ensenyar —ho sento molt— és *enano*, i dona una visió esquifida, des d'aquest punt de vista, del nostre país.

És un pavelló, per dintre, rutinari, fet de manera burocràtica, és un pavelló fred, és un pavelló que a les nits —jo no sé si ho han arreglat, ara, perquè de vegades les coses les van arreglant— és un pavelló fosc. L'Expo de Sevilla, a les nits, és una esplendor de llum, tots els pavellons s'illuminen, menys el de Catalunya, que està a les fosques. No sé per què, suposo que és per estalviar. Potser el Govern de Catalunya ha decidit, en aquest cas concret, practicar una política d'estalvi. Jo no ho acabo d'entendre gaire. La qüestió és que no es veu, i la magnífica... Com a mínim, les nits que jo hi he estat, i altres persones que han tingut oportunitat de visitar-la, destaquen que a les nits és dels pocs pavellons que no tenen llums a l'exterior, cosa relativament peculiar.

És un pavelló que no té cues. És clar, la gent no el va a veure, no interessa! És un avantatge, no has de fer cues; ara, és clar, és una demostració que a la gent no li interessa veure'l, la gent no el va a veure perquè té un interès molt reduït. No hi ha àudio-visual. En un país com el nostre, que és un país potent, en la seva indústria i en la seva capacitat tecnològica, en una exposició que és la gran exposició de l'àudio-visual, vostès fan la decisió que no hi hagi àudio-visual. Pengen tres pantalles del sostre, projecten diapositives —tècniques de fa molts anys—, quan tota la resta de països, incloent bastants pavellons autònoms, estan amb les pantalles de cinema de tres dimensions, de 360 graus, els Imax i els Moviemax, i nosaltres ens dediquem a projectar en pantalletes, cosa que fèiem als col·legis fa cinc o sis anys.

Tampoc acabo d'entendre aquesta voluntat de transmetre aquesta imatge escurçada, reduïda, esquifida, del nostre país. La imatge de la indústria del país... És clar, no hi ha espai, no tenen lloc per ensenyar les coses, no poden demostrar la potència industrial de Catalunya, s'han oblidat de la Fira, la Fira de Barcelona no existeix en el seu pavelló, no existeix el port de

Barcelona... Per ensenyar la indústria de Catalunya han d'escollir dues indústries cada setmana, i s'obliden que la gent només normalment va una vegada a veure el pavelló i, per tant, la imatge que jo vaig fer, de ciutadà, el dia que jo hi vaig anar, és que a Catalunya, la indústria a Catalunya eren la Derbi i la Kepro, una immobiliària i una fàbrica de motocicletes. Res més! No hi ha cap presentació addicional de la realitat industrial del país.

Bé, i podria fer una llista molt interminable del conjunt de desastres reals, perquè desastre real és transmetre una mala imatge del país cap a l'exterior sense cap tipus de necessitat. Que vostès, com a conseqüència jo no sé exactament de què, si ganes d'estalviar, cosa que dubto, perquè vostès, normalment, en la seva..., sobretot en la promoció interior... Perquè només que haguessin fet el que van fer a la passada campanya electoral en el pavelló Robert, haguessin agafat allò i ho haguessin portat a Sevilla, haurien quedat cent vegades millor del que han quedat en aquesta ocasió. Cent vegades millor! No sé per què no ho han fet. O bé no volien anar a Sevilla, senyor conseller, no volien gastar diners, no creuen en les exposicions universals, no creuen en la promoció exterior, o bé van prendre unes decisions de tipus incompetent.

I per últim —i amb això acabo—, vostès, en aquest cas, han tornat a caure en el seu vell i tradicional sectarisme. Jo no crec que haguem de fer, que el Govern de Catalunya hagi de fer el que ha fet el senyor Fraga: el senyor Fraga va agafar un avió, va agafar tot el Parlament, tot el Parlament gallec, i el va portar a la inauguració del pavelló de Galícia. Jo crec que això no s'ha de fer, em sembla incorrecte, fer-ho; ara, d'això a allò altre, a l'esquifidesa de la seva resposta a una pregunta de la diputada Montserrat, de no portar pràcticament ningú, ni els portaveus dels grups, només el president del Parlament —que ens representa a tots, molt bé, en això, jo hi estic absolutament d'acord (*remor de veus i rialles*)—, però entre l'exuberància, diguem-ne, cèltica del senyor Fraga i la seva absoluta ridiquesa, etcètera, jo crec que hi ha un nivell. I no es preocupi, no és un problema que no vulguem pagar els diners, perquè, per exemple, els diputats i senadors a Madrid, miri, resulta que els viatges per Espanya els podem fer... Ningú no ens va convidar, aquell dia. I no val allò que va dir vostè: «Tothom se'n va assabentar pels diaris», perquè normalment això no es fa, perquè, quan es fa un acte, normalment, el mínim és que et convidin, i vostès es van oblidar de convidar ningú que representés el conjunt plural d'aquest país a la presència de Catalunya a l'Expo. I jo, per tant, haig de continuar pensant que vostès en el fons, en el fons, el que volien fer era amagar la nostra presència a l'Expo, perquè en el fons, en el fons, els feia vergonya estar presents a l'Expo.

Espero que la seva explicació sigui més satisfactòria i dono gràcies al president per la seva condescendència.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart): Senyor president, senyores i senyors diputats, vostè, senyor Sala, pel que fa referència a mi, és un home sorprenent, però ara he descobert que vostè també és un savi, perquè vostè ens ha donat una lliçó, en molt poques paraules, de com havia de ser el pavelló de Catalunya, com s'havia d'haver fet, què s'hi havia d'haver posat, què no s'hi havia d'haver posat, quines dimensions

havia d'haver tingut, quins elements s'hi podien haver incorporat... Jo deia que vostè em sorprèn, i em sorprèn molt sovint, perquè moltes vegades l'escolto aquí, altres vegades llegeixo els diaris, i sempre em provoca una reacció que va, com ara, des de la hilaritat fins a la pena (*remor de veus*). És a dir, vostè em provoca reaccions emotives, però difícils vegades, rares vegades em provoca una reflexió racional. (*Remor de veus*.) Avui, amb l'enumeració que vostè ens acaba de fer, vostè, d'alguna manera, confirma aquesta impressió que jo ja tenia.

En primer lloc, vostè és una persona informada, vostè està a l'executiva, si més no, del seu partit a dos llocs, a Madrid i aquí, vostè és diputat a Madrid, vostè és diputat a... (*Remor de veus*.) Perdó: senador, perdó. És a dir, vostè és de les persones que podria tenir més coneixement; per tant, quan vostè parla dels metres quadrats, vostè hauria de saber que l'assignació de metres quadrats ha sigut deguda a una decisió del comissariat de l'Expo.

Per altra banda —després en parlarem—, nosaltres coincidim en moltes de les coses que vostè ha dit —perquè vegi com hi ha punts de coincidència. En primer lloc, coincidim amb la importància que té la promoció exterior de Catalunya, de la nostra cultura, de la nostra tecnologia i del nostre país, i amb aquesta coincidència que vostè ha assenyalat —com vostè deia—, nosaltres ho hem fet, procurem fer-ho al millor possible. Vostè ho diu malament quan pensa que la promoció que fem la fem més pensant cap endins que cap enfora: sempre que fem una promoció, i els resultats ho demostren, les inversions que es produeixen dels països estrangers aquí a Catalunya, els resultats del millor coneixement del nostre país, de la nostra cultura, de les nostres activitats..., això vol dir que les manifestacions i les expressions que, a través dels òrgans especialitzats, del Copca, del Copec, dels viatges del president, de les actuacions de la Generalitat, aquesta promoció em fa l'efecte que assoleix els resultats que perseguíem, i, si més no, em remeto a les estadístiques i al tan anunciat debat i a la situació en què avui Catalunya es troba, de bon coneixement exterior, de bona confiança en els inversors estrangers i de bon prestigi de la nostra cultura.

Vostè em deia què pensem en relació amb les exposicions universals. No en tingui cap dubte, senyor Sala, nosaltres aprofitem —i em penso que en això també coincidim— totes les oportunitats per promocionar el nostre país, i així també ho hem fet amb l'Exposició de Sevilla. I vull aquí, públicament, agrair precisament la invitació que se'ns va fer per part del comitè de participar-hi, i em penso que vam ser la primera comunitat autònoma que vam signar l'acord de participació —si no la primera, la segona, però vàrem ser de les primeres—, i hi havia altres comunitats autònomes que fins a l'últim moment així no ho havien expressat. Per tant, nosaltres vam anar a l'Expo amb plena convicció, amb ple convenciment i, a més, amb la voluntat de fer un bon paper.

Vostè diu que la presència de Catalunya... Em penso que la presència de Catalunya ha estat molt viva, no només pel que després em referiré del nostre pavelló, sinó per la presència de molts catalans, molts catalans que hi han participat, catalans que, d'una manera o altra, d'alguna forma han tingut el suport, l'ajut, la col·laboració permanent de la Generalitat i que ha fet que avui l'Expo, d'alguna manera, sigui una bona expressió catalana. Nosaltres, quan hi vam anar el dia de Catalunya, per casualitat, es van produir dos esdeveniments en els quals

participaven catalans: un d'ells, per exemple, era el Don Quixot que feia el Flotats, amb la col·laboració de l'Scaparro, i això havia sigut una iniciativa que havia sigut no pas ni de l'Expo, en aquell moment, sinó que venia d'una persona a la qual vostè sap que nosaltres hem procurat potenciar i ajudar, com és el teatre i, en aquest cas concret, també, el senyor Flotats.

És a dir que nosaltres pensem que, en relació amb l'Expo, ens hem expressat clarament. Des del primer moment no va haver-hi cap vacil·lació; la primera persona que se'n va ocupar va ser..., en aquell moment va ser nomenat comissari el senyor Sanuy, que ho va fer amb ple entusiasme i, a més, va dibuixar les línies del que havia de ser la participació de Catalunya en aquest pavelló.

Vostè diu que això és un desastre, que és una gran calamitat, que ha sigut una oportunitat desaprovechada... Aquí comencen els punts de no-coincidència. Jo, la veritat és que quan anava per l'Expo —que també vaig anar-hi, com vostè sap— hi vaig veure alguns pavellons que vaig pensar: «Aquests, segurament, li agradarien més, al senyor Sala.» Pavellons en què hi havia més llum (*remor de veus*), que hi havia més colorines, que eren més... És a dir, pavellons que, per les seves característiques, jo estava convençut que a vostè potser li agradarien més. I, veu?, aquesta vegada l'he encertada, i vol dir que tenim elements, si no de sintonia, sí, en canvi, de comprensió. (*Remor de veus.*)

El pavelló de Catalunya, per altra banda, vostè diu que és d'una bona arquitectura. Primer diu que li diuen *el enano*, però després diu que està fet per un parell d'arquitectes competents i té una bona arquitectura. En què quedem? Perquè el pavelló, la part de fora, allò del «nanisme», no l'hem fet nosaltres, l'han fet també els arquitectes, i quan vostè diu que és un pavelló ben construït, em penso que amb això avala la selecció que un jurat va fer dels arquitectes que el van realitzar.

Vostè diu també que aquí hi ha bones coses. Diu, per exemple, que és bo que hi hagi aquestes exposicions setmanals dels pintors catalans; vostè diu que hi ha una bona gastronomia; vostè em penso que deia, fins i tot, que hi havia una concepció global de l'interior que era raonable... Jo, això, ho comparteixo, és a dir, jo crec que, des d'aquests punts de vista, el pavelló ha sigut un pavelló encertat.

Per altra banda, el que li haig de dir és que vostè fa aquesta versió, diguem-ne, tremendista, i gairebé terrorista (*esbroncament en un sector de l'hemicicle i remor de veus*) i, en canvi, nosaltres...

El Sr. PRESIDENT: Silenci... (*Remor de veus. Rialles.*) Silenci!

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Deixem-ho en tremendista (*riales*), perquè, el terrorisme verbal, no volia incorporar-lo al tremendisme verbal. Però, de totes maneres, jo el que li puc assegurar és que moltes de les persones i personalitats que han visitat el pavelló de Catalunya, el comentari que n'han fet —i tinc la impressió que, probablement, persones properes a vostès, que van ser-hi presents amb motiu d'un altre dia—, l'expressió que van fer del pavelló va ser satisfactòria; si més no, a les persones que van anar-hi així els ho van expressar. Pot ser que tinguin un doble llenguatge i que quan estan davant diguin una cosa i quan estiguin al darrere una altra, però tingui la seguretat que moltes persones s'han mostrat i ens han explicat que el pavelló aquest i les actuacions de l'Expo havien sigut encertades.

Li haig d'explicar una cosa. Quan vostè diu: «Quins són els objectius del pavelló?»... Aquest pavelló, senyor Sala, té una filosofia: la filosofia que té aquest pavelló, en relació amb d'altres, és la del dinamisme. Nosaltres volíem fer un pavelló dinàmic. Quan vostè diu que les persones només hi van una vegada i no hi van més, vostè, evidentment, parla de memòria: si vostè llegís el que diuen la gent de Sevilla, expliquen que la gent hi va molts més dies, que hi ha un 40% de presència de sevillans..., és a dir, que hi ha un tipus de persones que repeteixen la visita d'una manera habitual. Ara, finalment, han decidit tornar a obrir les entrades a preu reduït per a les persones del país, i això vol dir que hi ha moltes persones que hi tenen una freqüència habitual. Tant és així que, el pavelló de Catalunya, hi ha moltes persones que el visiten setmanalment, i els comentaris i les crítiques que es fan als diaris i que, d'alguna manera, representen també aquesta versió, vol dir que aquest concepte dinàmic era un concepte encertat. La versió dels països s'ha de fer d'una manera que permeti arribar, que permeti explicar i que permeti ser comprensible.

Aleshores, aquí, efectivament, com vostè deia, en aquesta exposició, nosaltres vàrem voler donar una visió del que és Catalunya, l'art i la història, i aquí es van exposar vint peces representatives de l'escultura, la pintura, la ceràmica i els oficis artístics conreats a Catalunya d'una manera tradicional. Li vull recordar que a l'anterior exposició universal Itàlia només va presentar dues peces; és a dir, vint peces per a persones que fan una lectura intel·ligent (*remor de veus*) donen una visió del que és l'art i la història de Catalunya comprensible, no segons, diguem-ne, una lectura mal feta o ràpida o, moltes vegades, hipercrítica (*remor de veus*); però moltes persones han sabut apreciar el que representa l'art i la història de Catalunya a través de vint peces, importants totes les vint.

Hi ha una exposició de llibre antic, perquè nosaltres tenim..., un dels nostres orgulls és poder mostrar com els primers exponents escrits eren precisament a través de llibres antics. Hi ha una part de llibre antic i hi ha una part de llibre contemporani. Barcelona, capital editorial: volíem donar tant el que havia sigut la seva història com el que és la força de la indústria editorial catalana, i això està representat, moltes persones ho saben apreciar i així ho han dit.

Hi ha una part de turisme, d'informació turística. Vostè sap que Catalunya és un país turístic, i volíem que hi hagués aquesta presència de la Catalunya turística del 92, amb les ofertes que presenta i les infraestructures turístiques de què disposa.

Hi ha aquesta exposició que vostè lloava —i en això coincidim— dels catalans actuals, i després hi ha aquesta presència industrial, perquè vostè sap que nosaltres diem que Catalunya és una de les primeres regions industrials del sud d'Europa, i volíem que aquesta presència hi fos present, no només d'una manera permanent, sinó a través de dues empreses que cada setmana es van modificant i que, d'alguna manera, contribueixen a crear aquesta capacitat de dinamisme i de participació.

I després hi ha un plafó olímpic, on hi ha fotografies i un vídeo de les subseus, que ens recorda els esdeveniments dels Jocs Olímpics.

No tinc més temps: després li acabaré de replicar. Jo crec, senyor Sala, que no hi ha hagut error, i jo crec que aquest pavelló és un pavelló encertat: crec que Tàpies identifica clarament el que representa el pavelló de Catalunya, que són unes dimen-

sions apropiades, que aquest sentit dinàmic és més important que no el sentit estàtic i que només una lectura volgudament tremendista i, d'alguna manera, crítica, hipercrítica, d'aquest pavelló, condueix a conclusions com les que vostè ha dit, que no són compartides per moltes persones. És evident que a tots ens agradaria que el pavelló de Catalunya fos el més important de l'Expo, però també li puc assegurar que aquest no era l'objectiu possible, tant per l'espai de què es podia disposar com també pels elements que el condicionaven.

Després, de totes maneres, prosseguiré amb la meua explicació, si el senyor president i vostès m'ho permeten.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor Sala, durant cinc minuts.

El Sr. SALA: Bé, moltes gràcies, senyor president. Jo espero que el conseller de Cultura no estigui tan traumatitzat per la meua persona que quan va de visita a l'Expo vagi pensant quin efecte tindrien sobre mi els diferents edificis. (*Remor de veus.*) Espero que pugui visitar les coses sense tenir-me a mi a sobre i haver de pensar exactament què és el que jo pensaria de les coses que passen. Per tant, suposo que ha estat un *lapsus linguae* i no és una cosa permanent, diguem-ne, perquè ho lamentaria: no vull pertorbar el seu estat anímic, diguem-ne, habitualment. (*Remor de veus.*)

Jo crec que aquest pavelló és, precisament, una demostració clara del que no s'ha de fer. Per tant, jo crec que és un resum obvi, ostensible i clar de com no s'ha de fer un pavelló que projecti a l'exterior la imatge de Catalunya: un pavelló en el seu conjunt, no estrictament en la seva arquitectura, l'arquitectura és una bona arquitectura, perquè els arquitectes eren uns bons arquitectes. No he dit mai que la seva concepció interna fos raonable: és absolutament irraonable, des del meu punt de vista; per tant, en això, no hi estic d'acord —la concepció interna, un cop omplert l'espai que els arquitectes han deixat.

Una cosa són els metres quadrats, una altra cosa és el volum. S'ha fet una opció que han marcat els arquitectes, que el volum global, el volum global, no la superfície, el volum global... I la prova són tots els edificis de pavellons autonòmics, també cal dir que molt ben situats, molt ben ubicats físicament en aquesta ocasió, en un marc immillorable, no en un racó... Perquè, miri vostè, si els pavellons autonòmics, l'organització de l'Expo... En la qual també vull dir que hi ha una presència de catalans molt important: vull recordar, per exemple, que el nostre vicepresident del Govern, el company Narcís Serra, ha tingut un paper decisiu en l'organització de l'Expo, com molta altra gent que ha estat treballant molt clarament en aquest tipus de tema...

Els pavellons autonòmics han estat absolutament ben ubicats, si els haguessin col·locat en un racó potser aquest efecte negatiu de la mala imatge que aquest pavelló dona de Catalunya... I només cal que preguntí. Jo no voldré ara fer aquí la consulta als diputats que ja l'han pogut visitar, però jo estic segur que, a tots els diputats que l'han visitat, no els haurà passat allò del senyor conseller a la visita que va fer, que jo no sé exactament quina va fer, perquè devia veure un altre pavelló. (*Remor de veus.*) Clarament: no ha vist el pavelló que jo he vist, i que molts diputats han vist, i m'ho han explicat, i molts ciutadans han vist, i m'ho han explicat allà mateix. Allà mateix. Perquè a mi algú em va conèixer: recordo una parella de Tortosa i una altra de Sant Feliu de Guíxols que em deien —i no tinc pas la

impressió, per la manera com parlaven, que fossin massa socialistes—, em deien: «Com hem pogut fer aquest pavelló?»

Perquè en aquell moment, a més, en aquell moment, a més —després ho han corregit una mica, contra el criteri de la directora del Departament, que és una dona professional, però no sé per què en aquest sentit els va entabanar—, en aquell moment, i durant bastants setmanes, dels Jocs Olímpics no se'n parlava: no existiren els Jocs Olímpics en el pavelló de Catalunya, durant bastant temps. I, a més, es deia, i s'afirma... Jo tinc aquí un retall de la directora del pavelló que deia: «Aquí promocionem Catalunya, i no Barcelona.» I, per tant, quan anaves allà i preguntaves pels Jocs Olímpics... fa molt pocs dies, eh? Ara es veu que han posat un plafó, però l'han posat ara, perquè, clar, la vergonya de no parlar dels Jocs Olímpics al pavelló de Catalunya era bastant considerable. Anaves allà i preguntaves pels Jocs Olímpics i et deien: «No, per als Jocs Olímpics vagi al pavelló del Comitè Olímpic Internacional.» I quan demanaves: «Bé, i publicitat?» Quina publicitat? Et donaven un fulletó minúscul. Però és que per no haver-hi... —ara es veu que sí, que també n'han afegit—, per no haver-hi, no hi havia ni cobis, a la venda.

Jo em vaig entretenir una estona mirant, i anava... (*diverses veus increpen l'orador*) Perdoni, perdoni... Perdoni, no, no, no... Escolti, és un tema bastant decisiu de l'absoluta inòpia amb la qual vostès van organitzar aquest pavelló: quan anaven ciutadans al pavelló a comprar cobis no n'hi havien, de cobis! Doncs, demostra exactament, vostès, fins a quin punt han portat l'organització d'aquest pavelló. No s'equivoquin, no s'equivoquin: és un símptoma clar, clar, que vostès van començar amb mal peu l'organització d'aquest pavelló, i lamentablement veig que seguiran exactament en la mateixa circumstància.

Turisme. El conseller de Cultura diu: «No, hem fet promoció turística.» Escolti, promoció turística, en tot cas, és el que han fet les Balears. Vol que li expliqui què era, la promoció turística? Era un taulell com aquest amb quatre cartells —quatre cartells— al darrere i una noia que estava allà, una noia molt, molt..., bé, una noia que estava bé, una noia bona (*fortes rialles*), però no vull ficar-m'hi, que donava fulletons, que et donava un fulletó, quatre... Vol que li expliqui què vol dir promocionar turísticament una zona? (*Remor de veus.*) Vol dir... Vol que li expliqui què vol dir promocionar...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. SALA: Promocionar...

Disculpes, demano disculpes a les companyes diputades.

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Senyor Sesmió, que no té la paraula.

El Sr. SALA: He caigut en la provocació masclista dels diputats de Convergència i Unió. Demano disculpes. (*Forta remor de veus i rialles.*) Demano disculpes, no ho faré més. No ho faré més, demano disculpes.

El Sr. PRESIDENT: Demanant disculpes... Silenci!

El Sr. SALA: Vostè sap què vol dir, la promoció turística que vostès feien? Quatre cartells, eh? Cartells, cartells de...

Resumint, resumint, senyor conseller, jo crec que vostès van anar, en aquesta exposició, amb el peu mal ficat, per les raons que siguin: pressupostàries, perquè els incomodava anar a Sevilla, perquè es pensaven que jugar a fons el tema de l'exposició universal, del cinquè aniversari, en determinats sectors del país els faria angúnia i millor que no ho fessin, perquè voler passar... Jo no sé per quines raons, però vostès van anar allà i es van

equivocar, i en aquests moments estan transmetent una imatge incorrecta de Catalunya, una mala imatge de Catalunya, que no té més transcendència que aquesta.

Jo no dic —jo no dic— que gràcies a això hi haurà menys inversió: sortosament, no, perquè si les inversions estrangeres a Catalunya depenguessin del pavelló de l'Expo, ens quedem a zero, eh? No en tinguí cap dubte. Vegi vostè el que vegi, que no sé exactament... Potser la va visitar de nit, quan estava a les fosques i, per tant, des d'aquest punt de vista no va acabar de veure massa coses.

Jo torno a dir-li..., jo crec que encara les coses serien arreglables, es podrien fer les coses una mica millor, es podria donar —amb els mesos que queden— una certa imatge una mica més plural. Per exemple, ensenyar una mica més globalment quina és la indústria a Catalunya, quin és el paper de Catalunya, jugar una mica més a fons la carta dels Jocs Olímpics, presentar una imatge turística de la Costa Brava, de les terres de Lleida, que no sigui simplement un cartell, un cartell —i fent competència a les Balears, o a altres comunitats autònomes, que han fet un desplegament molt potent de la seva realitat natural, per exemple—, etcètera. Tot plegat —tot plegat—, tema a tema, perdem davant no d'Alemanya o de França, perdem davant —i no vull..., si hi ha algun company que és...— de pavellons com poden ser els de Castella-la Manxa, no diguem el d'Andalusia, que és el pavelló amfitrió de la comunitat autònoma amfitriona —i, per tant, és lògic que se n'hagin gastat més, però de moltes comunitats autònomes estem, clarament, per darrere d'aquestes comunitats autònomes. En tema industrial, la comunitat valenciana ens dona... —i em sembla molt bé, però simplement en deixo constància—, etcètera. Podem fer una llista bastant llarga d'una decisió equivocada, que si vostès la visiten amb els ulls d'un ciutadà normal, se n'han d'adonar, i si no se'n volen adonar és perquè..., ho entenc, perquè ho han fet i estan ficats en un camí i és molt difícil reconèixer l'error.

Si tornem a tenir una altra exposició universal, que la tindrem d'aquí a quatre anys, primer, la farem nosaltres i, per tant, la farem bé i, en qualsevol dels casos, jo crec que l'oportunitat segur que l'aprofitarem, que en aquesta ocasió l'hem desaprofitat. I al senyor conseller li recomano que s'oblidi que és conseller i que, un dia, com a ciutadà, se'n vagi a veure'l, parli amb la gent, parli amb la gent de veritat, amb els catalans —perquè hi ha molts catalans que visiten l'Expo, moltíssims catalans—, i que li expliquin el que aquests catalans que estan a l'Expo pensen de l'Expo.

I vostè, senyor conseller, no em digui que la gent visita el pavelló de Catalunya més d'una vegada, perquè és que no l'han visitat ni una sola vegada. No li he dit que no hi havien cues, que és dels pavellons menys visitats de l'Expo, el pavelló de Catalunya? Llevat, perdó, llevat, llevat de l'única iniciativa important que hem pres, que de veritat, de veritat que l'hem pres i estava bé, que és durant una setmana dipositar la Copa d'Europa del Barça, que ha provocat unes cues enormes en aquest pavelló durant tota la setmana que la Copa ha estat dipositada allà. La resta dels dies no hi ha cues, la gent no torna; és el pavelló *enano* i en el tam-tam que circula per la ciutat de Sevilla és un pavelló que no s'ha de visitar.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala, encara que me les hauria de donar vostè, pel temps que... (*Rialles.*) Senyor conseller, pot fer la contrarèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyor diputats, senyor Sala, jo em reafirmo en el que he dit al començament del meu parlament: vostè és un home molt apassionat. Jo, les expressions que jo deia —que no li vull repetir—, les reitero, i vostè fa una tasca absolutament hipercrítica, poc racional, poc sensata i poc ponderada del que és el pavelló de Catalunya de l'Expo de Sevilla. Només s'entén des del punt de vista que vostè fa una crítica sempre d'aquesta manera, extravagant, i sempre d'aquesta manera buscant més l'element no ponderat, que no pas buscant la racionalitat de la seva exposició.

Quan jo li deia que moltes persones havien lloat el pavelló de Catalunya, vostè sap que és veritat. I a més vostè ho confirma quan em torna a dir, diu: «És que el pavelló..., la part arquitectònica està bé» —diu—, «l'interior no està bé». Vostè no sap, senyor Sala, que els arquitectes fan no només l'edifici de fora, sinó també la part interior, l'interiorisme? Vostè no sap que l'arquitectura té un doble aspecte, interior i exterior? Com s'entén que vostè només parli..., com si només la paret fos dels arquitectes i l'interiorisme no ho fos? Aquesta, la concepció global del pavelló, respon a un criteri orgànic, en el qual hi han participat totes aquestes persones, que elles mateixes es manifesten satisfetes del treball realitzat. Elles i moltes persones. Vostè, quan parli, digui: «A mi no m'agrada, i als tres amics amb què hi vaig anar no els va agradar.» Però vostè segurament devia anar amb amics que devien disfrutar carregant-se el que és de casa i trobant bo el que és de fora de casa. (*Esbrincament en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Li ho repeteixo, i, a més, senyor Sala, per a la seva..., per a la tranquil·litat de tothom, perquè la gent no pateixi per aquest punt de vista del senyor Sala, els haig de dir que fins al dia 28 de juny el pavelló de Catalunya havia rebut —i això està comptabilitzat, és ponderable— més que molts altres pavellons: hi havien passat 235.000 visitants. Hi passa una mitjana de 3.500 visitants per dia. Suposo que deuen ser persones que no els deu agradar, que deuen anar-hi per criticar-lo, que deuen trobar que tot no funciona...

Tampoc, senyor Sala, és raonable el que vostè diu de la part de turisme. El turisme, la promoció turística, no es realitza posant cinquanta cartells en comptes de quatre. La promoció turística es realitza sobre una base estructurada i organitzada d'informació i documentació, i el que hi ha és una documentació acurada sobre els sectors i les zones turístiques que hi han a Catalunya. En favor d'això li haig de dir que és molt important —jo deia que era un pavelló dinàmic—..., que hi ha vuitanta persones de personal estable en el pavelló de Catalunya: vuitanta persones que donen informació, que donen documentació i que es preocupen que la gent que el visita quedi satisfeta. Vostè segurament no ho necessita, perquè té els seus llocs turístics ja precisos i determinats, però jo li asseguro que la part d'informació turística és una de les que rep... i on són atesos d'una manera adequada. La promoció que es fa des de dintre del pavelló, tant des del punt de vista de la riquesa artística, com des del punt de vista de la riquesa cultural, com des del punt de vista de la riquesa industrial, com des del punt de vista de l'aportació turística, em penso que estan dignament representats i molt ben ateses les persones que hi són.

Vostè em deia que en el pavelló de València, diu: «És que la part industrial està al pavelló de València.» Jo li vull recordar que la part fonamental del pavelló de València fa referència, precisament —com també en bona part és lògic—, als cultius mediterranis. Si vostè ha visitat el pavelló, jo li recomano que vagi al de València i veurà com fan un esforç per demostrar els cultius mediterranis, en bona part una de les fonts principals de la riquesa valenciana, i és normal que ells ho facin. Nosaltres hem de diversificar la nostra proposta, busquem un turisme cultural, busquem altres recursos i, en aquest sentit, el que li haig de dir és que els visitants contradiuen el que vostè diu, les opinions contradiuen el que vostè diu, i li haig de dir que els diners que s'han invertit també contradiuen el que vostè diu.

Li explicaré que les comunitats que han gastat menys que Catalunya són aquestes següents: Astúries, Balears, Canàries, Cantàbria, Castilla - La Mancha i Castilla-León —una mica per l'estil—, Extremadura, la Rioja, Madrid, Múrcia, Navarra, el País Basc i València. Tots aquests han fet inversions per sota de la catalana. Suposo que la grandiositat exterior li haurà agradat més que la nostra, probablement hi havia més colors, més vermells i més verds, però la inversió que s'hi ha realitzat, la voluntat de donar una presència activa i ponderada hi ha sigut, i la inversió s'ha realitzat sobre aquesta part activa, en la qual jo estic convençut que els objectius s'han aconseguit.

La prova és que vostè demani avui, però un..., pel que vostè deia, pel restaurant o pel pavelló de Catalunya i veurà com, molt segurament, li diran que està cobert. Vol dir que la gent hi compta, que és un pavelló viu, és un pavelló que setmanalment surt als diaris, tant perquè ofereix una proposta diferent... Els altres no ho han sabut fer, nosaltres aportem exposicions, nosaltres portem nous restaurants, nosaltres aportem noves empreses... Forma part d'una dinàmica que facilita que els nivells de comunicació de Catalunya siguin oberts en els diaris i en el conjunt de la premsa informativa andalusa.

Això és el que buscàvem, això és el que perseguíem; és a dir, que la gent ho tingués present, que la gent ho conegués i que cada setmana Catalunya fos notícia. Vostè segurament ho hauria fet d'una altra manera, hauria fet un pavelló molt llarg, molt punxegut, i segurament hi veuria tipus i principis que vostè ara expressava i que nosaltres hem procurat que la discreció, que la formalitat de les persones que hi haguessin estiguessin més per l'atenció, més pel servei, més per donar notícia de Catalunya que per altres coses.

Jo li demano, li recomano, senyor Sala, que vostè un dia es tregui diguem-ne la seva..., la seva guerrera de militant, vagi al pavelló de Catalunya, procuri fruir-ne, i estic convençut que vostè se sentirà orgullós..., ja se'n sent de ser català, però també se sentirà orgullós de la tasca de representació que han fet de Catalunya a l'Expo de Sevilla.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. (*Remor de veus i rialles.*) Silenci!

Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Cas Casinos

Passem al vint-i-setè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre el Cas Casinos i dels vots particulars reservats per defensar en el Ple.

La Comissió ha acabat els seus treballs i ha emès Dictamen. D'acord amb la Junta de Portaveus, el debat es descabdellarà de la següent manera: un representant de la Comissió pot presentar el Dictamen durant quinze minuts i, després, els representants dels grups parlamentaris que han presentat propostes de conclusió no acceptades tindran la paraula, també durant quinze minuts; els grups podran posicionar-se durant deu minuts, en relació amb les conclusions dels altres grups, en el mateix moment en què defensin les seves propostes de conclusió, de manera que poden sumar quinze més deu; a continuació es procedirà a la votació, primerament de les conclusions discrepantes i després del Dictamen de la Comissió.

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Escudé, per presentar el Dictamen de la Comissió.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, voldria precisar que aquesta és la primera vegada que parlo sobre la Comissió d'Investigació del tema Casinos en nom del Grup de Convergència i Unió, i no com a president de la Comissió, com fins ara havia fet. Per tant, jo no faré una presentació del Dictamen en nom de la Comissió —és un tema que vam convenir tots que no calia fer—, sinó que defensaré, explicaré, intentaré convèncer-los a tots vostès del bon fonament de donar suport a aquestes conclusions que, majoritàriament, va adoptar la Comissió.

Evidentment, espero que tots vostès hagin vist el text del Dictamen. No parlaré de tota la primera part, perquè és una descripció volgutament neutra i objectiva, consensuada amb tots els grups, i vostès veuran quins han estat els nostres treballs; després tindrè ocasió —acollint-me en aquest acord de la Junta de Portaveus— de posicionar-me en relació amb les propostes dels altres grups.

Dit això, passo tot seguit a explicar per què entenem que són correctes les propostes de la..., que no són propostes en aquest moment, sinó que són conclusions, majoritàries, però conclusions de la comissió, que es limiten o es concreten en nou apartats.

La primera conclusió, adoptada majoritàriament per la Comissió, és que l'anomenat «cas Casinos» consisteix, i consisteix de forma exclusiva, en l'existència d'unes accions judicials de naturalesa criminal, entrecruades d'uns ciutadans. Uns ciutadans concrets que apareixen reflectits, el senyor Jaume Sentís i el senyor Artur Suqué, i això realitzat davant d'un Jutjat concret, el Jutjat d'Instrucció número 6 de Barcelona, i això és el cas Casinos. I té un apèndix que, formalment, realment crec que té poca importància, però que a l'opinió pública, o en alguns casos en alguns grups parlamentaris, ha tingut una transcendència més gran, que és que aquest cas Casinos ha anat complementat amb unes filtracions —diguem-ne—, uns judicis, unes elucubracions, unes informacions que han aparegut en diversos mitjans. I, fonamentalment, emanades del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, que fa dos anys i mig, en diverses ocasions —i vostès en són conscients, o millor dit, els que són diputats i diputades de l'anterior legislatura ho coneixen perfectament—, des de fa dos anys i mig, periòdicament Iniciativa per Catalunya ens va retraient aquest tema, cosa que reconec que és legítim, però objectivament haig de constatar que tot allò que fa referència al cas Casinos està aquí, i que fonamentalment hem obtingut a la via pública moltes vegades la informació a través de les manifestacions d'Iniciativa per Catalunya.

La segona conclusió a què majoritàriament ha arribat la Comissió és que aquestes actuacions judicials en les quals consisteix el cas Casinos es troben encara, després de més de dos anys d'actuacions judicials, en fase de diligències prèvies o instrucció davant d'aquest jutge, d'aquest magistrat jutge del Jutjat d'Instrucció número 6. Per tant, per exemple, es troben molt més retardades del que jo tenia entès a la vista de la informació que oficiosament anava circulant. I aquí jo crec que rau la pedra d'ensopec d'aquesta Comissió, perquè em sembla —i després tindran ocasió d'escoltar els meus companys— que un fet realment objectiu constatable és que la Comissió ha obtingut molt pocs resultats. Aquesta Comissió ha obtingut molt pocs resultats per molts motius, i alguns tenim una discrepància important respecte a què obeeix —fonamentalment, se'ns diu, a una obstrucció per part de qui els parla, però, bé, ja en parlarem.

Però jo crec —això ja ho vaig manifestar en el debat de creació de la Comissió— que el tema fonamental, la pedra d'ensopec —hi insisteixo—, ha estat l'existència d'aquestes actuacions judicials. Actuacions judicials que en la fase que el magistrat jutge ens comunicava emparades per un precepte legal ben concret, l'article 301 de la Llei d'enjudiciament criminal, feien que no hi tinguem un accés legal; qui hi tenia un accés és Iniciativa per Catalunya, perquè, com és públic i notori, ha exercit, pels motius que ells han cregut oportuns, la denominada acció popular.

I a l'entorn de tot d'això gira la qüestió. Perquè si vostès repassen la part prèvia de l'informe, del Dictamen, on s'explica el que s'ha fet, doncs veuran que per dues vegades la Comissió es va adreçar al jutge magistrat dient que ens expliqués què investigava, i que allò que investigava que creïés que fos útil per als nostres treballs ens ho fes arribar. I el jutge magistrat número 6, acollint-se, o sotmetent-se, en certa manera, al que diu aquest article esmentat, ens va negar qualsevol informació, fins al punt —fins al punt— que ni ens va dir què investigava. I l'únic que ens explicava és que per altres mitjans podíem obtenir informació i que ell sobre això no hi entraria. I això és el que hem intentat fer la Comissió, amb punts de vista molt diferents, molt òbviamment, però cadascú des del seu punt de vista ha intentat obtenir aquesta informació per altres mitjans, amb alguna excepció.

A continuació entrem en una tercera resolució, constatació, en definitiva, propostes, criteris, conclusions de la Comissió, que és un fet que l'Administració central i l'Administració de la Generalitat de Catalunya s'ha d'ajustar escrupolosament a la legislació vigent a l'hora d'autoritzar l'obertura, el funcionament, la renovació de les empreses concessionàries de Casinos de Catalunya. Aquest és un tema que, també ho veurem després, hi ha algun grup que no ho veu tan clar, o no ho veu clar en absolut. Nosaltres entenem, jo entenc, com a representant de Convergència i Unió en aquesta Comissió, que de les manifestacions personals dels funcionaris afectats o bé per la documentació arribada, i constatada la seva coherència amb la legislació aplicable, tant l'Administració central en el seu moment, abans dels traspassos d'aquests serveis, com després l'Administració de la Generalitat s'han ajustat escrupolosament a la legislació.

Una quarta proposta, una quarta conclusió, és que el control que la Direcció General del Joc i d'Espectacles i la Direcció General de Tributs, que són els dos organismes, les dues direccions generals de l'Administració de la Generalitat que tenen relació, que tenen incidència, que tenen competències sobre

el control de les activitats d'aquestes societats de Casinos, ha estat correcte i adequat en tot moment.

Com una concreció d'aquest apartat, d'aquesta conclusió quarta, n'hi ha una cinquena. Perquè hi va haver un moment a la Comissió que es va discutir molt si específicament la Direcció General del Joc havia o no havia d'obrir un expedient, almenys un expedient informatiu, sobre la situació de les concessionàries de Casinos de Catalunya davant l'existència d'aquestes actuacions judicials que jo els parlava. Al nostre criteri, al nostre parer, escoltat el director general, escoltat el conseller de Governació, analitzada una documentació, concretament un dictamen jurídic molt extens, molt documentat, fet per una eminència administrativista, fins i tot de fora del nostre país, el catedràtic Santiago Muñoz Machado, arribem a la conclusió que la decisió de no obrir aquest expedient de cap tipus era no sols ajustada a dret, sinó que era obligada.

Una altra conclusió a què majoritàriament ha arribat la Comissió és que les societats titulars del joc de casino a Catalunya, aquestes societats que eren l'objecte d'investigació, han complert les obligacions fiscals que tenien quant a la taxa del joc, que com saben és la part de l'Administració fiscal que correspon a la Generalitat. Fins i tot es va veure..., hi va haver algunes actuacions administratives que no van reeixir, i no van reeixir perquè els tribunals administratius, o els tribunals de justícia, doncs, van donar parcialment o totalment en algun cas la raó a l'empresa concessionària que havia criticat, que havia impugnat aquest control, aquestes decisions de l'Administració de la Generalitat. Si vostès volen poden tenir accés —m'ho imagino— a la molt considerable documentació d'ordre fiscal que els departaments corresponents, i fonamentalment el Departament d'Economia i Finances ens van fer arribar.

A continuació hi ha una setena conclusió majoritària, que és en el sentit que aquestes mateixes societats també han complert llurs obligacions fiscals en relació amb aquells conceptes fiscals —fonamentalment, l'impost de societats— que són competència de l'Administració central. Aquí vull dir, si se'm permet l'expressió popular, que és una afirmació i és una conclusió que en nom del meu Grup vaig votar amb el que en podríem dir la boca petita; amb la boca petita perquè, com després tindrà ocasió de parlar en comentar les propostes d'algun altre grup, l'Administració perifèrica de l'Estat, vinculada en el sistema fiscal corresponent a l'Administració central, ha ofert molt poca informació, i fins i tot en alguns punts no ens ha arribat, almenys fins al dia d'avui, cap informació; ara, de la poca informació que ens va donar l'Administració central, de la part d'informació que ens van fer arribar, aquestes sí, les empreses, que tampoc no s'ajustava a la totalitat de la informació que demanàvem, però a la vista de la documentació que hem recollit i —hi insisteixo— amb la boca petita, però, la convicció és que a la vista de la documentació que ha arribat, doncs, aquestes societats també han complert les seves obligacions amb l'Administració central.

A continuació ve una vuitena i penúltima conclusió, que jo diria amb tota sinceritat que potser s'ha magnificat en algun mitjà informatiu perquè potser no s'ha capít exactament el seu abast. Aquesta proposta, aquesta conclusió, adoptada majoritàriament per la Comissió, diu —i és important— que de la documentació oficial examinada i de les compareixences realitzades davant la Comissió no apareix cap relació de qualsevol tipus

entre les empreses titulars de les autoritzacions i un partit polític o una coalició electoral. Això és important, però només diu, que quedi clar, senyores i senyors diputats, el que diu: que de la documentació examinada i de les compareixences realitzades no se'n desprèn cap operació d'aquestes a què fem referència. Les senyores i senyors diputats que tenen coneixements jurídics coneixen la dificultat o la impossibilitat, moltes vegades, de la prova negativa. Per tant, té un valor, però no és un valor absolut.

Finalment, fem una conclusió, la conclusió novena, que és una conclusió que en certa manera, més o menys..., o almenys jo personalment ja n'era conscient en començar les nostres investigacions. I si vostès repassen, es permeten la gentilesa de repassar el *Diari de Sessions*, de quan vam fer el debat el dia 29 d'abril, veuran que jo l'explicava molt, aquest tema. El fet de la poca consistència, de les capacitats, de les competències de les comissions d'investigació al nostre Parlament per analitzar els seus treballs. I aquí ja ens vam estendre en aquell moment, i jo diria, la meua convicció, que els treballs de la nostra comissió han palesat una vegada més aquestes insuficiències. Les persones que han estat cridades a declarar, ciutadans privats, han vingut totes, afortunadament ha sigut així, però podrien no haver vingut. Les persones funcionàries o autoritats públiques han vingut totes aquelles relacionades amb la Generalitat de Catalunya. I no han vingut, perquè s'han acollit a una legislació..., que ens agradarà o no ens agradarà, i alguna vegada ja hem manifestat el punt de vista del nostre Grup, però que existeix, i que acollint-se a aquesta legislació no s'ha volgut venir a declarar. I ho comprenc i ho accepto, però aquesta és la realitat i no les hi podem obligar.

Per altra banda, el tema de la documentació, ja ho vam advertir en el seu moment, la documentació dels ciutadans particulars no està prevista —està prevista la de l'Administració de la Generalitat, cap més—, i per això, doncs, jo públicament voldria agrair a les empreses concessionàries allò que ens han volgut donar, allò que ens han volgut fer arribar.

I, finalment, queda un tema que, rellegant amb el començament de la presentació de les conclusions, és el tema —com deia— fonamental. Aquí ens trobem per segona vegada en la història de les comissions d'investigació del nostre Parlament des de l'any 80, que de forma paral·lela —en aquest cas de forma prèvia a la nostra actuació—, hi ha una actuació de l'autoritat judicial; autoritat judicial que, com saben vostès, en el nostre estat de dret de divisió de poders és independent totalment del poder executiu i del poder legislatiu, que som nosaltres, i, per tant, malgrat que jo m'he permès fer una certa crítica de l'actitud del senyor magistrat jutge de no donar-nos informació a l'empara d'aquest article, que reconec que és vàlid i que és d'obligat compliment, doncs, realment també reconec que la seva independència no el sotmet a les nostres disposicions, als nostres criteris, a la nostra voluntat.

I per això constatem a l'última conclusió que la normativa aplicable a les comissions d'investigació del nostre Parlament és insuficient, i és insuficient tant pel que fa al contingut —pel que he explicat: documentació, autoritat judicial, autoritats perifèriques a l'Estat— com a rang jurídic, perquè vostès són conscients que la nostra normativa en aquests moments és un article i una mica més, un tros d'un altre article, del nostre Reglament i, per tant, de cara a l'exterior, de cara..., de portes enfora del

nostre Parlament, és molt discutible jurídicament quina capacitat tenim d'obligar. I com a precedent, i per acabar, doncs, aquesta presentació, al màxim d'objectiva de què sóc capaç, de les conclusions de la Comissió —adoptades, hi insisteixo una vegada més, per majoria—, doncs, voldria dir que a nivell d'Estat, precisament davant d'aquestes insuficiències de les normatives reglamentàries, des de fa una pila d'anys existeix una llei, una llei orgànica, que regula les competències de les comissions d'investigació de les Corts Generals, precisament per a la compareixença de ciutadans privats, perquè és una limitació, és una concreció, és una constricció dels drets i obligacions dels ciutadans.

A aquest potser escàs, probablement escàs bagatge és al que al nostre entendre ha aconseguit arribar la Comissió durant el seu mandat. Aleshores, passaré, en funció de l'acord de la Junta de Portaveus, a acabar la meua intervenció posicionant-me, explicant el meu punt de vista sobre les propostes dels altres grups, pel mateix ordre que apareixen formulades.

En primer lloc, tenim les del Grup Popular. El Grup Popular en el punt primer parla que només hi ha un punt —un punt— que és important, que és el punt cinquè de l'apartat primer, que els altres quatre punts, de l'u al quart —diu—, no han estat més que desviaments en el treball i de l'atenció de la Comissió. No hi estic d'acord: tots els punts eren punts votats majoritàriament pel nostre Parlament i, en tot cas, en el punt tercer, precisament en funció de la documentació obtinguda en un altre punt que no és el cinquè, el Grup Popular presenta una conclusió, una proposta de conclusió alternativa, la número 3, que precisament fa referència a temes que no tenen res a veure amb el que, segons el Grup Popular, era l'exclusiu objecte de la Comissió.

En el segon punt fa referència al tema aquest que ja ha comentat de l'existència, al Jutjat d'Instrucció número 1, d'unes determinades actuacions judicials, i que això, segons el Grup Popular, ha impossibilitat d'entrar en el punt cinquè. Discrepo, donat que, si vostès repassen el punt cinquè, parla que podem obtenir aquesta informació per documentació oficial, no necessàriament a través d'aquesta actuació, d'aquesta documentació del Jutjat d'Instrucció que, com he explicat tantes vegades, ens ha estat negada.

En el tercer punt, el Grup Popular pretén, en contra del que jo he explicat abans sobre la correcta, totalment correcta actuació del Departament de Governació, de no obrir cap tipus d'expedient, doncs, diu que això no és un cas de prevaricació, però sí de negligència. Jo recomanaria al representant del Grup Popular que repassi el dictamen jurídic, totalment aliè a l'Administració, i veurà negre sobre blanc, al llarg de seixanta i tants folis, la documentació jurídica clara, neta i exacta de per què això no és així.

Ve després un punt 4 en què es diu que el fet que l'autoritat perifèrica de l'Estat no hagi contestat, això vol dir que hi ha un alt grau de burocràcia, que enfarrega l'Administració, etcètera. Podria ser, però a mi sincerament no em consta. El propòsit meu i del nostre Grup no és ni defensar uns ni criticar els altres; és extreure'n unes conclusions objectives. I tot el que podem dir és que, efectivament, no ens ha arribat aquesta informació de la delegació d'Hisenda. Però, a mi, ni em consta que el senyor delegat d'Hisenda a Barcelona l'hagi rebuda, perquè a través d'aquesta mecànica perversa —deia—, doncs, això ens ha estat obligat fer-ho a través d'un envitricollat camí, passant pel senyor delegat del Govern a la comunitat perifèrica.

A continuació fa la mateixa constatació, amb la qual tampoc hi estem d'acord, dient que el senyor delegat d'Hisenda s'ha negat a venir a declarar i que no ens ha contestat, perquè, efectivament, si vostès repassen la part descriptiva dels nostres treballs, la Comissió —i en el meu cas amb molta recança, perquè, hi insisteixo, saben quina és la posició del nostre Grup sobre aquest tema— doncs, al senyor delegat d'Hisenda li vam fer arribar per escrit unes preguntes, sempre a través del senyor delegat del Govern a Catalunya, i per ara, fins el dia d'avui, no hem rebut resposta. En tot cas, jo diria que aquí hi ha una contradicció evident quan el Grup Popular fa aquesta crítica de l'Administració de l'Estat i després en el punt 9 demana, precisament, que es mantingui aquesta legislació que estableix aquesta mecànica. En altres paraules, en tot cas, jo el que criticaria és la norma estatal existent i no l'actuació, la diligència o no-diligència d'un funcionari de l'Administració central.

En el punt sisè, el que fa el Grup Popular és reproduir la disposició, el comunicat del jutge magistrat, al qual m'he referit diverses vegades, i no crec que calgui donar-hi suport perquè, si repassen, veuran que en la part descriptiva està transcrit literalment i tothom serà lliure, com ha sigut lliure la Comissió, d'interpretar-lo com vulgués.

En el punt setè, el Grup Popular diu que el rebuig de la nova documentació —que això suposo que el senyor Saura els ho explicarà després i m'estalviarà de fer-ho— que el Grup d'Iniciativa per Catalunya volia portar a la Comissió... Documentació que, al meu entendre, consistia —i als serveis del Parlament ho poden constatar, perquè l'hi tenen dipositada—, consistia a aportar la mateixa documentació que existeix en els arxius del Jutjat d'Instrucció número 6 de Barcelona. I això és una conculcació de l'article 301. Si volen, la sanció és molt petiteta, però és una infracció legal. I nosaltres, almenys jo, en la meua funció de president i després en la meua funció de representant del Grup de Convergència i Unió, no estàvem disposats a passar per això.

Finalment, parla de l'obstrucció feta per mi: això potser la lligaré amb els altres grups, perquè és el *leitmotiv* dels altres grups, fonamentalment.

I acabaré la meua posició contrària a les propostes del Grup Popular fent un comentari sobre l'apartat 9 i 10, que ve a ser l'equivalent de la proposta adoptada majoritàriament, la número 9, sobre aquesta denúncia, aquest subratllar una denúncia, que ja érem molt conscients que aquesta Comissió..., les comissions tenen poques capacitats d'obligar, d'insistir, de concretar coses de cara a l'exterior. El que passa és que aquí, en el 9, el Grup Popular demana que tothom hagi de sotmetre's al Parlament, excepte aquestes persones aforades de la Llei de l'any 83 —aquesta que parlava, que autoritza les autoritats perifèriques a no comparèixer—, i a continuació, en el 10, parla que tots els ciutadans d'Espanya tenen obligació de venir a declarar davant del Parlament de Catalunya —diu—, encara que es trobin subordinats a altres administracions. Em sembla que hi ha una evident contradicció interna en aquestes propostes.

El Grup Socialista presenta una introducció que, en definitiva, jo diria que, fonamentalment, el Grup Socialista, més que fer conclusions, explicita prejudicis. Prejudicis en el sentit que, si vostès repassen tant, sobretot, l'apartat tercer de la introducció com després la primera i segona conclusió, especialment la segona, el Grup Socialista considera que dels treballs de la Co-

missió ha arribat a la conclusió —imaginin-se vostès— que hi ha unes relacions del *holding* Casinos de Catalunya amb els sectors foscos del joc, una connexió amb empreses radicades a paradisos fiscals, etcètera. Això és exactament —i el senyor Madueño suposo que hi estarà d'acord—, és exactament el que amb gran persistència, com l'honora, i que a mi em provoca admiració envers ell, des de fa cinc anys el senyor Madueño i algun company seu ens ha anat explicant com a conseqüència d'una altra comissió d'investigació que hi va haver i que, pel que veig, suposo que també deuen considerar que tampoc va servir per a res. I encara li agraeixo al senyor Madueño que ens estalviés ara —almenys en Comissió ens ho va estalviar— tot aquell reguitzell, aquell rosari d'empreses de noms exòtics, perquè les coneixem perfectament.

Bé, i com a conclusió central d'aquestes propostes, és clar, lògicament, amb aquesta introducció que —hi insisteixo— al meu criteri és un prejudici i no un judici, una conclusió treta dels treballs de la Comissió, acaba el Grup Socialista demanant, concretament —em sembla que aquest és el tema fonamental i, si no, el senyor Madueño ens explicarà si són altres qüestions—, que el Govern de la Generalitat —demana— trenqui qualsevol relació amb el *holding* del joc, Inverama, que ha de significar la rescissió del contracte amb Luditec i la revocació de les concessions dels tres casinos catalans a l'esmentat *holding*. Evidentment, la nostra posició és totalment negativa, perquè no tan sols això no ha sortit pas dels treballs de la Comissió, sinó que la legislació vigent, des de sempre, tant en matèria del joc com en matèria del joc específicament de casinos, prohibeix, impedeix, òbviament, a l'Administració de la Generalitat, en un estat de dret, adoptar mesures arbitràries.

Per acabar, el Grup d'Iniciativa per Catalunya en el primer apartat ens fa referència a l'obstrucció política. I aquest punt el deixo per al final, perquè, com he dit, aquest retret me'l fan a mi tots els grups.

Parla en un apartat segon que el Parlament lamenta que documents i fets que poden estar relacionats, etcètera, no hagin estat investigats. Ja he donat l'explicació: perquè aquests documents, al meu entendre..., i en algunes declaracions que les tinc a la seva disposició, a la premsa, doncs, el senyor Saura, en nom d'aquest Grup, ha deixat clarament que són exactament els mateixos documents que, coneixent-ho ells per la seva actuació com a acció popular, es troben en el Jutjat, i entrarem en una illegalitat.

I també, d'una forma incidental, acaba el Grup d'Iniciativa per Catalunya dient que el Parlament de Catalunya manifesta que resta pendent l'aclariment definitiu de l'anomenat cas Casinos. Òbviament —òbviament, senyor Saura—, això no és una conclusió d'aquesta Comissió; això és una realitat jurídica i sobretot política de sempre d'aquest Parlament. En el món jurídic hi ha l'excepció de la cosa jutjada; políticament, no. I vostè, senyor Saura, i els seus companys, a través de moltes iniciatives, des de fa dos anys i mig, van traient aquest tema com el Grup Socialista va traient el tema de l'EAJA i de Luditec i del que vulguin.

I amb això, i per acabar —perquè veig que m'he allargat més del que pretenia, senyores i senyors diputats—, jo voldria, una mica..., una mica avergonyit pel que haig d'explicar, perquè sembla —espero que sigui purament una fórmula dialèctica— que hagi d'explicar una mica en què consisteix la democràcia libe-

ral... La democràcia liberal, la nostra societat, de la qual tots n'estem orgullosos, consisteix en el fet que tothom pot dir el que vulgui, té llibertat d'expressar el que vulgui i defensar el que vulgui, però que a l'hora... —i això és el liberalisme, això és la llibertat—, que a l'hora de prendre un determini, si hi ha discrepància, no pot, concretament, predominar el criteri de set diputats sobre el criteri de setanta diputats. Per tant, i permeti'm que... I per això totes les acusacions d'obstruccionisme rauen damunt de dos aspectes: o que hem interpretat diferentment —jo entenc que el criteri correcte era el meu— què és el que ens deia el jutge, o bé que amb el meu vot legítim de setanta diputats no he estat d'acord amb determinades peticions que feien els altres grups. I de la mateixa manera..., i no voldria, en aquest ambient distès —sobretot després de la interessantíssima interpellació que hi ha hagut prèviament—, acabar amb una nota, diguem-ne, melodramàtica, però de la mateixa manera que jo estic disposat a arribar als sacrificis personals meus, als que calguin, fins allà on sigui, perquè el senyor Saura i tots vostès, com vulguin, em puguin criticar a mi i, fins i tot, puguin dir coses i defensar punts de vista que jo puc legítimament considerar com a calumniosos per al partit al qual estic orgullós de pertànyer, jo —hi insisteixo—, defensant aquest dret, també defensaré el dret, avui nostre, demà d'un altre grup, que en un parlament democràtic, en definitiva, qui ha d'obtenir la decisió final és, en cas de discrepància, la majoria i no la minoria.

En tot cas, com hem explicat tantes vegades, el cas Casinos es desprèn exclusivament d'unes actuacions judicials, i jo confio, com espero que confien tots vostès, senyores i senyors diputats, que arribarà un dia que la justícia —que no actua ni amb criteris de liberalisme ni amb criteris democràtics, com és el nostre, sinó amb criteris de convenció social, que tota la societat hem convingut que uns professionals especials, els jutges, han de determinar què és el que preval— dirà exactament el que hi ha i el que no hi ha. I jo —els ho avanço— estic convençut que exonerarà totalment, si és que alguna cosa hi ha, perquè ni això sabem de les actuacions judicials, el bon nom del partit al qual jo pertanyo.

Moltes gràcies, senyors i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara té la paraula... (*Remor de veus.*)

El Sr. SAURA: Un torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: No hi té dret. (*Pausa.*)

El Sr. SAURA: Senyor president, l'acord de la Junta de Portaveus va ser que agrupàvem el torn de defensa de les conclusions i el posicionament i que, independentment, podíem utilitzar torns en contra. I, per tant, demano fer un torn en contra del Dictamen de la Comissió i, posteriorment, la defensa de les meves conclusions.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: No invoco cap article del Reglament, perquè no n'hi ha cap que ho reguli, sinó que invoco els acords de la Junta de Portaveus. Acords que jo recordaria al senyor Saura, que hi era present igual que jo, que quan des de la presidència es va demanar quina mecànica s'hauria d'establir en el debat d'aquesta Comissió, i que amb aquesta finalitat es va convocar mitja hora abans de començar el Ple una reunió extraordinària de la Junta de Portaveus, precisament jo, per mirar, almenys

dialècticament, formalment, d'acostar posicions, jo vaig dir: «El sistema que vulguin els senyors de l'oposició.» Fins i tot recordo que vaig dir: «Les armes que vostès escullin, i aquestes utilitzarem.» I es va quedar que hi hauria una única intervenció, i crec que és el que ha explicat el senyor president. Perquè, és clar, en aquest terreny, a mi també m'hauria interessat poder anar sortint a cada diputat, fer un torn en contra, etcètera.

Bé, en tot cas, senyor president, la decisió està a les seves mans, i el nostre Grup, en el cas que no sigui així, doncs, creu que no s'apliquen els acords de la Junta de Portaveus, que —hi insisteixo— nosaltres no vam propiciar en absolut, tot i que reconec que dialècticament em perjudica.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Tindrà el seu torn quan li correspongui. (*El Sr. Ribó demana per parlar.*) Digui.

El Sr. RIBÓ: Senyor president, l'article 67 del nostre Reglament...

El Sr. PRESIDENT: El coneix, la presidència.

El Sr. RIBÓ: Sí, senyor president. Jo tinc dret a demanar al senyor president que ens llegeixi qualsevol article del Reglament en un moment del debat (*remor de veus*) —a la Mesa, però, gràcies per la correcció. Tinc dret a demanar a la Mesa del Parlament, i demanar al president, que llegeixi un article del Reglament.

L'article 67 del Reglament, d'un reglament d'una democràcia liberal, permet que després de tot torn a favor hi hagi un torn en contra. Acabem de sentir tots els diputats i diputades la defensa d'un dictamen que està en el *Butlletí Oficial del Parlament*, número 24, que diu: «Conclusions de la Comissió», no d'un grup parlamentari, de la Comissió; òbviament que aquest Grup parlamentari té majoria i ha fet majoria a la Comissió, però això són «conclusions d'una comissió», i crec que el nostre Grup Parlamentari, com qualsevol altre, té dret, qui ho demani, a fer un torn en contra de la defensa del dictamen d'una comissió.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, això va ser objecte del procediment en el..., vaja, tractar i arribar a acords i a conclusions concretes sobre la forma de tramitar aquesta qüestió parlamentària, perquè en el Reglament no està previst explícitament, i es va arribar a unes conclusions concretes, que són les que ha exposat el senyor Escudé. De totes formes, hi havia altres portaveus: per si al senyor Escudé li falla la memòria, per exemple, el portaveu del Grup Socialista expressi a veure què és el que va acordar la Junta de Portaveus.

El Sr. CLOTAS: Sí, senyor president, amb molt de gust. A més de perquè vostè mateix m'ho acaba de sol·licitar, també era intenció meua intervenir en aquest punt, per, entenc jo —i lamento haver estat fora en aquests moments—, ratificar el que crec que el portaveu del Grup de Convergència deu haver dit: que, efectivament, a la Junta de Portaveus vam debatre —fins i tot llargament— el procediment específic per dur a terme el debat sobre les resolucions del cas Casinos.

És evident que no hi ha una normativa en el Reglament que estableixi com es debaten específicament les resolucions conseqüència d'un debat d'una comissió d'investigació. Vam valorar diferents formes: una d'elles, la fórmula prevista en el Reglament per als debats de totalitat —és a dir: intervenció del grup explicant les seves resolucions, possibilitat d'intervenció en

contra dels altres grups i així successivament en cada una de les propostes de resolució—; això ho vam contemplar, i és una figura reglamentària prevista en els debats de totalitat.

No obstant això, per economia de debat, per agilitat de debat i també per eficàcia, tenint en compte —i recordo un dels arguments que va sortir a la intervenció de gairebé tots els portaveus— que els arguments que es podien donar en el moment de defensar les resolucions que un grup presentava eren gairebé els mateixos raonaments que expressaven implícitament el rebuig contrari a altres resolucions, per això mateix varem arribar a la conclusió —ho recordo perfectament, vaja, i no crec equivocar-me—, per unanimitat dels portaveus, que el procediment a emprar en aquest tipus de debats seria d'una sola intervenció —o, dit millor, de dues intervencions acumulades al seu temps, en quinze i deu minuts. per tant, de vint-i-cinc minuts—, una sola intervenció —ho repeteixo— per a cada un dels grups que podien repartir-se entre la defensa de les seves pròpies resolucions i el torn contrari a les altres, però en una sola intervenció. I aquest és l'acord —entenc jo— a què vam arribar a la Junta de Portaveus, després de valorar qualsevol dels mecanismes i els procediments establerts en el Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas. El senyor Curto també vol refrescar la memòria dels portaveus?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, moltes gràcies. Efectivament, lo senyor Saura recordo que va fer referència, i d'alguna manera va reclamar, est torn en contra. Lo que passa —i se'n recordarà el portaveu socialista, que vaig fer referència a unes manifestacions que ell va formular a la Junta de Portaveus— és que jo vaig dir, perquè preveia que passaria això, que si jo fos lo diputat que en nom del meu Grup havia d'intervenir en est debat, jo utilitzaria els dos torns, perquè, efectivament, lo que ha passat en est moment preveia que havia de passar, sobretot tenint en compte que el portaveu de la majoria s'havia de manifestar primer en relació amb unes conclusions dels altres grups i, d'alguna forma, els altres grups havien d'utilitzar un altre torn per replicar les conclusions o les manifestacions relatives a les conclusions dels altres grups.

És clar, en utilitzar los dos torns en una sola vegada, ara los diputats de l'oposició —que era el que jo preveia— quedem en un estat d'indefensió, si es vol utilitzar esta paraula. Però el cert és...

El Sr. PRESIDENT: Vostè...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: ...ha de fer referència a l'acord de la Junta de Portaveus.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Lo cert és que l'acord de la Junta de Portaveus, senyor president, és que s'havia d'utilitzar un sol torn.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*Remor de veus.*) L'altre portaveu que estava present, el senyor Carod-Rovira, té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Jo tinc aquí les notes manuscrites de la Junta de Portaveus i, en tot cas, el que tinc anotat —i em penso que s'ha de dir el que tinc anotat en aquella Junta de Portaveus— és que disposàvem, els distints grups, de quinze minuts per a la defensa de les conclusions pròpies i de deu minuts per al posicionament, que es va recomanar que fossin acumulables en una sola intervenció. I el sentit, en tot cas, de la meua intervenció va ser de dir que nosaltres, ob-

viament, només faríem ús dels deus minuts, ja que per motius que explicarem en el seu moment no presentàvem conclusions pròpies, perquè havíem estat absents de la Comissió sobre el tema que avui ens ocupa.

Per tant, això dit, he de referendar en aquest cas el que han expressat amb matisos diferents els altres portaveus, bo i reconeixent que el Reglament també és explícit en el seu articulat. El que passa és que no sé si no fóra útil saber si es disposa ja o no de l'acta corresponent d'aquella Junta de Portaveus, però, en tot cas, crec que també les paraules dels distints portaveus poden confirmar el que hem dit aquí de manera pública.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. (*El Sr. Ribó demana per parlar.*) El senyor...

El Sr. RIBÓ: Senyor president, jo li reclamo la seva atenció sobre el butlletí de què disposen totes les diputades i els diputats del Parlament de Catalunya: el senyor Escudé s'ha cenyit en els quinze primers minuts, en el primer torn, a les conclusions de la Comissió. Ho repeteixo: perquè en democràcia liberal, senyor Escudé, vostè ha fet majoria per fer concloure a la Comissió allò que vostès han proposat, però això ja és dictamen de comissió (*remor de veus*), que la resta de diputades i diputats del Parlament que no formen part de la Comissió ara senten en discussió.

Senyor president, nosaltres demanaríem, com a grup parlamentari, que si hi ha una acta d'aquesta Junta de Portaveus, la Mesa reconsiderés aquest acord, com estableix l'article corresponent del Reglament.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, el seu Grup tindrà el mateix temps que ha tingut el senyor Escudé per exposar les seves conclusions i posicionar-se en relació amb les altres. (*Remor de veus.*)

Té la paraula l'il·lustre senyor Simon Pujol, del Grup Parlamentari Popular, per presentar i defensar les propostes de conclusió no acceptades per la Comissió i posicionar-se respecte a les altres.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el molt honorable president de la Generalitat, senyor Jordi Pujol, va prometre, quan era candidat en les darreres eleccions autonòmiques, que el seu Grup demanaria la creació d'una comissió d'investigació per tal que quedés ben clar que Convergència Democràtica de Catalunya no va rebre diners del *holding* Inverama ni dels Casinos de Catalunya. I d'aquesta manera el seu partit quedaria lliure de qualsevol sospita.

La Comissió es va convocar per resolució d'aquest Parlament el passat dia 29 d'abril, però des d'un primer moment es va veure clar que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no tenia la més mínima voluntat d'arribar a investigar, i provaré amb les decisions preses en la Comissió pel representant de la majoria aquesta manca de voluntat.

Primera. Aquest objectiu d'investigació, que era el que va prometre el president de la Generalitat, Convergència i Unió l'amplia amb quatre més, a fi d'emascarar el que hauria de ser prioritari —i dic «prioritari» i no «exclusiu», com el senyor Escudé ha dit en la seva intervenció. D'aquesta manera es dona material d'investigació, que té un objectiu ben clar, i és anar passant temps: anem passant temps amb autoritzacions d'obertura, funcionament de les societats titulars, renovació de concessions, control de les seves activitats, inspeccions efectuades,

existència d'expedients sancionadors, compliment de les obligacions fiscals, recaptació de la taxa de joc, etcètera, etcètera, perquè la majoria, el Grup de la majoria, no s'adona, o no va voler adonar-se, que si el senyor president de la Generalitat no promet aquesta comissió d'investigació, aquesta comissió d'investigació no s'hauria fet. Per consegüent, aquesta Comissió hauria hagut de tenir com a objectiu únicament i exclusivament el possible desviament de fons a un partit polític o a una coalició de partits.

Segona prova de les decisions preses per la majoria en aquesta Comissió. Com que ja tenim la Comissió entretinguda, cada vegada que es demanen compareixences per aclarir possibles desviaments de fons, aquestes són denegades; són denegades perquè s'emparen en la no-interferència de la Comissió amb l'Administració de Justícia. Aquest també ha sigut un *leit-motiv* que hi ha hagut durant totes les sessions de la Comissió.

Tercera prova. Quan el Grup d'Iniciativa per Catalunya brinda aportar documentació, això és denegat per raó de formar part del sumari número 23190C, que està instruïnt el Jutjat d'Instrucció número 6 de Barcelona.

Quarta. Quan es demana al jutge d'instrucció que lliuri documentació, això és denegat pel mateix jutge emparant-se en el secret del sumari, que s'ha de mantenir —diu— fins a l'obertura del judici oral. Però aquest jutge deu ésser de molt bona fe, perquè dona una solució per obtenir la documentació quan indica en el seu escrit: «Us significo que el secret que afecta les investigacions sumariales no es vulnera si s'obté per altres mitjans». Però la majoria interpreta que la documentació que ofereix Iniciativa per Catalunya no és «per altres mitjans» sinó pel mateix mitjà, és a dir, el sumari.

Cinquena prova. Es demana que el jutge manifesti si Iniciativa per Catalunya pot entregar la documentació. La majoria s'hi nega. O sigui, ja interpreta la majoria el que vol dir el jutge, per consegüent no cal que li demanem al jutge: s'hi nega. Per què? Perquè sap que la postura que està obligada a mantenir, que el secret obliga a tothom, no s'aguanta jurídicament, ja que els únics obligats a mantenir secret són els que coneixen la documentació perquè l'han rebut del sumari, és a dir, del jutge, però no la documentació que s'aporta i que, per tant, ja coneixien. El senyor Escudé va simplificar d'una forma molt clara: «Tot això és el que està al sumari; fora, no ho accepto». Si vostè hagués examinat aquesta documentació..., voldria que vostè tingués raó, però no l'hauria tinguda, perquè hi havia documentació que no està avui en aquests moments en el sumari. (*Remor de veus.*)

Sisena prova. La postura, suposem que suggerida, que mantenen els dos representants de Casinos que vénen a declarar i que suposa no contestar les nostres preguntes perquè ja han declarat davant el jutge. O sigui, com que ells ja ho han dit al jutge, «aquí no podem dir res que ja hem dit al jutge. —Llavors, què vénen a fer, vostès, aquí? —Oh, ens han cridat. —Doncs, miri, ja hem acabat. Fora, no hi ha més preguntes.» En mitja hora compareixen els dos presidents i és tot el que aquesta Comissió ha pogut fer en relació amb aquesta possible investigació, que és el punt cinquè de l'apartat primer de la Resolució aprovada pel Parlament de Catalunya.

Setena. També la Mesa del Parlament, no sabem per què, deixa passar quinze dies —és a dir, una quarta part del temps de dos mesos que té la Comissió per elaborar el dictamen— sense

convocar la primera reunió de la Comissió. O sigui, una quarta part, fora; les altres tres quartes parts, senyor Escudé, molts documents, eh?, molta gent allà que no sap res de res, eh?, però vostè molt content. És clar, per què? Perquè el punt cinquè encara l'hem de començar a investigar. (*Remor de veus.*)

Vuitena prova. La petició d'ampliar el termini de dos mesos que jo, com a representant del Grup Popular, vaig fer a la Comissió en tres dates de reunió d'aquesta Comissió, és votada en contra per la majoria, perquè el senyor Escudé tenia molt interès a votar. Jo no sé perquè tenia tant interès a votar quan ell, el seu vot, en valia setanta, i els altres em sembla que en valien cinquanta-quatre o una cosa d'aquestes (*remor de veus*); no sé per què. Haver dit: «No cal que perdem temps perquè ja sabeu que...» (*Remor de veus.*) Llavors, el senyor Escudé, quan jo li demano que s'ampliï el termini, perquè això sembla una mica, no ho sé, una història que sembla que vulguem prendre el pèl a algú, em diu: «No, aquesta Comissió no té facultats per ampliar el termini». Senyor Escudé, la Comissió no, però sí tots els grups parlamentaris, i si a vostè li hagués interessat, si a vostè li hagués interessat, tots els grups parlamentaris demanem que el Ple del Parlament ampliï el termini per a una altra resolució de modificació, i és perfectament reglamentari. Llavors no digui que la Comissió no podia fer-ho; la Comissió en si no, però ho podia fer el Ple del Parlament.

Encara que pugui ser casual —però jo he de reconèixer des de la meua objectivitat que ha sigut així—, el delegat del Govern a Catalunya recolza la tàctica de Convergència i Unió de no investigar emparant-se en la Constitució. En vedar la presència del delegat d'Hisenda de Barcelona dient que ja declararà per escrit, se li fan les preguntes per escrit, i al cap de vint-i-set dies encara no ha contestat. El senyor Escudé, no sé per què, no sé per què ha fet aquesta excepció de dir: «Oh, és que no sé si ha rebut la carta...» Escolti, si surt del Parlament l'ha rebut, i si no no és el seu problema. La carta ha sortit del Parlament. Què vol ara, anar a investigar a la delegació del Govern a veure si l'ha rebuda? És que, és clar, això no té consistència.

Quina ha estat la conseqüència d'aquesta reiterada negativa de Convergència i Unió a investigar? Doncs, evidentment, que no s'ha investigat l'objectiu prioritari. I com que quan he parlat de «prioritari» vostè estava fora, senyor Escudé...: no «exclusiu» —que vostè m'ha acusat a mi que per nosaltres era l'únic i exclusiu punt—, «prioritari». I que, per més que es digui, fins i tot, fins i tot, el subconscient ha traït el que va fer la proposta de resolució, perquè el cinquè punt, que era el que va prometre el president de la Generalitat, el posen a l'últim. De dir: «Escolta, amb quatre ja estarem entretinguts dos mesos, i el cinquè ningú no se n'assabentarà.» És clar, traït. Això, el que havia d'haver fet, senyor Escudé, era posar-lo el primer, i llavors, a Comissió, com que vostè podia aprovar el pla de treball, dir: «I ara començarem per l'últim.» Però, home, posi'l el primer, que si no hi hagués aquest punt no hi hauria comissió d'investigació, que no ho veu?

És clar, el nostre Grup ha hagut de suplir, sense èxit, evidentment, les obligacions que tenia Convergència i Unió de fer possible la promesa del molt honorable president de la Generalitat. Ho ha hagut de suplir, i jo li vaig fer arribar al senyor president de la Generalitat, pels mitjans de comunicació i per mediació de l'honorable conseller de Governació, amb la petició feta quan va comparèixer a la Comissió, i li vaig dir: «Es-

colti, faci el favor, al Consell Executiu: digui que la promesa del president, si seguim així, quedarà en entredit.» Al senyor president de la Generalitat suposo que li ha arribat, perquè, a mi, el senyor conseller Gomis no em va pas dir que no l'adreçaria, no? Suposo que li deu haver arribat. Però tampoc hi ha hagut reacció de l'honorable president de la Generalitat, amb la qual cosa, amb tots els respectes, hem constatat que tampoc li preocupava —i valgui la redundància— la nostra preocupació.

Amb aquesta explicació, senyores i senyors diputats, entendran les nostres conclusions, que de forma telegràfica resumiré. La nostra primera conclusió diu... O sigui, jo ho faré..., ho diré telegràficament, per no enfarfegar. O sigui, l'esperit de la conclusió.

Primera conclusió: els punts primer al quart de la Resolució del Parlament de 29 d'abril no ha estat més que desviament en el treball i l'atenció de la Comissió.

Conclusió número dos: ha quedat sense investigar el punt cinquè de l'esmentada Resolució, que fa referència a possibles desviaments de fons a Convergència Democràtica de Catalunya.

Punt tercer: hi ha hagut negligència per part dels responsables del Departament de Governació, ja que ni tan sols volgueren conèixer si hi havia possible base en les acusacions mútues objecte de les dues querelles entre directius i ex-directiu de Casinos.

Quarta conclusió: manca contestació del delegat del Govern a Catalunya a la carta adreçada, que li va adreçar el president del Parlament amb data 2 de juny; avui som dia 1, em sembla que hi havia temps més que suficient perquè fos contestada.

Conclusió cinquena: poques facilitats i ganes de cooperar per part del delegat d'Hisenda del Govern central a Barcelona, en utilitzar el conducte per escrit i, finalment, no contestar. Perquè ell hi té dret, d'acord amb l'article 154 de la Constitució —que va ser desenvolupat per la llei que regula les actuacions dels delegats del Govern als diferents territoris de l'Estat—, podria fer-ho, però que pugui fer-ho no vol pas dir que ho hagi de fer, i no ha arribat tampoc aquesta contestació. Jo per això demanava «ampliem el termini, ampliem el termini.» No hi ha hagut contestació.

Cinquena conclusió, o sisena conclusió: la sortida que va donar el jutge d'instrucció del Jutjat número sis de Barcelona dient que la informació que demanàvem podia obtenir-se per altres mitjans ha estat desestimada per la majoria. No els estranyi que Convergència i Unió tingui una conclusió, que és la que forma part del Dictamen, molt semblant a aquesta; si és així, és perquè la interpreta de diferent manera: nosaltres creiem que és una interpretació totalment oposada tant en la intencionalitat com en la lletra mateixa d'aquesta conclusió.

Setena conclusió: obstrucció sistemàtica de Convergència i Unió a portar endavant la investigació del punt cinquè de l'apartat primer de la Resolució del Parlament. Aquest punt encara no s'ha començat: varen venir els dos presidents de Casinos de Catalunya —dos, tres no, perquè el senyor Escudé va dir que era més coherent que en vinguessin dos que tres, perquè un d'ells era..., estava implicat en un procediment judicial, i que en vinguessin dos ja estava bé—; l'única cosa que van fer aquests senyors és dir que no contestarien —com he dit abans— el que havien declarat davant el jutge, i en mitja hora es va acabar la Comissió, aquell dia.

Vuitena: la Comissió d'Investigació, pels vots de la majoria, no ha pogut donar compliment a la promesa electoral que va fer el molt honorable president de la Generalitat.

Novena —no hi ha contradicció, senyor Escudé, entre la novena i la desena, perquè vostè ha parlat dels ciutadans però no ha parlat que jo demanava una llei orgànica, o la modificació de la llei orgànica del maig del 84, o sigui, no hi ha contradicció—, novena: necessitat d'una llei del Parlament, ara. La novena és una llei del Parlament per la qual tots els ciutadans de Catalunya vinguin obligats a declarar en ser citats per comissions d'investigació.

Desena i última conclusió: Proposició de llei al Congrés dels diputats perquè legisli, mitjançant una llei orgànica o amb modificació d'una llei orgànica que ja existeix, l'obligatorietat de tots els ciutadans de l'Estat de comparèixer a declarar en ésser citats per un parlament autonòmic, encara que es trobin subordinats a altres administracions.

Aquestes són les deu conclusions del Grup Popular. Ara entraré al posicionament en relació amb les conclusions del Dictamen, que són les de Convergència i Unió, ja que sols van tenir el seu vot a la Comissió. No sé, senyor Escudé, per què té tant d'interès de parlar de majoria; és clar que és majoria, però exclusiva, exclusiva. Però vostè ha dit: «Ho hem votat nosaltres». No per majoria, perquè majoria podria ser que hi hagués un altre grup; no, no, només amb els seus vots. Home, no digui «majoria», digui «exclusivitat», i em sembla molt bé.

En relació amb aquestes conclusions, la primera no podem votar-la, ja que, com he dit abans, si ni tan sols s'examina una documentació no es pot dir que tota ella forma part del sumari. La prova documental que el diputat senyor Saura va manifestar per televisió que, com que no ha estat admesa, la portarà al sumari, vol dir que no procedeix del sumari. I vostè no se n'ha assabentat. No se n'ha assabentat, no se n'ha volgut assabentar, i diu: «Ui, tot això és del sumari. Ni el primer paper. Ui, quants talons, quantes fotocòpies, res..., fora.» Jo ja li vaig dir al senyor Saura: «Escolta, dóna-li només els que..., no els hi donis tots, perquè s'ofega..., no ho veus que no...?» Massa papers. I després parla de... Quants quilos? Cent quilos, o una tona, o no sé quant...

La segona conclusió del Dictamen de Convergència, que és una còpia de part de la resolució aprovada pel Ple, no és una conclusió, no és una conclusió, ja està a la resolució: no sé què..., a quina conclusió arriba, vostè, si ja ho porta la resolució, ja.

La cinquena és massa radical, senyor Escudé. S'ha passat. Ja és rar que vostè es passi, però s'ha passat, ja que la renovació de l'autorització administrativa de llicència havia d'haver-se fet després d'una inquietud política davant d'unes querelles que manaven de conèixer la base de les denúncies i no sols ajustar-se als requisits exigits per a la renovació. Tampoc no la votarem. Ja ens ho van explicar, que segons la reglamentació es podien renovar aquestes llicències, ens ho van explicar, però, escolti'm, aquí hi ha una cosa molt greu: com a mínim en les dues querelles hi ha 500 milions que tothom acorda que han desaparegut, el senyor Suqué i el senyor Sentís —el senyor Suqué 500, i l'altre no ho sé..., 2.000, però 500 tots dos—; home, escolta, a veure, cridem algú, quines bases hi ha en aquesta querella..., abans d'entregar una nova renovació de llicència. Es varen atènyer a la lletra i varen deixar l'esperit.

Les resolucions tercera, quarta, sisena i setena es refereixen als punts primer..., del primer al quart, de l'apartat primer —el cinquè també, però mereixia una argumentació particular—, sobre els quals en comissió ja vàrem dir que emmascaraven l'objectiu prioritari —no «exclusiu»: «prioritari»— que va obligar a crear la Comissió d'Investigació. I encara que nosaltres, per respecte a la resolució aprovada pel Ple del Parlament, hem ajudat a la investigació, el punt cinquè no ha quedat investigat. Per això no els votarem.

En la vuitena, no cal dir, senyor Escudé, que estem en total discrepància, i estem molt sorpresos per la rotunditat del text emprat. En dir textualment: «No apareix cap relació entre les empreses titulars de Casinos i el partit polític», com ho saben, si no han deixat presentar ni documentació ni han deixat que es presentessin a declarar persones implicades? Com ho sap això, vostè, per fer aquesta afirmació tan categòrica? Si aquest punt no l'hem tocat, com diu que no hi apareix cap relació?

A la novena no hi podem donar suport per la seva poca concreció en referir-se a la necessitat de modificar el funcionament de les comissions d'investigació. Però jo entenc que hauria d'especificar quina és la proposta de la majoria per regular les comissions d'investigació, no? Rang jurídic... No tenen suficient rang jurídic, no són suficient..., per... Només diu això: una manifestació de voluntats, res concret. Almenys nosaltres, sobre aquest punt, fem dues conclusions i diem com ho faríem amb una llei del Parlament de Catalunya i com ho faríem amb una llei orgànica de modificació, o nova, aprovada per les Corts.

Quant a les conclusions del Grup Socialista, pel que fa referència al punt primer, repeteixo l'argumentació que he fet a la conclusió segona del Grup de Convergència i Unió. És a dir, més que resolució és una còpia introductòria d'una part de la resolució del Ple i, per consegüent, entenem que no és tal conclusió i, en no ser conclusió, no la votariem.

El següent punt el votarem a favor, perquè coincideix amb el que recull la nostra aportació al Dictamen quan diu que «proposarem no solament que el senyor Jaume Sentís declarés, sinó que, fins i tot, ho fes abans d'aprovar el Pla de treball.» Per què? Home, si haguéssim tingut la sort que aquest senyor, ja que ja es va contradir una vegada, que va retirar una querella, potser ara ens diu que també la retira... Escolti, ens hauríem estalviat dos mesos aquí d'una paciència..., d'una paciència per a tots, no per a vostè, senyor Escudé, perquè vostè ja té temperament pacient, no li representa massa esforç... (*Rialles i remor de veus.*)

Els punts tercer i quart es refereixen als punts primer al quart de l'apartat primer, senyor Madueño, i ja sap que per a nosaltres desvirtuen —ho hem dit— totes les sessions de la Comissió, desvirtuen l'objectiu prioritari —no exclusiu, senyor Escudé. Com ja he manifestat, la nostra oposició serà només a les resolucions tercera, quarta, sisena i no sé què de Convergència, per la qual cosa no les votarem.

Pel que fa a les dues conclusions, com a tal, de fet, perquè, l'altra, al principi, era com un preàmbul que es va considerar com una conclusió..., les dues conclusions com a tals, la primera la votarem favorablement, per coincidència total. En la segona, veiem una greu contradicció, ja que, si la majoria de Convergència i Unió ha impossibilitat la investigació de l'objectiu prioritari, no podríem recolzar l'afirmació de no-investi-

gació generalitzada: investigar s'ha investigat, el que passa és que no interessava res del que s'investigava, ja que vostès tenien també molt d'interès —interès legítim— en les compareixences que sols podien aclarir els punts primer al quart de l'apartat primer de la resolució.

Per una altra banda, si no hi ha hagut investigació, no es pot arribar a la conclusió que es trenqui la relació amb el *holding* Inverama, i la rescissió del contracte amb Luditec... És clar, no forma part de la resolució que crea aquesta Comissió, és un altre assumpte, no? En Comissió vàrem abstenir-nos, ja que, just entregades, les conclusions mereixien un estudi molt a fons, que és el que hem fet des d'aquell dia fins avui.

En relació amb les conclusions d'Iniciativa per Catalunya, les votarem a favor, malgrat que tenim alguna diferència quant a l'obstruccionisme polític, que nosaltres entenem que hi ha hagut obstruccionisme polític o obstrucció a investigar el punt cinquè; els altres, ja dic que s'ha investigat molt, però que eren coses que no servien per a res. Diu: «Escolta, a veure si ha pagat l'IVA». I què ens importa, que no hagin pagat l'IVA, aquestes societats? Això no és assumpte nostre! «Escolti, a veure si està al Registre mercantil!» Bé, i què, què n'hem de fer, que sigui al Registre mercantil, senyor Escudé? No sé, volia anar al Registre, vostè, a mirar..., a veure... Home, escolti, en un mes i mig... Perquè, és clar, quinze dies se'ns van escolar ja des de la Mesa del Parlament (*remor de veus*). Aquesta és una mica la discrepància que tenim —però, indiscutiblement, ja dic que les votarem—, l'afany de buscar irregularitats administratives: d'infrafracció de taxes, d'impostos de societats, d'obligacions fiscals, d'activitats d'aquestes societats, d'inspeccions, etcètera, no crec que puguin derivar-se'n responsabilitats polítiques, i, per tant, és més adient de ser investigades per les diferents administracions, no per una comissió d'investigació del Parlament de Catalunya.

I acabo, senyores i senyors diputats. No és legítim servir-se de la democràcia i de les institucions amb fins partidistes: no es pot donar per tancada una investigació quan no s'ha pogut investigar; no es poden tapar possibles responsabilitats polítiques pels vots de la majoria; no es pot deixar viu l'interrogant que tenien els ciutadans acabant-se d'aquesta manera tan fosca i poc convincent una comissió d'investigació! No. En poques paraules, senyor Escudé... (*Remor de veus.*) Senyor Escudé, en poques paraules, com deia al seu dia un polític anglès, que em sembla que és Lord Palmerston (*remor de veus*), Lord Palmerston, un primer ministre anglès... (*Remor de veus.*) No ho sé, del segle XIII, o així. (*Veus de: «Molt bé!».*) *Remor de veus i rialles.*) Això li ho dic al senyor conseller de Cultura perquè ell m'ho demana a mi... I ell ha de saber-ho, escoltin! Bé, doncs, acabant el que deia Lord Palmerston: els valors permanents d'un poble estan per damunt de les circumstàncies electorals. (*Remor de veus.*)

Gràcies, senyores i senyors diputats; gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol. Pel Grup Socialista, té la paraula l'illustre diputat senyor Madueño... (*Remor de veus.*) És per ordre de presentació. (*Pausa.*)

El Sr. MADUEÑO: Senyor president, senyores i senyors diputats, els socialistes pensem que la Comissió d'Investigació del Cas Casinos no ha pogut complir el mandat encarregat pel Ple del Parlament, d'investigar l'actuació dels Casinos de Cata-

lunya, perquè el Grup de la majoria, de Convergència i Unió, amb la seva majoria, ha impedit –igual que va passar al seu dia en el cas de les loteries– que es pogués arribar al fons de la qüestió. I el fons de la qüestió –almenys per nosaltres– no era un altre que, d'una vegada per sempre, al Parlament de Catalunya es pogués estudiar amb rigor la trajectòria d'una empresa com és Inverama, Casinos de Catalunya, plena de situacions anòmales i irregulars.

Això ha passat perquè ha estat una comissió –creiem nosaltres– forçada per la contesa electoral, i no una comissió creada per investigar seriosament la problemàtica del joc de Catalunya: cada vegada que el Grup Socialista ha intentat que es creés en aquest Parlament una comissió d'estudi del cas Casinos, o dels Casinos de Catalunya, l'oposició del Grup de la majoria ha estat molt radical; només l'acusació de l'ex-director financer d'Inverama, de possible desviació de diners cap a un partit polític o coalició electoral va portar el president de la Generalitat a anunciar la creació d'una comissió d'investigació. Nosaltres pensem que aquest tipus de proposta ens ha portat que la investigació en profunditat del tema de l'empresa Inverama i del cas Casinos no s'hagi pogut portar, no hagi estat possible, perquè l'oferta del president ha fet que alguns grups –legítimament– només centressin el motiu de la investigació en la possible desviació de diners a un partit polític o coalició, provocant en el Grup de la majoria una actitud de negar-ho tot i d'impedir la investigació.

No hem pogut entrar a analitzar assumptes que nosaltres considerem molt greus, que han anat protagonitzant les empreses Inverama - Casinos de Catalunya, tant pel que fa a la concessió dels casinos de Catalunya com pel que fa al tema de les loteries. Tots o gairebé tots els interrogants que existien abans de crear-se aquesta Comissió, tant pel que fa al tema dels casinos com de les loteries, continuen oberts i sense resposta oficial en aquests moments. I és greu constatar que, cada vegada que creem una comissió d'investigació en aquest Parlament, per aclarir alguns interrogants importants..., no es pot arribar a una resposta satisfactòria i moltes vegades s'obren nous interrogants. I, per tant, la Comissió del Cas Casinos es tanca sense que s'hagin pogut aclarir cap dels interrogants importants plantejats el dia de la creació de la Comissió de Casinos.

Una comissió d'investigació que no ha pogut investigar –el que és nosaltres– l'empresa fonamental en aquest assumpte, com és Inverama - Casinos de Catalunya, ni tampoc ha pogut investigar empreses íntimament relacionades del *holding*, i molt importants, com es va posar de manifest al seu dia quan es va fer la comissió d'investigació del cas de les loteries, com és Luditec, ni ha aconseguit la documentació necessària dels tres casinos. Una comissió que no ha pogut fer comparèixer el màxim responsable del *holding* Inverama, difícilment pot justificar que ha pogut complir el seu objectiu en ser creada per investigar el tema del cas Casinos. En aquesta investigació, per nosaltres, ha existit un gran absent: el senyor Artur Suqué, l'home omnipresent del joc dependent de la Generalitat de Catalunya, ha estat el gran absent. L'home que presideix els Casinos de Catalunya per mitjà d'Inverama i les loteries per mitjà de Luditec no ha comparegut davant de la Comissió d'Investigació, com tampoc ho ha fet el seu home de màxima confiança en el passat, i ara un dels seus màxims detractors, el senyor Jaume Sentís. Per tant, acaba la Comissió d'Investigació del Cas Casinos i ens

tornem a trobar on estàvem al principi de començar: amb una empresa que controla els jocs de la Generalitat, amb una trajectòria –almenys per nosaltres– plena de situacions anòmales, tant pel que fa a la posada en marxa dels casinos de Catalunya com de les loteries, que continuem tenint unes querelles creuades entre el president del *holding* i el seu home de màxima confiança, el senyor Sentís, amb unes acusacions entre ells –com s'ha dit en aquest Ple– molt greus, acusacions d'apropiació indeguda de centenars de milions i de desviacions de diners a partits polítics o a coalicions electorals, denúncies que s'hauran d'aclarir en els tribunals de justícia i no a través de la investigació que s'ha pogut fer en la Comissió.

Les nostres resolucions parteixen de dues constatacions –les resolucions, i no així el preàmbul–, nosaltres hem presentat dues conclusions que en síntesi plantegen, la primera, una constatació clara i real, i jo crec que no té possibilitat de discussió, i és que ha estat impossible investigar el cas Casinos perquè el Grup de la majoria ha impedit que es pogués investigar. I realment creiem nosaltres, senyor Pujol, que si bé no s'ha pogut investigar en profunditat Inverama ni Luditec per arribar nosaltres a una conclusió –no s'han pogut investigar en profunditat ni per sobre, aquests temes, perquè la primera constatació nostra és que no s'han pogut investigar–, sí que diem nosaltres que, de la trajectòria de l'empresa Inverama, que no és la primera vegada que –per a nosaltres, per desgràcia– apareix en aquest Parlament, que la trajectòria d'aquesta empresa ens porta a nosaltres a afirmar que del coneixement que tenim de la trajectòria de l'empresa Inverama - Casinos de Catalunya, trajectòria que nosaltres manifestem que està plena de situacions irregulars i anòmales, ens porta a ratificar-nos –a ratificar-nos– en el que ha estat una constant de la postura socialista, com recordava el senyor Escudé, constant, perquè per nosaltres és fruit d'una anàlisi i d'un coneixement que tenim de la posada en marxa dels casinos, de la posada en marxa de les loteries i, finalment, d'aquestes acusacions creuades que existeixen en aquests moments, i això ens porta a demanar una altra vegada, a insistir al Govern de la Generalitat que seria bo per a Catalunya, per als interessos generals del nostre país, que el Govern de la Generalitat trenqués qualsevol tipus de relació amb aquest *holding* que controla els jocs dependents de la Generalitat de Catalunya, el *holding* Inverama, i que això hauria de significar –com hem manifestat reiteradament– el trencament del contracte amb l'empresa Luditec i la rescissió de les concessions als tres casinos controlats per aquest mateix *holding*. I ho fem perquè creiem que aquestes resolucions són raonables, són unes resolucions raonables, i que aprovar-les significaria treure'ns de sobre un greu problema que plana permanentment sobre la vida política catalana. I creiem nosaltres que aquest tipus de resolució va en la línia d'aconseguir que aquest tema del joc que continuament apareix en la vida catalana ens el traguem de sobre d'una vegada per totes.

Les resolucions que presenta el Grup de Convergència i Unió, el Grup de la majoria, són les conclusions que el senyor Escudé ens recordava que es van aprovar per majoria, són les resolucions, sí, aprovades per majoria, però són les resolucions de la majoria, no són les resolucions de la resta de grups, evidentment. I és clar que la majoria té el dret d'imposar la seva majoria, que per això està legitimada, però també el dret de les minories de ser proposants de resolucions que poden ser accep-

tades per la majoria i, per tant, modificar el criteri d'aquesta majoria. No ha estat possible modificar en la Comissió aquesta majoria i, per tant, creiem nosaltres que les resolucions de la majoria es limiten a justificar i exculpar en la línia d'«aquí no passa res», i creiem nosaltres que no serveixen per resoldre aquest gravíssim problema, aquest greu problema del joc a Catalunya. Van en la línia d'esperar a veure quina serà la pròxima jugada estranya que vol protagonitzar l'empresa concessionària del joc. I creiem nosaltres que això no serveix per resoldre el greu problema del joc, a més que no responen a la realitat que s'ha pogut investigar i, per tant, com que no s'ha pogut investigar, creiem nosaltres que aquestes resolucions no responen ni a la realitat ni serveixen per resoldre aquest greu problema i, per tant, nosaltres les votarem en contra.

Només la resolució número 9, creiem nosaltres que en part s'ajusta al que el Partit Socialista ja va presentar en les seves resolucions sobre les loteries, dient que les comissions d'investigació, si no disposen d'una capacitat per a la convocatòria i per a la petició de documentació, i sobretot si hi ha la postura de fustigació de la majoria perquè es pugui realitzar, aquestes comissions, realment, no tenen una eficàcia a l'hora d'investigar assumptes d'aquest tipus. I, per tant, nosaltres, evidentment estem en aquesta postura, però creiem que el Grup de la majoria no aporta cap tipus de solució per resoldre aquest problema i, per tant, nosaltres, en aquesta concreta, per manifestar que estem d'acord que s'hauria de buscar una solució a les comissions d'investigació però no estem d'acord tal com ho planteja el Grup de la majoria, nosaltres en aquest punt ens abstindrem.

I també, finalment, manifestar que ens abstindrem en les resolucions presentades pels altres grups, perquè, si bé coincidim en la constatació que no s'ha pogut investigar, creiem que ha estat diferent l'abast que cada grup ha plantejat referent a la investigació d'aquest cas. I per aquest cas —no és perquè estiguem en contra de les postures i les resolucions presentades per altres grups, sinó perquè creiem nosaltres que l'abast de la nostra posició i la seva ha sigut diferent—, nosaltres ens abstindrem en aquestes proposicions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Escudé, recordar inicialment que el principi de la democràcia liberal és que dos periodistes poden fer caure el president d'Estats d'Units, i que un altre principi de la democràcia liberal, que un altre principi de la democràcia liberal és que set diputats poden tenir més raó que setanta, perquè, si no, la democràcia liberal simplement seria fer eleccions de quatre anys en quatre anys sense cap debat. Per tant, tinguin en compte sempre quins són també els principis de la democràcia liberal. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. SAURA: En primer lloc, dir que nosaltres votarem a favor de totes les conclusions del Grup Socialista i del Grup Popular, i que votarem en contra de les conclusions del Grup de Convergència i Unió.

En síntesi, votarem en contra de les conclusions de Convergència i Unió perquè Convergència i Unió ens diu en les seves conclusions que no existeix cas Casinos, que és un problema ju-

dicial entre dues persones; diu, deixa entreveure, que en tot cas els mitjans de comunicació i Iniciativa han llançat —entre comes— una determinada conspiració; ens diu que no apareix cap relació de qualsevol tipus entre Casinos i un partit polític, és a dir, exculpa qualsevol responsabilitat de Convergència, i, a més a més, ens diu que si no s'ha pogut investigar més ha estat perquè la normativa no ho ha permès.

Arguments del nostre vot en contra. Eix central de la conclusió de Convergència: s'afirma que no hi ha hagut relació entre Casinos i Convergència Democràtica; nosaltres diem que això no es pot afirmar. Preciso que això no es pot afirmar com a conseqüència o conclusió d'aquesta Comissió d'Investigació: tampoc es pot afirmar el contrari, cosa que no diem, però allò que no es pot afirmar és que no hi ha hagut relació. I per què no es pot afirmar ho han dit el representant del Partit Popular i el representant del Partit Socialista: senzillament, perquè no hi ha hagut cap investigació, cap mena d'investigació, res de res, ni compareixences, ni proves, ni documentacions, ni dictàmens externs, absolutament cap mena d'investigació. Mirin, possiblement el moment més important de la investigació és quan el senyor director general del Joc ens explicava que estiguéssim tranquils, que no hi havia irregularitats perquè les boles de les ruletes les verificava el Laboratori General d'Assaigs, i vam acabar parlant de les boles de les ruletes com a prova important de les irregularitats. Vostès creuen, en un dels màxims moments de la investigació, els senyors membres de la Comissió d'Investigació parlant de les boles de ruletes...! No hem pogut investigar.

Què havíem d'investigar? No tinc temps d'explicar el que havíem d'investigar! Però, mirin, algunes coses: el senyor Sentís afirma —i he de dir que nosaltres ni coneixem ni hem tingut cap contacte ni amb el senyor Suqué ni amb el senyor Sentís; creiem que aquestes dues persones han estat en assumptes obscurs i que, en tot cas, aquestes dues persones han estat on estan producte de la gestió de la majoria, del Govern, no de cap grup—, doncs bé, el senyor Sentís ens diu que en quatre anys s'han entregat, diners directes, 435 milions de pessetes —al senyor Gordo, l'any 85, 162; l'any 86, 32; l'any 87, 54; al senyor Serra, l'any 87, 100; l'any 88, 14 al senyor Gordo, 26 al senyor Serra i 45 al senyor Sánchez Carreté—, 435 milions de pessetes, i aporta com a prova còpies de talons amb les signatures del senyor Gordo i del senyor Serra, i algunes..., i aporta no només còpies, aporta originals amb signatures del senyor Gordo i del senyor Serra. És a dir, persones responsables dels màxims responsables de Convergència Democràtica, el senyor Sentís diu que, per exemple, aquest taló (*el Sr. Saura mostra un xec a la cambra*), on diu el senyor Sentís que és signatura del senyor Gordo, diu: «Hem rebut aquest taló amb data d'avui, 10 milions de pessetes», però en tenim aquest i en tenim en una sola carpeta per valor de 150 milions de pessetes.

Està clar que, perquè el senyor Sentís digui això, no hem de creure el senyor Sentís, evidentment que no. Però aquest era el tema a investigar. Què havíem d'investigar? Home, calia investigar, agafar aquest senyor, aquest taló, aquest xec, i dir..., cridar el senyor Suqué: «Escolti, senyor Suqué, vostès, des de Casinos, van emetre això? Per pagar què?» Això s'ha pogut fer, sí o no? No. Pel Reglament? No. Per què? Perquè Convergència no ha volgut! Què més calia fer amb això? Cridar a continuació el senyor Gordo: «Escolti, senyor Gordo, aquesta és la

signatura seva, sí o no? —No.» Tan contents! Fer una prova pericial. S'ha pogut cridar el senyor Gordo? Hem pogut fer la prova pericial? Per què? Pel Reglament? No. Per la normativa? No. Per què? Perquè Convergència i Unió no ha permès ni la compareixença del senyor Suqué ni la compareixença del senyor Sentís! Però què més no ha permès? Molt fàcil! Agafar aquest taló i preguntar a l'entitat financera on s'ha ingressat aquest taló: sabríem on hauria anat, aquest i els centenars de talons.

Tot això no s'ha fet perquè Convergència i Unió ho ha vedat a la Comissió d'Investigació. I els asseguro que era ben fàcil, perquè demostrar que el senyor Sentís difamava —que igual difama—, era ben fàcil. I la pregunta que queda a l'aire és: si era fàcil fer això, per què no ho han fet? Per què vostès corren avui amb el risc que saben que un sector de l'opinió pública no entén la manca de transparència? Escolti, si és molt fàcil! Si amb tres o quatre proves es podia demostrar que potser és així, que el senyor Sentís difama. Per què no han acceptat cap prova, senyors de la majoria? Proves que no són interferències judicials! El senyor jutge, jo diria que tip de la utilització de la majoria, i no del senyor Escudé a títol personal, del senyor Escudé en nom del Grup de la majoria... Jo, contra el senyor Escudé, a títol personal, no hi tinc res, fins i tot crec que fa un treball que potser jo no faria —per tant, felicitats, senyor Escudé—, però no estic discutint les posicions del senyor Escudé, estic discutint, estem discutint, les posicions de la majoria.

Hi insisteixo: per què vostès, tan fàcil com era, no ens han demostrat que el senyor Sentís difamava? I el jutge, al final, ens ha fet una carta dient..., si puc llegir..., dient: «Escoltin, vostès aconseguixin la informació com vulguin». Quan vaig llegir la carta vaig tenir la sensació que el senyor jutge estava tip —hi insisteixo— de la utilització que la majoria feia de dir això: «El senyor Suqué no pot venir, per interferència judicial. Senyor Sentís? Tampoc pot venir, per interferència judicial.»

Prova. Demanàvem prova a la universitat, a la Facultat de Periodisme, que miri, que estudiï si els diners, els milions, els centenars de milions de pessetes que Casinos ha pagat a determinats mitjans de comunicació... Nosaltres hem mirat algun mitjà de comunicació, hem anat a les hemeroteques, i els números no ens surten! Però, evidentment, el que nosaltres diem aquí no és prova. Hem dit: «Molt bé, que ho faci la Facultat de Periodisme». Senyor Escudé, en nom de Convergència: «Prova denegada». Bé, què és tot això, és interferència judicial?

Senyores i senyors diputats, votarem en contra de les conclusions del Grup de Convergència perquè no responen al que ha estat el treball real de la Comissió; perquè deformen el treball de la Comissió. Hi votarem en contra perquè no és veritat que la normativa legal hagi impedit investigar a la Comissió. Votarem en contra perquè no és veritat que el cas Casinos sigui una invenció dels mitjans de comunicació o d'Iniciativa. Votarem en contra perquè no és veritat que s'hagi pogut demostrar que no hi ha cap relació entre Convergència i Casinos. Però també votarem en contra de les conclusions i del procediment perquè entenem que s'ha fet una devaluació, una instrumentalització i, si m'ho permeten, una befa de les comissions d'investigació: el Grup de la majoria, amb la utilització que n'ha volgut fer dient que les comissions d'investigació no serveixen per a res, el que ha fet, el que ha fet, és intentar impugnar una part del sistema democràtic de funcionament d'aquest Parlament. I les conclu-

sions de Convergència..., per una gran raó, perquè ofenen la raó —ofenen la raó—, perquè ens diuen unes coses que està clar que no són veritat, per tot això, hi votarem en contra.

Quines són les nostres conclusions? Les nostres conclusions són conclusions molt breus. Es poden sintetitzar en dues idees. Primera idea: la Comissió d'Investigació no ha pogut investigar perquè Convergència ho ha impedit. Segona idea: el cas Casinos no es tanca avui com a conseqüència d'aquest tràmit parlamentari.

Recordar que, el Grup d'Iniciativa, no és veritat que continuament hagi fet iniciatives en relació amb el tema de Casinos. El Grup d'Iniciativa en la legislatura passada en va fer una sola, d'iniciativa, la constitució d'una comissió d'estudi d'investigació, no va fer cap altra iniciativa —entre altres raons perquè aquest, aquest, no és el tema central de la nostra política.

El senyor Pujol ho ha dit, el senyor Pujol del Partit Popular: el president de la Generalitat anuncia i es compromet a investigar el cas Casinos. Aquest fou un compromís sens dubte en període electoral com a resposta política a les acusacions, que l'ex-director financer de Casinos llançava acusacions en les quals es deia que hi havien desviaments de milers de milions de pessetes, i que una part d'aquests recursos econòmics, segons el senyor Sentís, s'haurien destinat a finançar directament o indirectament Convergència Democràtica. Era una acusació que ja havia fet dos anys. Quines eren les novetats de la nova situació? Primer, l'aportació de documents i de proves; segon, descriure detalladament els procediments i els mecanismes que, segons el senyor Sentís, s'utilitzaven per desviar aquests diners.

I ens trobàvem en un nou estadi: per primer cop, ara fa pocs mesos, no només el senyor Sentís, sinó el senyor Sentís i el senyor Suqué coincidien que hi havien hagut com a mínim —deia el senyor Suqué— 500 milions de pessetes de desviament —el senyor Sentís deia 2.000. Era una novetat important: el senyor Suqué havia negat sempre això; ara ho reconeixia. No es posaven d'acord on havien anat a parar, bé, però l'empresa i el senyor Sentís coincidien en això. I, a més, hi havia una altra novetat: allò que fa dos anys el senyor Escudé, per rebutjar una comissió d'investigació en aquest Ple del Parlament, deia que tot eren indicis, tampoc era aquest estadi.

I aquestes raons, aquestes raons, els indicis, les presumptes proves i procediments que Convergència Democràtica de Catalunya havia tingut un finançament irregular, donant una concessió pública, en detriment de les finances públiques, en benefici particular, partidista, era el que va determinar que el senyor president de la Generalitat sortís a dir que s'investigaria.

Quins mecanismes deia el senyor Sentís que s'utilitzaven? Un mecanisme, el directe: l'entrega de talons, de xecs, al senyor Gordo i al senyor Serra i al senyor Sánchez Carreté —diu ell—, fins i tot en el local de Convergència o en un departament de la Generalitat. Hi insisteixo: hi ha còpies dels talons, però hi ha originals. Per què? Per què això no s'ha desmuntat?

Segon tema: el de la publicitat. El senyor Sentís diu que una altra forma de desviament de diners va ser, en més de 200 o 250 milions de pessetes, que Casinos pagava a alguns mitjans de comunicació —en concret, en cito un que ha desaparegut: *El Correo Catalán*— diners per propaganda que no era de Casinos. Vostès saben que del joc no es pot fer publicitat; doncs bé, hi han factures, d'*El Correo Catalán*, de gener, febrer, març, abril i maig de 1986 —recordin que *El Correo Catalán* va tancar el

novembre del 85—, factures d'emissió cinc mesos posterior al tancament d'*El Correo Catalán*, signades pel senyor Serra i pel senyor Gordo. I la pregunta és: tan difícil és verificar què s'està pagant amb aquestes factures? Tan difícil és saber qui les ha cobrat? Tan difícil és saber, si no ha estat per propaganda del joc, què és el que s'ha pagat amb aquesta publicitat? Tampoc s'ha fet.

Tercer procediment de finançament: empreses interposades. Mirin: Faig, SA. Faig, SA, té un sol paquet —139 milions de pessetes— que, en una setmana, una empresa petita fa enquestes per al joc a la zona de la Jonquera-Portbou, de Palafrugell, de Figueres..., total, 139 milions de pessetes en quinze dies. Es necessita una estructura importantíssima. Què cal investigar? El senyor Sentís diu: «Això és fals, aquests treballs no han existit mai». Bé, vegem si han existit o no han existit. Què cal fer? Escolti, demanem a Faig que ens entregui els treballs. Denegat per Convergència: «No es pot demanar, això». Bé. Cridem els presidents de Casinos i que ens diguin on són aquests treballs. No responen, els presidents de Casinos. El director general del Joc, en la sessió de tres hores, ens va dir que era un gran coneixedor dels estudis, de tots els estudis del joc, i li vam preguntar si aquests els coneixia: ens va dir que no. Per tant, aquí hi han uns treballs invisibles, invisibles: 139 milions de pessetes. Però podríem fer una altra cosa: per què no preguntem, aquests talons, on s'han ingressat? Denegat per Convergència.

Què és Faig? Home, Faig és una empresa que es va constituir fa pocs anys, set o vuit anys, on el comptable de Convergència té el 45% de les accions; al mateix temps, Faig tenia Cadena 13. I —sorpresa!—, en aquest període, quines persones treballen aquí? Doncs, miri, hi treballa un altre alt comptable de Convergència, la secretària del senyor Gasòliba, la secretària del senyor Gordo —que, al mateix temps, també és treballadora de Labarta—, el portaveu —recordo, em sembla que encara ho és— de Convergència Democràtica, el secretari d'organització, el responsable de política municipal... Possiblement, aquests senyors van fer aquestes enquestes en una setmana; possiblement, el responsable de política municipal o el d'organització van fer enquestes de Faig per a Casinos, i possiblement Faig va cobrar aquests..., només en aquest paquet, aquests 139 milions de pessetes.

Però quan surt l'afer Filesa —i no perquè Filesa i Casinos, que jo sàpiga, tinguin cap relació—, automàticament, tots desapareixen: tots aquests treballadors desapareixen. Amb una altra curiositat: molts d'aquests treballadors, que no en diré els noms, tenen un currículum de... Per exemple, una persona, quatre anys a Convergència, 80-84; del 84 al 86, Faig; del 87 al 89, revista *Anàlisi*; 89, Departament de Benestar Social. Hi ha una altra persona —que no en dic el nom, però que els el puc fer arribar—, que hi ha quatre anys a Convergència, Faig, Departament de Cultura. Hi ha una altra persona: Faig, del 86 al 89; Centre Informàtic de la Generalitat... I així: una part important de les persones que treballaven aquí han estat treballadors de Convergència, posteriorment treballen a Faig, desapareixen de Faig i ara estan en situació —alguns no, però altres encara ho estan— en l'Administració de la Generalitat.

Miri, de tot això, nosaltres no fem cap acusació. Ara, vostès s'atreveixen a no investigar això, vostès s'atreveixen a no investigar això. No només a no investigar: a venir aquí dient que no hi ha cap relació. De debò creuen que és possible, això? De

debò pensen que tot això no mereix una investigació? Fins i tot perquè jo no pugués estar dient aquí el que estic dient —perquè això no és fàcil, ni políticament ni personalment, ni políticament ni personalment, no és fàcil un debat d'aquestes característiques. Hi insisteixo: per què no volen investigar tot això?

En resum, senyores i senyors diputats, una comissió d'investigació és una comissió que té un gran objectiu: aclarir, posar llum sobre allò que se suposa que ha d'investigar. Què ha fet, aquesta Comissió? Volen que els ho digui? Ha col·locat més fosc, perquè, sobre el que s'havia d'investigar ara fa dos mesos, avui tenim més fosc. Hi insisteixo: fosc motivada per l'actitud de Convergència.

L'última part de la meua intervenció —he hagut de refer les dues intervencions que tenia preparades—, l'última part de la meua intervenció la vull acabar amb paraules del president de la Generalitat en el debat d'investidura, amb paraules seves i amb algunes reflexions al voltant d'aquestes paraules, i vull escollir tres frases que va dir el president de la Generalitat.

Primera frase: «De la política haurien de ser expulsats els corruptes i els calumniadors». Nosaltres coincidim en això: cal expulsar els corruptes i cal expulsar els calumniadors; ara, caldrà demostrar qui és corrupte i qui és calumniador, caldrà aclarir-ho, perquè, és clar, dir aquesta frase, dir que s'investigarà i no investigar, dir que s'anirà a fons —paraules literals d'una roda de premsa del president de la Generalitat—, dir que s'anirà a fons i no anar ni a un centímetre de la superfície, això és una gran cerimònia de la confusió, fins i tot —si m'ho permeten— una gran cerimònia d'hipocresia política. Això és hipocresia política.

Segona frase. El senyor Pujol ens deia, ens demanava, que la classe política féssim un exercici de catarsi, i deia: «Ja sé que això és difícil: jo mateix noto que és difícil, però, en la línia del que acabo de dir, l'hem de mirar de fer, i també l'hem de mirar de fer en el sentit d'admetre —nosaltres, la classe política— que no sempre aixequem el to del discurs polític» —ens deia—, «el to moral, el to cultural, el to personal. I, òbviament, hem de ser molt vigilants amb nosaltres mateixos i s'ha de notar que ho som, perquè, si no ho fem, si no fem això i no es nota, no podrem reclamar de la societat que s'enfronti, ella també, a les seves responsabilitats.» Senyores i senyors diputats, vostès creuen que amb aquest exercici de comissió d'investigació és possible alguna catarsi? Vostès creuen que hem aixecat el to moral? I el cultural? I el personal? Creuen que, quan acabem aquest debat, amb la votació que es produirà, podem reclamar a la societat, sobre la base de l'exercici de transparència que hem fet, que enfronti les seves responsabilitats? O possiblement el que haurem estat fent, fonamentalment per l'actitud de la majoria, és empenyer sectors força importants de la societat a defugir les seves responsabilitats? Pensin. Pensin si amb aquest treball parlamentari aixequem el to moral, aixequem el to cultural i aixequem el to personal.

I l'última frase que el senyor president de la Generalitat deia era..., adreçant-se a la classe política, ens deia: «Que ningú dimiteixi les seves responsabilitats». Doncs bé, nosaltres, el Grup d'Iniciativa, no pensem dimitir les nostres, dient el que els he dit abans: aquest no és un debat fàcil, ni políticament ni personalment; és un debat que, fins i tot, no ens agrada, no ens agradaria, desitjaríem no haver-lo de fer, però, perquè no volem dimitir les nostres responsabilitats, l'hem fet en la Comissió

d'Investigació, en tots els treballs de la Comissió d'Investigació i, avui, en aquest debat.

Segur que aquest és un debat que no dona vots. Fins i tot és possible una operació política que passi per dir: «Investiguem després de les eleccions, acabem-ho aviat, que la gent després no se'n recordarà, perquè, en aquest país, això no dona vots, ni els dona ni els treu, i, per tant, el que cal fer és passar: passem ràpid sobre aquest tema i després tindrem quatre anys».

Mirin, creiem que malgrat, fins i tot, algunes recomanacions i consells que deixéssim aquest tema, que no tiréssim endavant aquest tema —i parlo de «consells» i «recomanacions» per ser molt curós—, no hem acceptat ni els consells ni les recomanacions. No ho hem acceptat. I no ho hem acceptat perquè, hi insisteixo, no pensem dimitir les nostres responsabilitats.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i per posicionar-se, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rodri. Deu minuts.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Comissió investigadora sobre els cas Casinos diríem que es mereix la proposta d'epitafi, famós epitafi, de Joan Fuster: «Ha mort com va viure, sense ganes». Serveixi aquesta cita, de passada, d'homenatge a l'escriptor de Sueca, tota vegada que, inexplicablement, la petició d'aquest Grup, per via doble, no ha estat atesa.

El Sr. PRESIDENT: Li adverteixo que no s'ha acabat el Ple, eh? Segueixi.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, si això serveix per a fer-ho.

Senyor president, senyores i senyors diputats, en la darrera meua compareixença aquí deia: «Hi ha un temps per a la discrepància i hi ha un temps per al consens» —parlàvem del bisbe Pere Casaldàliga, de la seva recomanació al Nobel de la Pau—; avui, molt a pesar meu, molt a pesar meu, he de dir que també hi ha un temps per a la indignació, i aquest també és un sentiment noble i democràtic: indignació. Amb tota serenitat, això sí, i amb tota correcció, per damunt de tot.

Avui parlem i parlo, doncs, des de la indignació. El cas Casinos, amb els seus ics milions, de 500 a 2.000 milions presumptament lliurats a Convergència Democràtica, passarà a la història sòcio-política de Catalunya com un cas emblemàtic, el cas Casinos, la corrupció política a Catalunya, si no es feia —com no s'ha fet— el que havíem de fer: investigar. Dic, doncs, que passarà a ser un cas emblemàtic d'aquesta corrupció política que el poble ja comença a blasmar mentre el Parlament, per aquesta majoria absolutíssima, ha trencat el màxim exponent de la voluntat popular aprovant, diria jo —com serà un fet d'aquí a una estona—, una resolució exculpatòria per manca de proves que no s'han volgut fer.

El poble, per la rumorologia, acusa d'una part, mentre el poble, per via parlamentària, l'absol, l'absol d'aquest rumor. Aquesta és la contradicció i el punt principal de la nostra reflexió. Els companys —i alguns ho han fet molt bé— han aportat unes proves i uns interrogants que són al carrer. No repetiré. Obriré el camp de reflexió política per tota una altra banda.

Aquí rau, doncs —deia—, el punt principal de la nostra reflexió, i la reflexió que més ens preocupa: més enllà dels 2.000 milions, més enllà del muntatge i del camuflatge, és la representativitat popular *versus* el mateix poble el que aquí avui ha entrat en contradicció.

L'endemà mateix, l'endemà mateix que vaig fer públic que nosaltres ens retiràvem d'aquesta Comissió, perquè ni com a ministeri fiscal volíem estar en una cosa que no servia de res, em va cridar un senyor que jo coneixia d'un consolat important, d'un estat important, europeu, i en un diàleg llarg, molt llarg, personal, privat i informal, em va explicar i vam donar voltes sobre una cosa que és preocupació a les democràcies avui, que és el deteriorament progressiu de la democràcia, quan els parlaments tenen majories absolutes i tancades a qualsevol reflexió, a qualsevol indici, a qualsevol investigació. No és, per tant, problema de Catalunya, però és també problema de Catalunya. I aquesta reflexió, a propòsit del cas Casinos, avui la vull plantejar.

Catalunya va ser pionera, amb allò de pau i treva, del que és avui aquest Parlament. Per què no podríem ser pioners d'aquest perill gravíssim que té la democràcia avui arreu? Quan una majoria..., no farem el que fan els turcs, que quan guanyen una majoria absoluta ja es queden tots els escons, però gairebé és el que fem a la pràctica. D'allò històric que vam fer pau i treva, d'ahir... (*Remor de veus.*) No, no, ja m'explicaré, vagi amb calma i ja veurà com s'adona d'allà on vaig. (*Remor de veus.*) Senyor conseller de Cultura, no es maregi que encara vénen coses més serioses. (*Rialles.*) D'allò històric que vam fer, que va fer Catalunya en aquell moment, d'allò a això que tenim avui, hi ha una diferència radical, abismal. L'executiu català..., recordo que històricament els parlaments servien —perdoni la referència directa: no va per vostè, senyor Subirà—, servien per controlar el sobirà, el rei; avui dia els parlaments són una peça més dels executius quan aquests parlaments tenen majoria absoluta. (*Remor de veus.*) Què hi farem... Aquesta és la pregunta: anem a una reflexió seriosa de què és el que ens ha passat en el cas Casinos. Per tant, no ha de ser el Parlament una peça més. Com deia, no és aquest un patrimoni negatiu només d'aquest Parlament. El cas Casinos i la creació i composició de la Comissió parlamentària investigadora és una prova greu del problema que jo anunciava. I voldria explicar una mica quina va ser la nostra posició, perquè és distinta de la de tots els altres grups quan nosaltres, a partir de la reunió de constitució, vàrem decidir retirar-nos.

Esquerra Republicana, a través d'aquest parlamentari, plantejava al president de la cambra, que va ser qui va estar a la constitució d'aquesta Comissió, que ningú podia contravenir a una norma de dret internacional i de tot temps, des dels llatins, que ningú podia ser jutge i part, dèiem, o *nemo iudex in sua causa*. No enteníem, ningú podia entendre que un destacat representant del partit de Convergència fos president, i president amb majoria absoluta, de la Comissió que havia, justament, d'investigar això. I vam proposar en aquella reunió primera que, tota vegada que la majoria parlamentària d'aquesta cambra està composta de dos partits, hi hagués com a mínim la formalitat de posar de president d'aquesta Comissió un diputat d'Unió Democràtica. (*Remor de veus.*) El senyor president —això va anar així, i en donin fe els companys que hi eren, i el mateix president—, quan jo vaig demanar, quan vaig dir això, el president em va dir que aquest Ple havia aprovat fer-ho d'aquesta manera; jo vaig tornar a demanar la paraula per dir que això no em semblava que era el que havia acordat aquest Ple, sinó que el que havia acordat aquest Ple és que hi hauria, doncs, un representant de cada grup. El senyor president, en aquell moment,

el senyor president, no em va donar la paraula. I, aleshores, consegüentment, nosaltres entenem que això revestia una gran gravetat i, a tenor que qui fa un cistell fa un cove, nosaltres vam decidir que si no es respectava aquest dret de *nemo iudex in sua causa*, de ser jutge i part d'una investigació, nosaltres ens retiràvem. Per això vaig demanar —com deia— que fos un altre parlamentari del Grup de la majoria qui assumís formalment aquesta investigació —i que consti que tampoc tinc res personalment contra el senyor Escudé.

Davant d'aquest flagrant cas de violació —entenem nosaltres— d'una norma de dret, Esquerra, doncs, es va retirar; sabíem que ens perdíem uns quants dies de televisió, sabíem que ens perdíem uns quants dies de premsa (*remor de veus*), poc importa, poc importa. Vostès saben, senyors diputats, quantes coses es fan per una estona de televisió (*rialles i remor de veus*). Si bé com a Grup... (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, el deure per nosaltres més elemental en defensa d'aquest Parlament i de la mateixa dignitat ens impedia —i ens impedeix— cap altre capteniment que el que vam tenir.

No volíem participar en una comissió d'investigació —i retinguin la frase, els que ja tenim alguns anys—, no volíem participar en una Comissió d'investigació que passava com en aquells tribunals del franquisme, on la sentència era coneguda abans del judici. Tothom a Catalunya sabia com acabaria aquesta Comissió d'Investigació. No serà sorpresa per a ningú demà el resultat que avui vostès votaran, per ningú. Se sabia abans d'entrar-hi, senyors. Això se'n diu, d'alguna manera, un simulacre. (*Remor de veus.*) Davant d'això, nosaltres vam fer quatre coses, que els passem a explicar, perquè no ho hem pogut explicar. Són les següents.

Vam enviar una carta al president del Grup Parlamentari de Convergència i Unió demanant el canvi... (*remor de veus*) —perdoni, no n'hi ha?, doncs algú va respondre aquesta carta, perquè tenim la contesta, no sé qui la va contestar, vostès ho sabran—, vam enviar una carta al president de Convergència i Unió, o a qui en devia fer les funcions, demanant que fessin el canvi, si us plau, el canvi de diputat: hem rebut una carta amb justificant de recepció, dient que ho tindran en compte —naturalment, no sé quan contestaran.

Segona cosa que hem fet: hem enviat una carta al Síndic de Greuges de Catalunya reclamant la seva actuació davant la indefensió en què nosaltres creïem que parlamentàriament ens trobàvem, quan era un personatge important del mateix partit polític a investigar el qui en presidia la Comissió.

Tercera, vam fer una carta a tots els altres grups parlamentaris demanant-los si tindrien a bé fer el que nosaltres havíem fet, que era retirar-se.

Quarta cosa que hem fet és connectar amb diferents parlaments europeus a fi de demanar la informació que es té de com funcionen les comissions d'investigació en altres indrets.

Per ERC resulta evident, i aquí hi ha la nostra indignació, que el president Pujol, el president Pujol, davant el clam popular d'aquests 2.000 milions de desviació, va prometre solemnement que si depenia d'ells es faria una comissió d'investigació. Que consti, no hi ha hagut comissió d'investigació; ha quedat més que demostrat. Per tant, en plena campanya electoral, aquesta promesa tenia un doble significat, i això, sentint-ho molt, té un nom, que no repetiré. Crear-se una pròpia investigació, una pròpia comissió d'investigació, amb una presidència

pròpia, amb tot el vot ponderat, tenir, a més a més, a favor el ministeri de defensa, tenir-hi, a més a més, el ministeri fiscal, això, senyors, no té cap mena de rigor, cap mena de seriositat.

Senyor president, jo no sé si seria demanar-li molt, ni sé si és manera de fer —recordo, i no ho repetiré, les paraules d'algun diputat, però sí que sóc novell en aquesta cambra—, si fóra bo que el mateix president del Parlament baixés aquí a aquesta tribuna per dir, per dir —és un diputat com els altres, jo suposo—, per dir si amb aquesta Comissió Investigadora, presidida per un diputat del partit a investigar, sota la seva permissió, és el Parlament o no qui n'ha quedat desprestigi, i per què va impedir o va dir que això no es podia fer.

Segona, jo he llegit, jo he llegit, i he vist a la premsa, que el portaveu i president d'aquesta Comissió deia que no s'havia pogut anar a fer aquesta feina perquè el Reglament del Parlament que vostè presideix ho impedeix: quan no s'ha anat ni al 20% d'allà on es podia anar, atrevir-se a dir això jo penso que mereix un desmentiment del president del Parlament. (*Remor de veus.*) I, davant d'aquesta partidista utilització, deia, penso que ens mereixem una explicació: si s'hagués esgotat tot el que el Reglament permet —entenc el que deia el president de la Comissió—, havent-se fet tot el que s'ha fet i que ha explicat el company d'abans, sembla que això mereix una defensa, perquè està en joc el tema de fons que jo els deia abans, cal defensar la democràcia d'aquests excessos de grups majoritaris absoluts.

Darrer —i no m'ho invento—, aquest és un greu problema seguit per bastants polítics europeus en aquests moments, i alguns de vostès tenen llarga trajectòria a Europa de contactes i ho saben: la propera reunió important que hi ha d'haver d'*ombudsmen* o síndics de greuges tracten aquest tema. És a aquest cas que jo em volia referir. La majoria té dret a governar, però no té dret —o s'ha de regular que no pugui tenir dret— de saltar-se lleis de principi internacional, lleis jurídiques respectades per tothom, com el fet que el president d'una comissió sigui un dels màxims responsables del partit a investigar. (*Remor de veus.*)

Què volien vostès, que en sortissin culpables? Amb aquesta composició? Amb aquests vots? (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Vagi acabant, senyor Rodri.

El Sr. RODRI: En aquest sentit, en aquest sentit, nosaltres participarem en algunes d'aquestes reunions internacionals i properament plantejarem aquí a la cambra —i amb això acabo: no hi ha pas clima suficient, em fa l'efecte, per escoltar més; tampoc tenim res a guanyar—, dic que presentarem i anuncio que presentarem en aquesta cambra, senyor president, un reforçament a Catalunya de la figura del Síndic de Greuges, traient-lo..., traient i aportant-hi estudis recents de la gent que en aquest moment més preocupats estan per la política i la democràcia a Europa.

Recordo, recordo... (*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. RODRI: Gràcies, senyor president. Recordo —no havia acabat, encara—, recordo que la democràcia i les democràcies, quan s'analitza històricament, seriosament, sovint no cauen tant pels vents de fora com perquè l'arbre exposat a poc vent ja feia temps que estava corcat: que no ens passi allò que diu Gabriel García Márquez, que després de trenta anys de ser cadàver es va morir.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Ja que m'ha alludit, jo li haig de dir, jo li haig de recomanar que es llegeixi el Reglament del Parlament, es llegeixi el *Butlletí Oficial del Parlament*, i llavors s'hauria estalviat les preguntes i les peticions que ha fet a la presidència.

Moltes gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. RODRI: Vostè no m'acusarà, senyor president...?

El Sr. PRESIDENT: No, no, li he fet una recomanació perquè vostè m'ha alludit personalment, eh?

Moltes gràcies.

El Sr. RODRI: Senyor president, em semblava que, al meu entendre... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Remor de veus.*)

El Sr. RODRI: Jo li accepto la recomanació. Sincerament, no sóc expert en aquesta cosa: jo li he dit amb tota amabilitat, però em semblava i em sembla —i ho torno a dir— que s'ha fet servir o es pot haver fet servir —entenc jo— el Parlament, la màxima institució, per fer veure que s'investiga una cosa. I aquí em penso que el Parlament, el president del Parlament de Catalunya, ha de parlar. I hi torno a insistir: digui el que digui el Reglament. Però m'ho llegiré, eh?

El Sr. PRESIDENT: Amb tota amabilitat, li he fet aquestes recomanacions.

El Sr. RODRI: M'ho llegiré, gràcies.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, passem a les votacions. En primer lloc, votarem les propostes del Grup Popular. Algú em demana votació separada? (*Pausa.*) Sí, el senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Sí, votació separada, senyor president de les tres primeres resolucions que presenta el Grup Popular.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament?

El Sr. CLOTAS: Conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, doncs, votem en primer lloc aquestes tres primeres conclusions.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes tres propostes han quedat rebutjades per 45 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota la resta de conclusions del Grup Popular.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes conclusions han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 65 en contra i 29 abstencions.

A continuació es voten les propostes de resolució del Grup Socialista. (*El Sr. Pujol i Folcra demana per parlar.*) Sí, el senyor Pujol, quina votació separada vol?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: A veure, dos grups..., tres grups, senyor president. El punt 1, el punt 3...

El Sr. PRESIDENT: Això són blocs.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí.

El Sr. PRESIDENT: 1, separat.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: A veure, és que en la del Grup Socialista hi ha quatre punts i dues conclusions.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha primera i segona. Hi ha números i, després, lletres.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: A veure, estem parlant ara dels números: el punt 1, el punt 3 i el punt 4, un bloc.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament. Molt bé.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Conjuntament. El punt 2 i la conclusió primera, un altre bloc. I la conclusió segona, la tercera votació.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Doncs, es voten en primer lloc els punts 1, 3 i 4.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes conclusions han quedat rebutjades per 42 vots a favor, 65 en contra i 4 abstencions.

A continuació es voten la conclusió número 2 i la primera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes dues conclusions han quedat rebutjades per 46 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Finalment es vota la conclusió segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta conclusió ha quedat rebutjada per 42 vots a favor, 69 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten les conclusions del Grup d'Iniciativa per Catalunya. (*El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, el senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: Votació separada, senyor president, de la primera resolució.

El Sr. PRESIDENT: De la primera. Doncs, es vota en primer lloc aquesta primera resolució.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta conclusió ha quedat rebutjada per 46 vots a favor, 66 en contra i cap abstenció.

A continuació es vota la resta, que són dues conclusions del Grup d'Iniciativa.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes conclusions han quedat rebutjades per 17 vots a favor, 66 en contra i 29 abstencions.

A continuació es voten les conclusions del Dictamen. Alguna votació separada? (*Pausa. El Sr. Clotas demana per parlar.*) Sí, el senyor Clotas?

El Sr. CLOTAS: De la darrera, de la 9, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La 9. Doncs, votem primer la 9.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta conclusió ha quedat aprovada per 66 vots a favor, 13 en contra i 33 abstencions.

A continuació es vota la resta de conclusions del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La resta de conclusions han quedat aprovades per 66 vots a favor, 46 en contra i cap abstenció.

Passem al vint-i-vuitè punt de l'ordre del dia, que és el Control del compliment de la Resolució 160/III, del Parlament de Catalunya, sobre la construcció d'enllaços amb l'autopista A-7 des de Gelida, sol·licitat pel Grup Popular: la diputada senyora Montserrat té la paraula. Té deu minuts per fixar la posició.

Control del compliment de la Resolució 160/III del Parlament de Catalunya, sobre la construcció d'enllaços amb l'autopista A-7 des de Gelida

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats, m'han arribat tot un seguit de comentaris que espero molt sincerament que no siguin certs, pel que representaria de manca de respecte per a aquesta cambra, i que el nostre Grup Parlamentari interpreta com un intent clar no només de defugir el debat, sinó també de defugir la funció de control del Consell Executiu que hem d'exercir els grups parlamentaris.

És ben difícil, per la sistemàtica aplicació del corró de la majoria, que una iniciativa d'un grup parlamentari prosperi; però el que ja és lamentable és que, convertida aquesta iniciativa en una resolució del Parlament de Catalunya, sigui el Grup de la majoria que doni resposta del grau de compliment d'un mandat que el Parlament fa al Consell Executiu. I sembla ben bé allò que es diu, almenys en el meu poble, d'un mal tràngol, passar-lo tan prompte millor.

Molt sovint, des del Grup de la majoria, tant a la cambra com en declaracions públiques, se'ns demana que l'oposició sigui responsable i ajudi a la governabilitat del país, sense fer demagògies que puguin desvirtuar el treball de govern. Doncs, bé, seguint aquesta recomanació, i fent allò que es troba dins del que és l'obligació dels grups de l'oposició, l'any 1990 vàrem presentar tres proposicions no de llei que, amb una transaccional d'un altre grup parlamentari, va tenir el suport de tota la cambra.

La primera resolució, la 160/III, que és la que ens pertoca veure ara, deia: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a continuar gestionant, davant els organismes oportuns, la creació d'un enllaç complet, d'anada i tornada, Sant Sadurní d'Anoia - Tarragona - Lleida i Gelida-Tarragona-Lleida». Aquest contingut, el va aprovar aquest Parlament el 10 d'octubre de 1990, i som a l'any 1992 i encara el Govern no ha informat sobre si ha començat les negociacions i si aquestes poden tenir fruit en un futur. A causa de la manca de respecte a la cambra catalana, i sobre la base de l'article 131.5 del Reglament interior, admès per la Mesa a tràmit d'aquesta cambra, vàrem sol·licitar sobre el grau de compliment d'aquella resolució, que va gaudir del suport unànim de tots els grups parlamentaris. Ningú pot dir que la cambra no ha tingut paciència amb el treball del Consell Executiu, perquè després de quasi dos anys ja és hora de dir alguna cosa referent a l'esmentada Resolució, que és d'obligat compliment. Vostès em poden preguntar: «Per què, ara, prop de dos anys?» I jo els contestaré: «Perquè sempre hem de deixar un temps prudencial per fer les gestions oportunes i degudes per tal que es pugui portar a terme la resolució», perquè el mes de gener d'enguany va ser inhàbil, perquè es va desconvocar el Parlament, hi van haver unes eleccions, i fins a tal dia, el dia d'avui.

Si llavors l'enllaç de Sant Sadurní d'Anoia i Gelida amb l'autopista A-7 era necessari, donades les reivindicacions dels sectors cavista, industrial, viticultor, del comerç, transport públic, habitants de les viles, i també per al mateix Ajuntament de Sant Sadurní d'Anoia, al llarg d'aquests dos anys s'ha convertit en imprescindible, pel volum de creixement i exportació dels sectors vitivinícola i del cava, pel trànsit que comporta la recepció i l'expedició de mercaderies, juntament amb la deficient xarxa d'infraestructures de les carreteres comarcals que enllacen Sant Sadurní i Gelida amb les comarques del Penedès i d'altres. Crec que coincidiran amb mi que les carreteres comarcals 243 -Martorell -Gelida - Sant Sadurní-, 243-A -Sant Sadurní - Vilafranca del Penedès-, la carretera BP-2427, amb l'enllaç amb la Nacional 340, la BP-2241, que enllaça amb la BV-2243, la BV-2429 i la BB-2151 -Sant Sadurní - Sant Pere - Sant Quintí de Mediona-, totes aquestes carreteres, o els trams corresponents, no corresponen de cap manera a les estructures socio-econòmiques del Penedès, i molt menys amb Sant Sadurní d'Anoia i Gelida, que en comparació amb d'altres zones vinícoles d'arreu d'Espanya es poden qualificar de tercermundistes pel trànsit que hi circula.

Crec, senyores i senyors diputats, que coincidiran que és necessari desencallar, negociar i gestionar una imperiosa necessitat per al Penedès, i per a tots els municipis propers, per l'estructura socio-econòmica: no podem oblidar la indústria paperera ubicada en el marge del riu Anoia i de Bitlles, Torrelavit, Sant Pere de Riudebitlles, Sant Quintí de Mediona, els polígons de Sant Llorenç d'Hortons, d'Hostalets, de Piera..., evidentment no puc pas oblidar el de Gelida, senyor Pere Parera, el de Can Bas, en el terme de Subirats... En fi, tots aquests pobles, crec que han de tenir un bon enllaç complet per a l'estructura socio-econòmica.

I ara que parlava del senyor Pere Parera i de Gelida, els voldria explicar un petit exemple. Un camió ve a Sant Sadurní d'Anoia procedent de qualsevol indret d'Espanya carregat d'ampolles, ja que vosaltres sabeu que a Sant Sadurní hi ha la temàtica del cava. Hi ve i hi descarrega, procedent, doncs, de Jerez de la Frontera, o pot venir de Saragossa, o pot venir de Burgos. Descarrega a Sant Sadurní, i té la sort que, aquest mateix camió, té càrrega al polígon de Gelida. Sant Sadurní-Gelida, vuit quilòmetres. Un camió no pot anar des de Sant Sadurní d'Anoia a Gelida i viceversa perquè no passa per la carretera. Aquest camió ha d'agafar l'autopista, sortir a Martorell, pagar més de 500 pessetes de peatge, al cap d'un quilòmetre tornar a entrar, tornar a pagar 500 pessetes de peatge, i arribar fins a Gelida. I un cop ha carregat a Gelida, per tornar a anar a qualsevol indret -Madrid, se'n vagi a Europa, se'n vagi al sud d'Espanya-, ha de tornar a anar a Martorell, ha de tornar a pagar, ha de tornar a donar la volta, tornar a pagar i tornar a entrar. Totes aquestes giragonses que els he explicat van des de 1.875 pessetes a 2.020 pessetes per fer tan sols un trajecte de vuit quilòmetres.

Els he volgut explicar aquest petit exemple a tall que vostès compreguin la paraula que «estem amb infraestructures viàries properes al tercermundisme». El cert és que sense aquesta obra, els transports públics amb origen i destinació a Gelida, Sant Sadurní i tots els pobles esmentats tenen una dificultat afegida, que condiciona -i molt- el seu desenvolupament. I això comporta que diferents indústries que podrien establir-se en les dues

o més poblacions esmentades no ho facin per aquest cost afegit, que suposa no tenir una sortida cap a Tarragona i Lleida per l'autopista.

Atès que, a judici d'aquesta diputada que els parla, el Govern de la Generalitat no ha complert allò que el Parlament va aprovar en el contingut de la Resolució, amb aquests criteris hem demanat el Grup Parlamentari Popular el control del compliment de la Resolució 160/III de l'any 1990.

Res més i moltes gràcies, senyor president, il·lustres senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per fixar posició, té la paraula l'illustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, quan vàrem veure en l'ordre del dia aquests tres punts, la primera reacció va ser d'estranyesa, tota vegada que, com a diputat novell, desconeixia aquesta possibilitat, i comentant-ho amb els meus companys varen dir-me que possiblement sigui de les primeres vegades, o la primera vegada, que s'utilitza aquest mecanisme.

Fins i tot jo mateix tenia preparat un comentari per fixar la posició del nostre Grup amb un to —jo diria— més aviat festiu o colloquial, però després del debat que hem tingut fa una estona sobre el punt anterior, jo crec que no correspon aquest to. Perquè aquesta tarda, aquí, els dos grups possiblement minoritaris —que possiblement alguns senyors o senyores diputats de la majoria puguin veure'ns a vegades, potser, amb una certa... no ho sé, actitud de dir «què diuen aquests, que només són set?»— estem fent un esforç important per revitalitzar i dignificar la tasca d'aquest Parlament.

Els grups de l'oposició, nosaltres entenem que tenim com a funcions primordials no portar la contrària per sistema, sinó fer les tasques de fiscalització, control i seguiment dels acords d'aquest Parlament. I això és, en temes absolutament diferents, el que, des del Grup d'Iniciativa fa una estona o ara el Grup Popular, estem intentant fer, en un intent —hi insisteixo, encara que un tingui la sensació de predicar en el desert— d'intentar col·locar el paper del Parlament allà on correspon. I a nosaltres ens sembla greu, i ens sembla greu perquè el corró que fa un moment vàiem funcionar en aquest hemicicle es reproduïx a les comissions moltes vegades. I ens és molt difícil que prosperin proposicions de llei, iniciatives que, amb la mateixa il·lusió que els membres que sustenten el partit del Govern, portem aquí reflectint opinions i voluntats també de ciutadans i ciutadanes, de moviments d'opinió al voltant de temes, i, realment, moltes vegades, després de dir-nos que estan molt d'acord, ens voten en contra perquè qui impulsa l'acció del Govern és el partit que sustenta el Govern. I quan hi ha alguna ocasió com aquesta, i les dues que vindran després, que, per unanimitat de tots els grups de la cambra, s'aproven, i hi ha un compromís, hi ha uns terminis peremptoris per donar compte de quin n'ha estat el resultat, ens sembla molt greu —hi insisteixo, amb independència del contingut o del fet concret de què es tracti— que hi hagi aquests incompliments.

Jo, quan em preparava la intervenció en to festiu, pensava cordialment dir-li, senyora Montserrat, que tenia «mala peça al teler» —utilitzant una expressió molt sabadellenca. Vostè avui ve a dir-nos que ens posicionem, a veure què opinem, si s'ha complert o no, sobre uns acords que fa vint mesos, vint mesos,

que va acordar per unanimitat aquest Parlament. Per casualitat, perquè no..., estava en funció d'una pregunta que jo tenia esperances que aquest matí se substanciés, aquí tinc una carta del president de la Generalitat comproment-se a una cosa de fa exactament seixanta-sis mesos, i una carta del conseller d'Ensenyament confirmant el posicionament del president respecte a aquesta mateixa qüestió de fa seixanta-quatre mesos. I aquest és el fet que estem debatent.

Moltes vegades s'han substituït els plantejaments de programes i de posicionaments ideològics per exaltar fins a l'infinit l'obra de govern; controlem, doncs, l'obra de govern. Jo faria una crida a tots els grups de l'oposició que, sistemàticament, portéssim en aquest Ple, quan hi haguessin incompliments, per debatre també quina és l'agilitat, quina és la productivitat, quina és la competitivitat aquesta de què tantes vegades se'ns parla i l'eficàcia de l'obra de govern. Senyors de la majoria, per altres circumstàncies, com molts de vostès bé saben, aquest diputat que els parla, en un nivell absolutament diferent, també coneix el que significa la majoria absoluta, també ho coneix: deixin-me dir, des d'aquest coneixement, i també amb tota humilitat, que quan es té majoria absoluta i es porta fins als últims extrems, en allò que es cau és en la prepotència, i aquest és un risc, i aquest és un risc que tots, cadascun al seu nivell, hem de vigilar.

Qualsevol dia d'aquests tornarem a parlar del distanciament que hi ha entre aquesta cambra i el que passa al carrer, entre el que es discuteix aquí i el que s'opina fora, i ens queixarem de l'abstencionisme: o som capaços, amb l'esforç col·lectiu de tots, de lligar l'acció d'aquesta cambra amb la resposta i la resolució dels problemes del carrer o, si no, cada vegada n'estarem més allunyats. Possiblement ara assistirem d'aquí a una estona —i espero que no, però possiblement hi assistirem, ja que estem a Barcelona, ciutat de prodigis—, a demostrar-nos, científicament i matemàticament, que això que vostè diu s'ha complert d'alguna o altra manera, o d'aquí a una estona parlarem d'uns panells informatius quan fa una estona estàvem parlant d'uns altres, d'un altre tipus que, per mi, són molt menys importants —encara que, possiblement, era molt més divertit—, entre altres coses perquè els que defensarà vostè són aprovats per unanimitat d'aquesta cambra.

I, per tant, per la dignitat de la funció de seguiment, fiscalització i control, nosaltres ens posicionem clarament no solament per la utilització d'aquest mecanisme, sinó donant recolzament a les peticions que planteja el Grup Popular i demanant que el Govern de la majoria, que el partit que sustenta el Govern, faci el compliment en els terminis que fixa el Reglament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fixar posició, té la paraula l'illustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. De l'escó estant, per indicar que el nostre Grup fa seves les paraules que acaba de pronunciar el senyor Farrés en la seva integritat. En tot cas, amb la puntualització que la sensació d'un cert desànim per l'activitat parlamentària no és patrimoni exclusiu dels grups que tenen set diputats, sinó també dels qui en tenen quatre més, dels qui en tenen onze. I que la sensació que en diverses ocasions, des de la tribuna, des de l'escó, en comissió, el nostre Grup ja ha plantejat l'incompliment dels acords

del Parlament, és també una de les maneres —de vegades, de les que amb més dificultat es pot percebre— de rebaixar la ja prou minsa i rebaixada sobirania d'aquest Parlament.

És, doncs, per aquest motiu que nosaltres assumim l'esperit del que plantejava abans la senyora Montserrat i en la seva integritat les paraules que ha pronunciat el senyor Farrés: s'ha convertit ja en una pràctica parlamentària habitual que en determinats temes l'acció del Govern va per una banda i allò que per mandat parlamentari hauria de complir no és que vagi per una altra, sinó que, senzillament, no va.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, i per fixar posició, té la paraula el senyor Esteve Tomàs.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Sí. Senyor president, senyores i senyors diputats, crec que el debat que ha encetat la il·lustre diputada senyora Dolors Montserrat és un debat molt important i molt seriós, i que va molt més enllà, simplement, de la temàtica que..., la qual ella, pràcticament, ha determinat en el moment de l'exposició, fixant-se entorn d'un problema d'unes autopistes i d'unes comarques, o d'una comarca, que vol, doncs, tindre unes infraestructures per tindre un creixement correcte, oportú i desitjable per part de —ho suposo— tot el país.

El tema és l'incompliment —amb el qual sovint ens trobem, tot el Parlament, però també molt sovint les iniciatives que vénen per part de l'oposició— pel Consell Executiu d'iniciatives que són aprovades en aquest Parlament. Iniciatives, normalment, que vénen o bé a través d'interpellacions o bé a través de proposicions no de llei, és a dir de figures legislatives o d'iniciatives menors que es tracten en comissió, i que en aquesta comissió, evidentment, les paraules acostumen a ser molt bones, els encoratjaments perquè allò es porti acostumen a ser sempre gairebé unànimes, i se surt del Parlament dient: «Avui s'ha fet una bona feina; avui hem acordat» —per exemple— «que el Consell Executiu es posi en contacte» —en aquest cas concret— «amb l'empresa que té la concessió d'autopistes perquè intenti construir-hi unes sortides i unes entrades en direcció Tarragona-Lleida des de Gelida i des de Sant Sadurní». Un altre dia poden ser altres coses: aquí n'hem parlat, en aquest Parlament, moltíssimes vegades, d'instal·lacions de sanejament, o hem parlat de carreteres, o hem parlat de moltíssimes infraestructures, i normalment, en comissió, això sempre es diu que sí, que això ja es farà, que això ja es complirà i que això es complirà molt aviat. Què passa? Que a l'hora de la veritat això no es compleix. I això afebleix el que és la política de control i d'impuls d'aquest Parlament; afebleix la gestió parlamentària de tots nosaltres i, a més a més, el que és pitjor, el que és pitjor és que provoca —com abans s'ha dit molt bé— un distanciament entre les problemàtiques del carrer amb allò que després el Consell Executiu pren en resolució.

Recordo que en el cas concret de què la senyora diputada ha fet esment —i ho dic perquè ens afecta com a Grup— va ser conseqüència de la suma de dues proposicions no de llei, una que va presentar el Grup Popular i l'altra que va presentar el Grup Socialista, però, a més a més, amb la presència d'una esmena del Grup de Convergència i Unió en la qual es deia que el Consell Executiu continués —després de l'esmena acceptada i després d'un text unificat— gestionant davant la concessionària perquè aquestes entrades i sortides, aquests enllaços, es portes-

sin endavant. És cert que en aquella resolució no es proposava una data concreta, no es deia que això es fes en tres mesos ni en quatre mesos; simplement, simplement, es *demanava* —que és el més greu—, simplement es demanava que el Consell Executiu anés a parlar amb l'empresa concessionària i que dins de la seva política comercial determinés la construcció d'aquests enllaços: només això. No era una inversió, no era una obligació pressupostària, no era una obligació pressupostària a molts anys o amb recursos molt forts; era, simplement, una gestió perquè una empresa privada construís allò que..., una empresa privada que, a més a més, té uns bons beneficis. I això tampoc s'ha complert.

Per això, des d'aquesta perspectiva, i en aquest cas concret, creiem que ha estat una bona iniciativa portar en aquest Parlament aquest tipus de controls, que nosaltres, com que ja estem acostumats que es compleixin molt poques..., o bé es compleixin amb molt de retard, les proposicions, les iniciatives que s'aproven de forma majoritària en aquest Parlament, no ens desanimarem, continuarem presentant iniciatives, continuarem parlant de moltes coses, continuarem intentant els vots favorables de la majoria, intentarem explicar al poble de Catalunya que unes coses, unes reivindicacions, unes demandes, han estat aprovades en el Parlament però que no estan realitzades ni es pensen realitzar per part del Consell Executiu de la Generalitat. I ho explicarem, i aquesta explicació és una obligació que tenim com a representants del poble.

En aquest sentit, senyora diputada, dir-li que, lògicament, nosaltres recolzarem totalment aquesta iniciativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, hem escoltat atentament —com sempre fem— les intervencions dels representants dels altres grups. Jo diria que comparteixo i compartim gran part de les grans explicacions, les grans motivacions d'ordre filosòfico-polític que aquí s'han fet, però, sincerament, em sembla haver detectat una certa i generalitzada confusió, perquè hi ha dos temes que són totalment diferents: una cosa és si el Govern ha complert o no una resolució del Parlament, i una altra cosa, totalment diferent, i molt més marginal, amb tot i que té la seva importància, és si el Govern ha rendit comptes o no d'aquesta actuació que ha fet.

I aquí, en totes les intervencions, començant per la senyora Montserrat, m'ha semblat que hi havia una barreja: tant es parlava d'«el Govern no ens ha dit res» com dir «el Govern no ha complert». Com a mínim, m'acceptaran que, des d'un punt de vista lògic, del fet que el Govern no ha rendit comptes, no se'n pot desprendre, necessàriament, que el Govern no ha complert la Moció..., bé, en aquest cas la Resolució.

Per tant, la primera qüestió que tenim és què discutim. A mi em sembla que, òbviament, no discutim si el Govern ha retut comptes o no: el Govern no ha retut comptes, perquè si el Govern hagués retut comptes no estaríem discutint això, perquè és un automatisme que no és competència de valoració ni filosòfica ni democràtica de nosaltres, sinó de la Mesa del Parlament. Per tant, que quedi clar el que ara hem de discutir, un cop acceptat que el Govern no va retre comptes, i explicaré per què a

mi em sembla que podia haver passat, això —també pot ser un oblit, evidentment. Parlant d'oblits, la senyora Montserrat, és clar, el que no ha dit és que aquesta Resolució era del dia 10 d'octubre de 1990. *(Remor de veus.)* Sí, ho ha dit? Bé, excusi'm. Aleshores, sabem que —el Reglament ens ho diu—, si no hi ha marcat un termini, la rendició de comptes és als quatre mesos: d'acord, el Govern no ha retut comptes, però la senyora Montserrat també ha deixat passar un any i mig sense inquietar-se perquè no ha rendit comptes.

No hi ha, evidentment, prescripció, però des d'un punt de vista... Des del punt de vista polític em sembla que és perfectament vàlid que la senyora Montserrat no hagi fet cap reclamació fins al dia d'avui, però com a habitant de la comarca sap —m'ho imagino, i si no jo li ho explicaré— que el Govern ha complert, l'ha estat complint, l'ha complert, la compleix i la complirà, perquè després veurem el que diu la Resolució. Vull dir: «El Govern no ha complert, perquè els enllaços...» *(Remor de veus.)* Bé, l'excel·lentíssim..., sí, l'excel·lentíssim senyor senador, en representació del Grup Socialista, diu: «És que el Govern...» Escolti, vostès saben exactament què és el que es va acordar l'any 90? *(Remor de veus.)* Que «el Parlament de Catalunya insta el Govern a continuar gestionant» —no a gestionar, no a demanar gestió: a continuar gestionant, perquè s'acceptava que el Govern feia gestions— «davant dels organismes oportuns»... I el Govern va fer, i continua, i continuarà, perquè aquests organismes oportuns no han fet cas de l'actuació del Govern, perquè no estan sotmesos a les seves ordres.

Jo, des de la meua humilitat, he demanat informació al Departament corresponent i, doncs, m'expliquen que durant l'any 90 i 91 hi van haver entrevistes —dues— amb l'ajuntament, peticions al MOPU, a Acesa —és clar, Acesa és una societat privada—, hi ha hagut, aquest any, hi van haver unes reunions a les quals va assistir l'alcalde de Sant Sadurní —el 5 de febrer, el 4 de juny—, que hi va haver una reunió amb el ministre d'Obres Públiques el dia 27 de maig... Jo he demanat alguna confirmació per poder convèncer-los a vostès, si és que calgués, que el Govern ha complert, i tinc aquí una sèrie de còpies d'escrits adreçats pel conseller d'Obres Públiques i pel director general de Carreteres als organismes competents demanant aquesta gestió. «Continuar fent aquestes gestions»: per tant, el Govern, entenem nosaltres que ha complert.

En definitiva, doncs, si el que es pretenia era dir que el Govern no ha retut comptes, doncs, acceptar..., perquè des del moment que som aquí ja no cal ni discutir-ho, però —com deia abans— trobo una certa raó que si el que havia de fer el Govern era continuar fent unes gestions i les ha anat fent, i no ha obtingut cap resultat, no ja dintre els quatre mesos reglamentaris, sinó al cap d'un any i mig, no ha obtingut cap resultat, doncs, aleshores trobo, fins a cert punt... I d'acord que formalment l'Administració de la Generalitat hauria d'haver retut comptes, dient: «Miri, escolti, hem fet aquestes gestions i no han donat cap resultat», però, dit això, nosaltres entenem que el Govern ha donat satisfacció a la resolució, perquè ha continuat fent aquestes gestions.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. *(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)* El senyor Curto què em demana? Em sol·licita...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Lo que es pensa, senyor president. Li vaig a sol·licitar..., sol·licito... *(El Sr. Curto i Casadó consulta un exemplar del Reglament del Parlament.)*

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí, conec el Reglament. Que preguntis al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució. Doncs, si ho demana un grup parlamentari, el complauré.

Doncs, se sotmet a votació el següent: si el Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució.

Vots a favor? *(Esbrincament en un sector de l'hemicicle.)*

Els que considerin que no?

Abstencions?

El Ple considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la Resolució per 64 vots a favor, 39 en contra i cap abstenció.

Passem al vint-i-novè punt de l'ordre del dia, que és el control del compliment de la Resolució 165/III del Parlament de Catalunya, sobre la implantació de panells informatius de la comarca de l'Alt Penedès, sol·licitada pel Grup Popular. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Ajuntaria els dos punts, si vostè m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Agrupats, doncs, el vint-i-nou i el trenta.

Control del compliment de la Resolució 165/III del Parlament de Catalunya, sobre la implantació de panells informatius de la comarca de l'Alt Penedès a les autopistes A-2 i A-7, i de la Resolució 166/III del Parlament de Catalunya, sobre la implantació de panells informatius de la comarca del Bages a l'autopista Terrassa-Manresa

La Sra. MONTSERRAT: Molt bé. Molt breument, vistos els posicionaments de tots els grups parlamentaris, i per evitar qualsevol reiteració parlamentària, el Grup Popular deixa constància de l'evident incompliment per part del Govern de la Generalitat d'aquells aspectes que fan referència als punts 29 i 30. I perquè vostès puguin veure l'incompliment sols els remeto que passin per les autopistes A-2 i A-7, si és que hi ha els panells informatius i si és que també hi són al Bages.

Per tots aquests criteris, dono per defensats els punts 29 i 30, senyor president.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Sí, senyor president. A veure..., lògicament el nostre Grup no pensava intervenir en cada un dels tres punts, però després de la intervenció del portaveu del Grup de la majoria, francament, vull dir..., creiem que hem d'afegir almenys alguna altra reflexió.

És precisament d'això, del que estàvem queixant-nos nosaltres: és que, amb independència de les gestions que hagi fet el Govern, no en donen compte; vostès, el Govern, no n'ha donat compte al Parlament. I aquest és el problema de fons, i aquest és el problema de fons que, en definitiva, és el que és objecte de votació *(veus de «No!»)*, que és el que és objecte de votació, i

això posa de manifest la percepció i la valoració que vostès tenen: per què han de donar-ne compte si vostès ja fan la feina?

I a mi personalment, hi insisteixo, com a diputat novell, un té la percepció que aquí hi ha com una espècie de divisió del treball: aquí n'hi ha uns que tenen la responsabilitat de treballar en coses concretes i uns altres que estem aquí fent jocs florals, més o menys encertats —algunes vegades s'assemblen més als de la plaça de la Llana que no a altres—, i que, en definitiva, és una manera d'entretenir-nos, al conjunt de les forces polítiques, mentre uns altres, que van per feina i que saben allà on van —i ara més—, doncs, no tenen necessitat de rendir comptes, d'acord amb el que diu el Reglament. I jo podré estar molt equivocat, però si aquesta percepció l'anem tenint el conjunt de diputats i diputades d'aquesta cambra, difícilment el paper que s'espera que jugui el Parlament, els conciutadans i conciutadanes que, també legítimament, ens varen elegir perquè féssim, entre altres coses, aquesta tasca, difícilment podran sentir-s'hi identificats.

I més enllà de l'anècdota d'uns pannells, hi insisteixo, hi ha el problema de les relacions entre el Consell Executiu i el Parlament, pel que fa..., o pel que respecta a aquest tipus de figures menors —jo hi estic d'acord—, però que tenen tanta o més importància, no legal, però sí políticament parlant, com a fruit del treball que es fa al conjunt dels grups.

Res més, senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fixar posició, té la paraula el il·lustre diputat senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, moltes gràcies, senyor president. Atès l'alt nivell filosòfico-polític —que diria el portaveu de la majoria— a què ha arribat el debat en aquestes alçades de la sessió, creiem que el més adequat seria ja passar, tan aviat com sigui possible, a la votació, i cadascú cap a casa seva.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Carod-Rovira. No tingui tanta pressa! Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Tomàs.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Moltes gràcies, senyor president. Crec que aquestes dues votacions que ara vindran seran votacions que..., una i després una altra, però el tema és el mateix, seran votacions simpàtiques, perquè veurem si el Grup de la majoria és capaç de votar allò que no es pot veure (*rialles*).

És a dir, era molt clara la Proposició no de llei, que deia: «Es fixaran uns cartells on s'especificaran les característiques vitivinícoles» —en aquest cas— «a la sortida 26, 27, a Sant Sadurní d'Anoia, a la 28, Vilafranca, el Vendrell...», etcètera. Aquests cartells no hi són; per tant, hi ha un gran incompliment per part del Consell Executiu.

Però és que, a més, abans la senyora diputada ha fet referència que va donar, fent la confiança al Consell Executiu, un any i mig, perquè en el cas de les gestions de les sortides de l'autopista són gestions difícils, intervenen temes econòmics, interessos privats..., però en aquest cas és una cosa molt clara: el Consell Executiu, que, a més a més, és un especialista en la fabricació, construcció, distribució i enclavament de cartells en aquest país, l'únic que no ha posat és el cartell que especifica les característiques del territori de la comarca que la senyora Montserrat va demanar en la seva Proposició no de llei, del Grup Popular.

Per tant, vostès sabran el que voten. Si voten a favor del Consell Executiu, del compliment, no sé si votaran... Què votaran, una mentida? (*Esbrincament en un sector de l'hemicicle.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci.

El Sr. TOMÀS I TORRENS: Si voten a favor, lògicament, votaran la veritat, l'evidència, que és l'evidència que el seu Govern no compleix aquestes petites iniciatives tan importants per a la millora del país.

El Grup Socialista ja comunica que votarà a favor d'aquestes propostes de resolució.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Tomàs. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per fixar posició, té la paraula el diputat senyor Escudé. (*Forta remor de veus.*) Silenci...

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamento haver de tornar a intervenir, perquè aquella confusió que em semblava intuir entre la rendició de comptes i el compliment continua mantenint-se, i fins i tot el meu company de cocapitalitat, senyor Farrés, doncs, ha arribat a dir que el que votàvem era el que deia ell, que era que el Govern no havia rendit comptes. I no és això, senyor Farrés. Podria haver intervingut per contradiccions, per al·lusions, que aquesta cambra està abundantment servida en aquest terreny: aprofito la intervenció actual, doncs, només per dir-li, si vostè tingués l'amabilitat de llegir-se el darrer paràgraf de l'article 131, que diu que, «si un grup parlamentari ho sol·licitava, el president del Parlament preguntarà al Ple si considera que el Consell Executiu ha donat compliment a la moció», no a la rendició de comptes, que dic que per definició, per principi, no podem discutir, perquè ja està resolta per la Mesa. I això també passa exactament el mateix amb l'amable invitació que ens feia el senyor Esteve Tomàs.

Però, és clar, en definitiva, tornem a les mateixes. Jo m'he deixat abans, en la intervenció anterior —no val la pena, perquè entràvem ara en una discussió que saben que no tinc gaire afició... (*rialles*) a la discussió de tipus parlamentari (*rialles*)—, de si el lloc per retre comptes és el Ple o és la Comissió corresponent, perquè aquí es tracta de resolucions fruit de proposicions no de llei, no d'interpellacions, i si aleshores vostès es mirassin l'article 135, veuran que l'article 135, que és el que fa referència a les proposicions no de llei, remet a l'article 131, però no genèric, sinó que diu «la comissió a la qual correspondrà per raó de la matèria controlar el procediment establert a l'article 131». Per tant, legítimament, acatem el que la Mesa ha dit —i que un altre moment ja ho discutirem, si convé—, però nosaltres entenem que, en tot cas, el retiment de comptes automàtic s'hauria de fer, tractant-se del fruit d'una proposició no de llei, en una comissió corresponent.

Però, bé, dit això, clar, també seguint una mica el paralelisme de l'anterior, jo els pregaria a tots vostès, els representants dels grups d'oposició que tan clarament diuen, ja per endavant, que saben que el Govern no ha complert, que també tinguin la bondat de llegir-se el text de la resolució. Perquè el text de la resolució no diu que es col·loqui res —que s'ha col·locat, això a part (*rialles*)—, sinó que diu... No, no, seriosament, com sempre els parlo: llegeixin vostès la Resolució 165 —igual que l'altra, diu exactament igual, l'una és de la comarca del Penedès i l'altra del Bages. Diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a incloure en el Pla de senyalització turística»

tota una pila de coses. No diu «a posar» —que s'ha posat, hi insisteixo (*rialles*)—, però la resolució demana que el Govern ho inclogui en el Pla de senyalització turística.

Aleshores, el Pla de senyalització turística, senyores i senyors diputats, es va aprovar el 17 de maig de 1991, o sigui, després dels quatre mesos del retiment de comptes. I, aleshores, paral·lelament, abans —expresso una opinió estrictament personal, em sembla—, tot i que no s'havia d'haver fet, i és incorrecte, i, doncs, nosaltres ens sumem a la veu de vostès, de totes les reclamacions que vulguin al Consell Executiu —mirin on arribem—, però en definitiva, en definitiva, que quedi clar que dintre dels quatre mesos que s'havia de retre comptes no hi havia possibilitat d'informar de res, perquè el que s'havia acordat és que s'inclogués en el Pla de senyalització i el Pla de senyalització es va aprovar més tard.

Aleshores, si vostès tenen paciència, jo els explicaré també el mateix d'abans. He demanat informació a qui la podia demanar, al Departament de Comerç, dient a veure què podria conèixer sobre aquesta situació, perquè des del moment que la senyora Dolors Montserrat ha estat un any i mig sense donar explicacions és que devia compartir el nostre criteri, que, com és usual, el Govern de la Generalitat dóna compliment a les propostes del Parlament, i, aleshores, doncs, tal com es demanava en aquesta resolució del Parlament, que s'inclogués en el compliment d'aquest Pla els pictogrames del plafó informatiu que fan clara referència al cava, que era una de les... Aquí el tinc. (*El Sr. Escudé mostra a la cambra un full en què es reproduïxen diversos pictogrames.*) Vull dir..., això que se'ns deia, «vostès voten invisibles», no?

El Sr. PRESIDENT: Ensenyi-ho a la senyora Montserrat.

El Sr. ESCUDÉ: No, la senyora Montserrat el coneix, crec. (*El Sr. Escudé mostra el full a la Sra. Montserrat. Rialles.*) Si em permeten...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. ESCUDÉ: El contingut d'aquest plafó va ser negociat amb representants de l'Administració comarcal, amb representants del Patronat Municipal de Comerç i Turisme de Vilanova del Penedès. Per raons de seguretat en la conducció —aquest és un tema: la proliferació de plafons en les vies públiques—, suggerides per les empreses concessionàries de les diferents autopistes —en aquest cas concret, de l'empresa Acesa—, s'ha considerat més convenient no intensificar la senyalització dinàmica; per aquesta raó es tendeix a senyalitzar a l'entrada i a sortida de les zones d'interès. Aleshores, en compliment d'aquest Pla —hi insisteixo, aprovat posteriorment—, s'installa en dos plafons informatius, un en direcció Barcelona-Tarragona, ubicat abans de la sortida de Gelida, i que indicarà les sortides..., des de la 26 fins a la 30, i un altre en direcció Tarragona-Barcelona, abans de la sortida número 30, que indicarà també aquesta sortida.

I, com li he dit, tinc, doncs, un exemplar del plafó. Els plans encara no s'han pogut col·locar per manca del permís corresponent de l'empresa concessionària, ja que fins fa poc el nom de l'autopista on s'han d'ubicar ha estat en obres, i perquè, més, estan pendents que el Ministeri d'Obres Públiques... (*orta remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! Espera, espera...

El Sr. ESCUDÉ: Continuo, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Espera, espera...

El Sr. ESCUDÉ: ...que el Ministeri d'Obres Públiques autoritzi la implantació definitiva. Qui porta les negociacions amb el Ministerio és el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i, aleshores, hi ha tota una sèrie d'explicacions que diuen, per exemple, en la zona del delta de l'Ebre i de l'autopista A-7 —que no és objecte d'aquesta petició, en principi—, que el Ministeri d'Obres Públiques ja ha atorgat la corresponent autorització; pel que fa referència a l'altra, a la comarca del Bages, la mateixa temàtica general.

Aleshores, aquest Pla de senyalització turística finalment aprovat estableix uns criteris dinàmics i estàtics i, aleshores, la senyalització dinàmica s'installa en autopistes, carreteres i entrades de població, i consisteix en uns plafons de color marró i disseny diferent segons els tipus de senyalització, i la senyalització a autopistes dóna una informació més general i al·ludeix a grans àrees turístiques o punts molt coneguts de la geografia a Catalunya: Costa Brava, Pirineus, Montserrat.

Atenent aquests criteris d'actuació, a l'autopista E-9/A-18, Terrassa-Manresa, s'han instal·lat els següents plafons d'informació turística: en direcció Terrassa-Manresa n'hi ha dos, un amb la denominació de «Montserrat» i amb els pictogrames que fan referència als recursos turístics d'aquest punt geogràfic de tanta rellevància per a Catalunya —la muntanya de Montserrat, l'església monumental, les vistes panoràmiques, etcètera—, i el segon plafó té la denominació genèrica de «Pirineus», i aquesta denominació respon als criteris expressats en el sentit que la senyalització dóna la informació molt més genèrica; en direcció Manresa-Terrassa s'han instal·lat dos plafons més, un és un vistarama de la muntanya de Montserrat —aquest tipus de senyalització està previst en el Pla tan esmentat, per a aquells indrets significatius a Catalunya, i, evidentment, la muntanya de Montserrat n'és un d'ells—, i l'altre plafó té la denominació de la ciutat de Barcelona, atesa la rellevància turística de la ciutat, per ella mateixa, i que s'hi arriba si continuem l'autopista en aquella direcció —els pictogrames fan referència a alguns dels recursos turístics de la ciutat: la celebració dels Jocs Olímpics, conjunt monumental, la Sagrada Família, els museus, la gastronomia i la música. I com a annex, com a demostració que no votarem, si vostès volen posar-ho a votació, no votarem impossibilitats, coses invisibles, aquí tinc «Pirineus», «Montserrat», «Barcelona», i fins i tot aquí, si algú que no fos de la nostra comarca desconegués l'itinerari de l'autopista de Manresa —que no Sabadell— a Terrassa, doncs, aquí tenim tot el diagrama i la ubicació dels panells.

Per aquests motius, senyores i senyors diputats —insistim-hi una vegada més, al marge del to distès que tots hem tingut i que, personalment, agraeixo—, jo crec que, deixant de banda la qüestió formal del retiment de comptes, el Govern, el Consell Executiu de la Generalitat, ha donat compliment a les resolucions a què feia referència la senyora Montserrat, tant pel que fa referència a retardar-ho fins al moment de l'aprovació —que és el que ens demanava, que s'inclogués en la Pla de senyalització— com després allà on s'ha pogut, al Bages, ja estan muntats aquests panells informatius.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) També demana la mateixa votació que abans, no?

El Sr. CURTO i CASADÓ: No, senyor president. Lo Grup Popular sol·licita la paraula de la diputada senyora Dolors Montserrat per contradiccions i sol·licita la paraula del portaveu, també per contradiccions.

El Sr. PRESIDENT: Expliqui'm... Això de la senyora Montserrat ho entenc, però el senyor portaveu, com que no s'ha pronunciat, no sé quina contradicció hi ha hagut.

El Sr. CURTO i CASADÓ: Doncs miri, senyor president, lo criteri de la Mesa del Parlament, amb relació a admetre o no esta iniciativa parlamentària, ja es defensaran vostès: primer, perquè és lo president; segon, perquè és un notable jurista...

El Sr. PRESIDENT: No, no va per vostè...

El Sr. CURTO i CASADÓ: ...tercer, perquè és més gran que jo.

Però hi ha una cosa, senyor president: ha posat en evidència també lo criteri del Grup Popular a l'hora de presentar esta iniciativa, de si el retiment de comptes o el compliment de la proposició no de llei s'havia de donar a la Comissió, i el senyor Escudé, en un malabarisme parlamentari...

El Sr. PRESIDENT: Senyor...

El Sr. CURTO i CASADÓ: Permeti'm, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: És que això no està...

El Sr. CURTO i CASADÓ: Sí, sí, senyor president, ha dit que això es podia i s'havia de veure a la comissió, i ha llegit una part i ha fet referència només a una part de l'apartat cinquè de l'article 131, perquè hi ha un segon apartat d'est mateix article 131, apartat cinquè, que diu que en est supòsit, i a petició d'un grup parlamentari, o de qualsevol membre de la comissió, l'assumpte passarà automàticament al proper ple que tindrà lloc al Parlament, i per consegüent lo Grup Popular igual podia demanar el retiment de comptes a la comissió que al Ple del Parlament, i emparant-nos en est article 131 hem presentat esta iniciativa parlamentària, que, a més, ha sigut admesa per la Mesa del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Curto, per això era innecessària la seva intervenció, perquè la Mesa ja s'havia pronunciat clarament. Però ara haig de donar la paraula al senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, només per dir-los...

El Sr. PRESIDENT: Que no li agraden, al senyor Escudé, no li agraden les qüestions reglamentàries..., no li agrada tornar...

El Sr. ESCUDÉ: No, senyor president, les avorreixo profundament, però les haig de practicar quan crec que tinc raó. Aleshores, senyor Curto, vostè em parla del final de l'article 131: jo només li demano que llegeixi el començament. L'article 131 fa referència a interpel·lacions i a les mocions resultants, i l'article 135, que és el que jo invoco, és el que fa referència a propo-

sicions no de llei, i l'article 135, si digués «s'aplicarà per analogia el que diu l'article 131», tindrien tota la raó, vostès, però el que diu és que la Comissió farà això; aleshores, entenc que li correspondria a la comissió. Però, en definitiva, senyor Curto, com he dit abans, és un tema que replantejarem en el seu moment, si ho creiem oportú, però que no venia al cas, avui; era un comentari de passada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Contradiccions, ara, de la senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. Benvolgut senyor Escudé... (*Fora remor de veus.*) Primer he dit «senyor president».

El Sr. PRESIDENT: No provoqui, no provoqui, senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Senyor president... Benvolgut senyor Escudé, per deixar una cosa clara: vostè ha dit que jo era coneixedora d'aquests logotips, o d'aquests futurs pannels, i, això, vostè sap que no és cert. El que sí que voldria dir que és que un moment que hem estat amb el senyor Esteve Tomàs asseguts, vostè, fent una mica de gràcia, ens ha ensenyat, doncs, tot un volum, que deu ser aquest dossier, i entremig hi havia —suposo— aquest logotip. Li agraeixo la resposta, que em servirà moltíssim, però sí que li voldria dir una cosa: que com a diputada, com a membre del Grup Popular, i fins i tot com a regidora de Sant Sadurní d'Anoia, jo no en tenia coneixement, d'aquest logotip. Li agrairé moltíssim si me'n pot facilitar una fotocòpia.

Res més, i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat. Senyor Escudé...

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president, per retirar les paraules que he dit, en el sentit que li explico, senyora..., benvolguda senyora Montserrat: jo he tingut, tinc i espero encara tenir en el que em resti de vida parlamentària el que se'n diu ara un fluid canvi d'impressions amb tots els diputats i diputades de la cambra i jo mai —almenys conscientment—, mai he utilitzat paraules oficiosos per dir-les aquí. Al que jo em referia, pel que veig erròniament, és que vostè —i em sembla que ho he dit—, per la seva pertinença a la zona, ho coneixia; si no ho coneix, doncs, jo renuncio i retiro les paraules que he dit i faig cas, evidentment, a la manifestació de la senyora Montserrat. Quant a les fotocòpies..., evidentment, no les fotocòpies: l'exemplar que tinc jo, perquè, evidentment, després d'avui no en penso fer cap ús.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de nou del vespre i catorze minuts.*)

